

# Thân Thân Ngô Hoàng

## Contents

|                            |          |
|----------------------------|----------|
| <b>Thân Thân Ngô Hoàng</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .      | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .      | 4        |
| 3. Chương 3 . . . . .      | 13       |
| 4. Chương 4 . . . . .      | 30       |
| 5. Chương 5 . . . . .      | 39       |
| 6. Chương 6 . . . . .      | 42       |
| 7. Chương 7 . . . . .      | 45       |
| 8. Chương 8 . . . . .      | 54       |
| 9. Chương 9 . . . . .      | 64       |
| 10. Chương 10 . . . . .    | 73       |
| 11. Chương 11 . . . . .    | 81       |

## Thân Thân Ngô Hoàng

---

### Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, phúc hắc mỹ công x khả ái hoàng đế thụ, sinh tử (phiên ngoại), HE. Edit: GióBeta: Gấu béoThượng

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-than-ngo-hoang>*

## 1. Chương 1

Edit: Gió

Beta: Gấu béo

Ban đêm bên trong Nặc Đại hoàng cung đèn đuốc sáng trưng các thị vệ đang đi tuần tra, ngoài ra còn có rất nhiều thần tử tụ tập thành nhóm đứng ở ngoài tầm cung lo lắng chờ đợi.

Hoàng thượng tọa trên long sàng trong tấm cung nhưng hơi thở đã yếu ớt, còn có hai phu nhân xinh đẹp và hai thiếu niên tuấn kiệt đứng bên cạnh.

Lão hoàng đế suy yếu vẫy tay hướng một trong hai thiếu niên gọi:

“Hiên Nhi, người lại đây”

Thượng Quan Hiên ngoan ngoãn đi lên trước, quỳ trên mặt đất cầm tay lão hoàng đế cần môi khóc hỏi:

“Phụ hoàng.. người sẽ khỏe lên có phải hay không a?”

“Đứa nhỏ gốc thân mình phụ hoàng chống đỡ không được bao lâu nữa rồi, về sau quốc gia liền giao cho người ngàn vạn lần đừng khiến phụ hoàng thất vọng!”

Lão hoàng đế yêu thương xoa đầu Quan Hiên khuyên nhủ.

Thượng Quan Hiên kinh hoảng vội lắc đầu nói:

“Phụ hoàng! Người biết rõ ta gốc ta không bao giờ tham gia vào chính sự, Vân liền so với ta thông minh hơn, ngôi vị hoàng đế hẳn là giao cho hẳn nha!”

Hắn chỉ vào một mỹ thiếu niên không ngừng ngáp hy vọng lão hoàng đế có thể xem xét lại một chút.

Bị điểm danh Thượng Quan Vân lập tức bác bỏ nói:

“Hoàng huynh! Người cũng đừng hại ta, người biết rõ ta đối với giấc ngủ quan trọng thế nào còn muốn ta ngồi trên hoàng vị ta đây về sau nhất định sẽ bận rộn không thể ngủ đủ, ta mới không cần!”

Phụ nhân có khuôn mặt trái xoan mỉm cười nói:

“Tỷ tỷ nha! Người khuyên nhủ Hiên Nhi đi! Tiểu Vân của ta nếu không nghĩ làm hoàng đế vậy đừng miễn cưỡng hẳn.”

Một phụ nhân cùng Thượng Quan Hiên có tám phần giống nhau quay đầu nhìn lại Quan Hiên nói:

“Hiên nhi, người nghe lời phụ hoàng người nói đi! Ngoan ngoãn làm hoàng đế.”

Lão hoàng đế buông tiếng thở dài tự hỏi tại sao? Ngai vàng không phải ai cũng muốn có được hay sao? Vì cái gì hai đứa con của ông cố tình đều không muốn làm hoàng đế, liền ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng đùn đẩy cho nhau. Nghĩ đến bộ dáng của Vân Nhi không đủ trách nhiệm cả ngày chỉ biết ngủ, ngủ, ngủ, ông cũng không yên tâm đem ngôi vị giao cho Hiên Nhi đơn thuần. Chính là trước mắt chỉ còn lại Hiên Nhi, nó ngoại trừ có chút gốc, lại dễ dàng bị lừa ở ngoài, Hiên Nhi kỳ thật rất có trách nhiệm cho nên ngôi vị hoàng đế truyền cho nó nhất định không sai!

Mãnh liệt ho một trận lão hoàng đế biết chính mình thời gian không còn nhiều, ông kéo tay Thượng Quan Hiên lại nói:

“Hiên Nhi, người đừng từ chối nữa, ngoan ngoãn ngồi lên ngai vàng được không? Vân Nhi sẽ phụ trợ cho người.”

Thượng Quan Hiên chần chờ nhưng là vừa thấy ánh mắt khẩn cầu của phụ hoàng, hắn cũng chỉ biết ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng yêu cầu.

“Lão nhân! Di ngôn của người xong rồi đi! Ta đây có thể trở về ngủ được không?”

Thượng Quan Vân không lớn không nhỏ lên tiếng hỏi.

Thân là hoàng huynh của Thượng Quan Vân, Thượng Quan Hiên mất hứng đứng lên giáo huấn nói:

“Vân! Người như thế nào có thể nói với phụ hoàng như vậy! Bình thường người đọc sách thánh hiền giờ chạy đi đâu hết rồi? Chẳng lẽ người chưa từng nghe qua tử...”

Ngay tại lúc Thượng Quan Hiên muốn tiếp tục giáo huấn, Thượng Quan Vân vội vàng chỉ lão hoàng đế kêu lên:

“Lão nhân đã mất rồi! Người còn muốn thuyết giáo tiếp sao! Còn không mau ra ngoài thông báo cho nhóm thần tử di ngôn.”

“Người còn nói phụ hoàng là lão nhân! Một chút phép tắc cũng không có! Người cũng coi như là đại nhân, như thế nào lại không hiểu chuyện như vậy! Người...”

Thượng Quan Hiên vốn tính tình tốt cũng không nhịn được tay chống nạnh, bắt đầu lải nhải giáo huấn Thượng Quan Vân.

Thân là mẫu thân của hai người, trong quá khứ các nàng một chút hỗ trợ cũng không có, hai nàng cũng đã sớm quen với tính cách của hai đứa, chậm rãi đi ra khỏi tẩm cung báo lại chuyện hoàng thượng đã băng hà, cũng đem di ngôn của hoàng thượng nói lại cho các thần tử.

Thượng Quan Hiên mười bảy tuổi đã lên làm hoàng thượng may mà nhóm thần tử đều là trung thần trung tâm như một, đây là lý do khiến cho Thượng Quan Hiên dựa vào sự đơn thuần vẫn tiếp tục được làm hoàng đế mà không có bị người khác lật đổ long vị, này có một nửa công lao của Thượng Quan Vân, hắn vẫn âm thầm giải quyết những tên muốn làm loạn, cho nên hiện tại Thượng Quan Hiên như trước an ổn ngồi trên long vị xử lý, phê duyệt tấu chương.

Quan Hiên tại vị vài năm, dân giàu nước mạnh, an ổn cũng không có nhiều náo động.

Cứ như vậy qua vài năm, mấy ngày kế tiếp đây mới chân chính thay đổi cả đời của Thượng Quan Hiên ...

## 2. Chương 2

Edit: Gió

Beta: Gấu béo ~.~

Tại một sơn cốc u tĩnh, dòng suối nhỏ chảy xuôi, bướm bay lượn ngẫu nhiên dừng trên đóa hoa diễm lệ, trong sơn cốc tràn ngập kì hoa dị thảo, tái hiện cảnh đẹp vô song của nơi này.

Nơi này còn có một gian nhà gỗ thanh lịch, nhà gỗ tuy nhỏ lại hết sức thanh tĩnh, muốn vào nhà nhỏ phải đi qua một tiểu viện.

Vốn nhà gỗ thường yên lặng nay lại phát ra tiếng vang rất nhỏ.

“Sư phụ ta không mặc được không?”

Thanh âm Niếp Vân phát ra đáng thương đang lui vào tường, đối diện là một nam tử tay cầm ngọc tiêu hướng hấn hỏi:

“Đương nhiên là không được.”

Nam nhân tuấn mỹ một thân áo trắng bộ dáng ôn hòa tươi cười trả lời, cước bộ vẫn không ngừng tiếp tục hướng Niếp Vân đang lui thành một đoàn đi tới.

“Sư phụ! Ta đường đường là một đại nam nhân như thế nào có thể mặc nữ trang!”

Niếp Vân tuy rằng sợ hãi không ngừng hướng mỹ nam tử biện minh, chính là hấn cố gắng tăng dũng cảm trong ngực hô lên.

“Đại nam nhân? Ta không có nghe sai đi! Xin hỏi lão huynh người hiện tại bao nhiêu tuổi?”

Nam tử áo trắng đào đào cái lỗ tai coi như không phúc hậu hỏi. Niếp Vân đáp:

“Sư phụ! Ta đã hai mươi chín tuổi sắp ba mươi!”

“Nga. ”

Nam tử áo trắng một bộ sáng tỏ lập tức hỏi:

“Vậy sư phụ ta bao nhiêu tuổi nha?”

Chớp mắt đã qua năm mươi, chính là diện mạo hai mươi tuổi vẫn duy trì bất tử trở thành lão yêu quái, đáng tiếc những lời này chỉ là trong nội tâm Niếp Vân vẫn là không có can đảm nói ra.

“Hơn năm mươi tuổi nhưng vẫn là một nam nhân phi thường anh tuấn.”

Biết là nếu trả lời là sáu mươi tuổi thì bản thân chắc chắn sẽ bị sư phụ hung hăng giáo huấn, cho nên Niếp Vân đành phải đưa ra bộ mặt tươi cười đối bạch y nam tử kia vừa vuốt mõng ngực vừa nói.

“Cho nên... người tuy là nam tử nhưng thực ra vẫn là tiểu nam nhân nha?”

Nam nhân cười cười toát lên vẻ hòa ái thân thiện tới gần Niếp Vân hỏi.

Niếp Vân vẻ mặt cầu xin trả lời:

“Tiểu nam nhân.... ”

Ông trời ơi!!!!.... Vì cái gì mà người muốn cho ta gặp gỡ sư phụ như vậy, thật đáng giận. Nếu năm đó mình bị sư thúc bắt đi thì bây giờ chắc tốt rồi, Niếp Vân vô cùng đáng thương nghĩ.

Nam tử kia đích thực cực vui vẻ, hắn bắt tay sau lưng thưởng thức nói:

“Vậy người có biết hiện tại người nên làm cái gì hay chưa?”

“Biết.”

Niếp Vân ủ rũ đi tới bàn gỗ cầm lên hoa phục đến sau bình phong thay y phục.

Niếp Vân cũng không phải lần đầu tiên bị sư phụ thân ái khi dễ, từ nhỏ đến lớn, hắn bị khi dễ nhiều đến nỗi không đếm được, phạm là nấu cơm dọn dẹp phòng đều một mình hắn làm, quái được của sư phụ luyện không biết có tác dụng gì, cũng đại biểu điềm xấu của hắn đến bởi vì hắn đảm đương thử nghiệm được, mỗi lần ăn được của sư phụ thì bình thường sẽ không có chuyện tốt phát sinh, may mắn thì hắn có thể gia tăng công lực không thì có thể tiêu chảy hơn 10 ngày bằng không lại sáng sớm tỉnh dậy phát hiện tóc chính mình rụng trên mặt đất, hoặc là trước ngực mọc ra hai khối thịt (hí hí vêu anh ý to), nếu không khác

nữa thì chính là thanh âm giống như bị phá giọng tóm lại lần này so với lần trước may mắn hơn nhiều lắm. Một sư phụ hắc tên còn dễ nghe như vậy, hắc thực không nên kêu Tiên Vũ hắc là kêu Độc Ngư mới đúng! Hắc là nên kêu Độc Ngư! Niếp Vân trộm oán giận nghĩ.

Tiên Vũ không có chút kiên nhẫn dùng tiêu động động bình phong hỏi:

“Xú tiểu tử, ngươi rốt cuộc có thay được không?”

“Con sẽ thay! Đừng thúc giục ”

Niếp Vân cau mày đem quần áo trên người thoát ra sau đó lấy nữ trang thay, bộ y phục không lớn không nhỏ rất vừa với hắc.

Một phiên bản nữa của Niếp Vân đi ra, Tiên Vũ liền lôi kéo hắc bắt động thanh sắc đưa hai viên thuốc cho hắc nói:

“Nhanh uống hai viên thuốc này đi.”

Niếp Vân vẽ mặt đau khổ kêu lên:

“Không thể nào! Không phải chỉ cần mặc nữ trang là được rồi sao? Còn muốn ta ăn được để biến thành nữ nhân sao? Sư phụ ngươi không phải muốn bộ ngực của ta biến thành hai khối thịt đi?”

Có thể đoán được điều gì sẽ xảy ra nên Niếp Vân vội vàng bảo vệ bộ ngực của hắc, thần tình không muốn Tiên Vũ nhìn thấy.

Tiên Vũ không hồn không giận nhắc mi, tiểu tử này cũng quá xem thường hắc đi! Nếu thật hắc muốn làm như vậy, hắc đã biến cả người y thành nữ mà không phải làm cho bộ ngực thũng đứng lên được không!

“Đây viên màu đỏ là viên thuốc làm cho người ta biến âm...”

Tiên Vũ khó có được hảo tâm bắt kể Niếp Vân đối với năng lực hắc nghi ngờ, chính là Niếp Vân không biết sống chết xen môm.

“Lại biến âm! Ta không cần! ”

Niếp Vân phản đối mạnh mẽ lắc đầu kêu lên, lần trước thanh âm hắc bị biến thành giống những người bị mất giọng, hại hắc ở bên ngoài định cùng mỹ nhân nói chuyện lại khiến các nàng hoảng sợ bỏ chạy, loại thảm hại này cũng không muốn trải qua một lần nữa!

Tiên Vũ trên mặt tươi cười có chút biến thành cứng ngắt, hấn xiết chặt viên thuốc, hung hăng nhả ra từng chữ:

“Xú tiểu tử! Ngươi có biết phản kháng ta kết cục sẽ như thế nào không?”

Niếp Vân nhất thời sợ hãi lùi lại một bên vâng vâng dạ dạ nhỏ giọng đáp:

“Ta ... ta không muốn ăn được thôi mà!”

“Không muốn ăn cũng phải ăn! Ta còn phải dựa vào ngươi lấy một ít đồ vật này nọ!”

Tiên Vũ không chút khách khí mở miệng Niếp Vân đem hai viên thuốc nhét vào miệng hấn nói.

“Ô ngô..... ngô.....”

Ta không cần nha! Niếp Vân rất muốn hô to chính là bị bắt buộc ăn hai viên thuốc hấn chút nữa bị sặc đành phải đem hai viên thuốc nuốt vào bụng không ngừng tự vỗ ngực chính mình ho khan.

Tiên Vũ vừa lòng cười cười, lần thứ hai hồi phục bộ dạng ôn hòa vỗ vỗ Niếp Vân nói:

“Được này có thời hạn, sẽ chỉ làm thanh âm ngươi cùng nữ hài tử giống nhau mềm nhẹ, hầu kết ở cổ họng biến mất, như vậy sẽ không làm người khác nhận ra ngươi là nam.”

Thoáng thở hổn hển, Niếp Vân khó hiểu hỏi:

“Sư phụ làm sao lại cho ta ăn loại được này nha?”

Sẽ không phải sư phụ bỗng nhiên hứng khởi muốn hấn hạ sơn chinh một người nào đó chứ, hay là muốn hấn làm chút chuyện không thể quang minh chính đại nha? Niếp Vân lung tung đoán.

“Ta phải đi hoàng cung trộm của hoàng thượng một vật, về phần là đồ vật này nọ thôi... vậy dựa vào chính ngươi tìm, mặt khác, ngươi còn phải tìm cho ta ca ca ngươi Niếp Tuyết!”

Tiên Vũ xoay người ngồi ở trên ghế mỉm cười nhìn Niếp Vân nói.

Niếp Vân không cao hứng nói:

“Làm ơn! Tìm người còn là chuyện có thể, nhưng sư phụ, ngươi còn không nói ra muốn ta trộm cái gì vậy

ta như nào trộm nha? Còn dựa vào chính mình ta đi tìm?”

Hắn tựa như không kiên nhẫn vung tay xuống, tựa hồ đối với nhiệm vụ này cảm thấy không hài lòng.

Tiên Vũ lạnh lùng cầm lấy trà uống một ngụm, chỉ mỉm cười nói:

“Dù sao ngươi không hoàn thành công chuyện, ngươi cũng đừng trở lại”

Lời nói tuy thoải mái nhưng ánh mắt tràn ngập uy hiếp nhìn chằm chằm Niếp Vân.

Niếp Vân sợ hãi rút lại, sư phụ hắn tuy rằng cái gì cũng không tốt nhất là tính tình, khi vui khi buồn, khắp thiên hạ có thể làm cho sư phụ chân chính quan tâm đại khái cũng chỉ có đại sư thúc, mỗi lần nhắc tới đại sư thúc ánh mắt sư phụ sẽ trở nên vừa đau khổ lại ôn nhu, muốn rồi lại sợ thương đến bộ dạng ấy, đây chính hắn vĩnh viễn không thể hiểu tại sao, hai cái đại nam nhân có thể xảy ra chuyện gì! Phải yêu cũng là nữ nhân mới đúng!

Niếp Vân nhận mệnh thở dài nói:

“Được rồi! Ta đã biết.”

Tiên Vũ tươi cười càng thêm sáng lạn, hắn đứng lên từ trong ngực lấy ra hai bình thuốc đưa cho Niếp Vân:

“Hai bình dược này ba ngày ăn một lần, chờ một chút rồi ngươi hãy xuất cốc! Vừa đến cửa cốc sẽ có người đến tiếp ứng cho ngươi.”

“Nga. ”

Niếp Vân nhận lấy bình dược, ứng thanh rồi xoay người bước ra khỏi nhà gỗ, vừa mới quay người lại hắn thiếu chút nữa liền té ngã, có chút buồn bực cầm lên làn váy, thô lỗ tiêu sái đi ra ngoài.

Niếp Vân vừa đi ra ngoài, Tiên Vũ liền hạ xuống tươi cười, Ma Cánh.... chỉ cần tìm được đồ đệ của ngươi, ngươi sẽ xuất hiện trước mắt ta đi? Đều trốn lâu như vậy, nếu là hận ta cũng sẽ không cho ngươi rời ta nửa bước!

Tiên Vũ đóng cửa lại, cô đơn một mình ngồi cửa sổ, nội tâm hoài niệm một người ngoài sơn cốc... lại đến lần thứ hai hồi phục bình tĩnh... tĩnh tâm... làm cho người ta cảm thấy vô cùng bi thương.

\* \* \*

Niếp Vân nghe theo lời của Tiên Vũ đi ra sơn cốc, chỉ thấy một đoàn hạ nhân phục sức đứng thành hàng bên ngoài, chỉ có hai ba vị mặc quần áo sang quý, mọi người thấy Niest Vân đều ngỡ người cũng không biết trước mặt bọn họ là một đại nam nhân mặc nữ trang vẫn là bởi vì diện mạo hắn cực kì quái, tóm lại ánh mắt bọn họ nhìn hắn làm cho hắn không thoải mái được.

Trong đó có một người trông giống lão giả nhìn trung khí, lão giả nhìn hắn hỏi:

“Người ... người chính là Niest cô nương?”

Niếp Vân không hề giận hạ mi, sư phụ không biết thế nào cùng nhóm người này nói gì, bọn họ sẽ không biết hắn là nam nhân đi?

Niếp Vân có tính tình hay phát giận, miễn cưỡng nở ra một nụ cười đáp:

“ Đúng vậy ”.

Hắn nghĩ thầm, nếu sư phụ cái gì cũng chưa nói với bọn họ hắn nếu không cẩn thận làm hỏng công chuyện của sư phụ thì hắn liền chuẩn bị mua cho bản thân mình một cái quan tài, cho nên hắn đành miễn cưỡng tạm thời nhận mình là “nữ nhân”.

“Thật tốt quá! Quả nhiên như tiên nhân nói! Niest cô nương lớn lên xinh đẹp như thiên tiên, chim sa cá lặn, còn có . . . ”

Lão giả cao hứng khen ngợi Niest Vân, xả ra một đồng nhưng làm cho Niest Vân không cao hứng nổi.

Nhưng đúng là lão giả nói không sai, bởi vì Niest Vân bộ dáng vốn tuấn mỹ hơn nữa một thân quần áo lam phiêu dật, chưa kịp sửa sang mái tóc đen dài đang tự nhiên tung bay ở sau người, thoát nhìn như là tiên nhân không nhuốm bụi trần, nhất là thanh âm thay đổi kia ngữ khí ôn nhu, ai nghe xong cũng nhuyển xương cam nguyện bại dưới hắn.

Niếp Vân vỗ vỗ đầu, vội vàng nâng tay lên ngăn cản lão giả nói tiếp, nếu không hắn không cam đoan chính mình sẽ đánh chết lão đầu.

Lão giả biết Niest Vân không thích người ta khen hắn, đối với hắn lại tặng thêm vài phần hảo cảm, bởi vì hắn không vì được khen ngợi mà kiêu ngạo, nữ tử như vậy thật ít gặp, như vậy nàng thay tiểu nữ tiến cung không là vấn đề, lão giả tán dương thầm nghĩ.

“Niest cô nương mời lên kiệu! Đêm nay làm phiên Niest cô nương đến quý phủ ở tạm, ngày mai sẽ có người trong cung đến đón tiếp cô nương.”

Một gã thiếu niên tự nhận tiêu sai nắm chặt tay Niest Vân nói.

Niếp Vân da gà da vịt đều rơi đầy đất, một bộ dáng bị ôn thần đụng tới dường như vôi vàng rút tay mình về, còn chạy nhanh ngồi vào trong kiệu, để tránh mình bị tên kia sờ sảng.

Hoàn hảo thời điểm khởi hành đến quý phủ kia không bị kẻ nào quấy rầy bằng không hẳn cũng không dám cam đoan mình có thể trụ được đem đám hỗn đản kia đánh cho toàn bộ bay ra ngoài.

Niếp Vân an tâm nhắm mắt lại ngủ, những ngày ở sơn cốc hẳn chưa từng có một ngày được ngủ an ổn, mỗi ngày đều lo lắng xem sư phụ có phải hay không luyện ra quái được bắt hẳn thử được, bằng không chính là ăn quái được của sư phụ bị tiêu chảy sau đó kéo dài đến vài ngày, hiện tại cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc ngon, Niest Vân tìm vị trí thoải mái đánh một giấc.

Cũng không biết qua bao lâu, cỗ kiệu bỗng ngừng lại, bức rèm trong kiệu bị xốc lên, còn chưa kịp phản ứng Niest Vân liền như vậy bị kéo ra ngoài.

Niếp Vân ngáp một cái, còn chưa kịp thanh tỉnh liền lời kéo hai thị nữ hỏi:

“Chúng ta tới rồi sao?”

Hai thị nữ cười nhìn hẳn một cái, sau đó tiếp tục lời kéo hẳn đi đến một nhã gian.

Niếp Vân nhìn hai thị nữ không trả lời, hẳn cũng không để ý tới vậy, toàn thân lười biếng tùy ý để hai người lôi kéo vào trong phòng.

Trong phòng tắm có đại dục dũng, xem chất liệu gỗ chỉ biết cái mộc dục dũng giá trị không ít ngân lượng, dùng gỗ lim chế thành, trên bàn có trăm trang sức cùng phục sức tinh quý cao nhã.

Niếp Vân cuối cùng thanh tỉnh, hẳn vôi vàng quay về phía người hầu nói:

“Ta không có thói quen tắm rửa có người hầu hạ, ta có thể chính mình tự tắm”

Vạn nhất bị các nàng nhìn thấy thân thể chính mình, kia thân phận hẳn khẳng định bị phát hiện, điều này sao có thể hẳn còn không muốn sư phụ đánh một trận đau!

Hai thị nữ kỳ quái nhìn hẳn một cái, thuận theo đi ra ngoài lưu lại một mình Niest Vân ra một thân mồ hôi lạnh.

Niếp Vân vôi vàng đem cửa đóng kín, dùng ống tay áo lau mặt mình, xác định không ai ở ngoài nhìn lén, mới bắt đầu thoát quần áo đi vào mộc dũng vui vẻ tẩy rửa thân thể.

Thoải mái tắm rửa một phen, Niest Vân ở trên bàn chọn một kiện quần áo nhẹ nhàng, thoải mái mặc vào

sau đó đến giường ngủ một giấc.

Ở thời điểm đang ngủ Niếp Vân, hần mơ hồ nghe thấy thanh âm có người đang thu dọn đồ đạc, ngẫu nhiên còn truyền ra vài thanh âm nói chuyện dù sao cũng không e ngại hần tỉnh giấc, cho nên hần không để ý tới.

Niếp Vân ngủ no lại tỉnh cũng là lúc mặt trời lên cao, hần ngay cả đồ ăn sáng còn chưa kịp ăn đã bị một đám thị nữ chộp tới thay quần áo, nếu không phải hần tỏ thái độ cường ngạnh, kiên trì phải chính mình thay đổi quần áo, hần đại khái sớm bị đám thị nữ nhìn đến phát sáng.

Kế tiếp, các nàng ở trên mặt Niếp Vân không biết vẽ loạn cái gì nhưng lại đem dầu hần đang rối tung vắn lên, sau đó lại đeo lên đầu một đồng trang sức khiến cái cổ hần muốn gãy đôi, quả thực muốn bỏ xuống đồ vật này nọ trên đầu.

Cuối cùng, Niếp Vân mặc một thân diễm lệ tiêu sái ra khỏi phòng, sau khi trang điểm hần lại tăng thêm phần xinh đẹp chỉ tiếc hần tựa hồ có chút mất hứng, theo cửa đi ra vào bên trong kiệu hần vẫn hé ra mặt thôi, nhất là hần ngay cả đồ vật này nọ vẫn chưa ăn đến đã tiến cung, tâm tình không tốt chút nào, cũng không biết trong cung có hay không chuẩn bị chút đồ ăn cho hần, tưởng tượng đến đây tâm tình Niếp Vân lại trầm xuống thêm vài phần.

Cổ kiệu lúc la lúc lắc đi vào hoàng cung, tọa ở bên trong kiệu, mông Niếp Vân nhanh đau tới không chịu nổi, nén giận nghĩ như thế nào còn chưa đến nha! Hần bực mình xoay xoay mông đau một chút, đầu vừa nặng mông vừa chua xót thật là không thoải mái đến cực điểm!

Thật vất vả, cổ kiệu cuối cùng cũng dừng lại, một thị nữ xốc lên vải màn, vươn tay giúp Niếp Vân ra khỏi kiệu, bên cạnh hần đồng dạng còn rất nhiều nữ tử.

Niếp Vân hơi hơi nở nụ cười, nội tâm cao hứng, kỳ thật đến hoàng cung cũng không có gì không tốt cả ngày có nhiều mỹ nữ đến làm bạn tựa hồ lựa chọn không tồi.

Chính là trong mắt mỹ nữ Niếp Vân là một đại kinh địch nhất là vừa rồi hần cười không biết mê đảo ở đây bao nhiêu thị vệ, hơn nữa hần dung mạo xinh đẹp các nàng quả thực không bằng, ở bên người hần các nàng tựa hồ như cây cỏ.

Niếp Vân đương nhiên không biết suy nghĩ của các mỹ nhân về hần, chính là hướng các nàng cười, nếu hần mặc nam trang sẽ có khả năng mê đảo nhóm mỹ nữ nhưng hần tựa hồ quên chính mình mặc nữ trang, cho nên hần tươi cười trong mắt các mỹ nữ là ý tứ khiêu khích.

Trong cung thái giám giả vờ khụ khụ thanh âm, thành công khiến mọi người đem sự chú ý đặt trên người hần.

“Chờ một chút sẽ có các họa sư đến vẽ bức tranh minh họa, thỉnh đến tiền sảnh chờ một chút.”

Thái giám không hổ là thái giám, thanh âm the thé vang lên phá lệ chói tai.

Nhóm người đẹp gật đầu hiểu ý tứ của thái giám sau đó chiếu theo hần đi đến tiền sảnh, Niếp Vân thấy thế cũng đi theo bất quá hần không rõ vì cái gì những nữ nhân này đi với rùa còn muốn chậm hơn? Hơn nữa đi đường còn lắc a lắc bộ dáng đi đường rất không ổn nhìn muốn kêu người đỡ các nàng đi đường.

Vì không muốn bại lộ thân phận, Niếp Vân cũng phối hợp các nàng đi thông thả kết quả đến tiền thính đã là một khoảng thời gian, thật sự là một chết người.!

Niếp Vân tiến vào tiền sảnh liền đặt mông ngồi xuống ghế, nhóm nữ nhân ngạc nhiên nhìn hần, hần một chút cũng không thấy ngượng ngùng, ngược lại tiếp tục cầm khăn tay ngồi quạt, mặt trời vừa mới nắng như vậy hần lại đi chậm cả người đều nóng đến chết người!

“Nữ nhân kia không biết xấu hổ tất cả mọi người còn không ngồi xuống nàng ta trước hết đã chạy tới ngồi.”

Một nữ tử xinh đẹp trào phúng nói dùng hoa sen của nàng chỉ chỉ về phía Niếp Vân.

Niếp Vân lại để ý tới nàng, lần đầu hần phát hiện nữ nhân này có thể ôm ở ngoài nhưng tuyệt đối không thể mang về dưỡng bên người bằng không trước mắt hần lú rú cả ngày nhất định sẽ bị phiền cả ngày.

“Yêu! Còn không có lễ phép!”

Một nữ tử áo lục khê đẩy nữ tử bên dưới nói:

“Chính là vậy nha ”

Một đám nữ nhân cứ như vậy náo nhiệt hò hét phê bình Niếp Vân thẳng đến họa sư điểm danh các nàng mới từng bước từng bước thay phiên nhau vào họa, ồn ào mới thoáng dừng lại một chút.

Niếp Vân đợi cả ngày thấy không có tên của hần, hại hần muốn trở mình chạy lấy người, cũng không biết họa sư có phải hay không thu hồi thể nhưng gọi đến một vòng liền sau đó mới gọi hần vào, thật sự đáng giận!

Niếp Vân bộ dạng phì phì bước vào phòng, hần vừa mới đi vào chợt nghe thấy có người hô lên kinh ngạc hại hần có phải hay không mình bị lật tẩy vội sờ mặt mình lại nhìn xuống trang phục chính mình. Niếp Vân cẩn thận xem xét lại cũng không làm sao lộ ra sơ hở nha! Tên kia không có việc gì kêu la cái gì nha!

“Người không thoải mái sao?”

Hần thấp giọng mắng một câu uy hiếp nhưng nghe vào trong tai người khác lại phá lệ mê người.

Tên kia kinh tuyến này cũng không có biện pháp, ai bảo Niếp Vân bộ dáng xinh đẹp tựa thiên tiên còn đẹp hơn mấy vị vừa vào kia, này đẹp quả thực không thể bằng được, liền dùng ngôn ngữ cũng không sao tả được.

Niếp Vân trở mình xem thường, không để ý ngồi vào trên ghế hỏi:

“Người còn không vẽ sao?”

Họa sư ngây ngốc gật đầu, chấm bút lông chút thuốc màu nhìn Niếp Vân ngẩn người, ngẫu nhiên họa sư hơi động vài nét bút, nhưng lại không quá một lúc nhìn Niếp Vân ngẩn người hại Niếp Vân chờ đến buồn ngủ, mông cũng mau căng ngắc, tên kia mới đưa bức tranh đã vẽ tốt.

Lúc sau tên thái giám kia mới tiến vào công bố chỗ ở cũng dặn dò các nàng những điều cần chú ý, Niếp Vân bắt đầu cuộc sống trong hoàng cung nhàm chán.

### 3. Chương 3

Edit: Gió

Beta: Gấu béo

Hoàng cung bốn phía giăng đèn kết hoa, hoàng kỳ giương cao dựng trên tường thành đại biểu cho một quốc gia để phòng nghiêm cẩn, cả côn trùng cũng sẽ lọt lưới chứ đừng nói chỉ là người ngoài lên vào trong.

Trăng lên cao, hoàng cung hoa lệ yên lặng đắm chìm trong ánh trăng, đèn đài sừng sững, ngói đỏ phản lại ánh vàng của trăng, lầu các tinh xảo hoa mỹ làm tăng thêm sự huyền ảo. Trong điện có bóng người thấp thoáng, tiếng nhạc từ trong truyền ra, tiếng trúc cùng tiếng đàn tỳ bà hòa cùng đàn tranh vang vọng đầu đây, thanh âm như mật rót vào tai, tựa như rượu say tâm, nhạc say lòng.

Tương đồng, hậu cung cũng phi thường náo nhiệt, nhóm tú nữ thì vội vã nịnh vị bộ công công có thể lực nhất trong nội cung, người thì dò hỏi, so sánh các vị quý phi đang đắc sủng với nhau, kẻ lại thì thầm bàn tán quý nhân này với tì thiếp kia vừa được hoàng thượng sủng hạnh, tiếng nói oanh oanh ngọc ngọc của các nàng như chim sẻ riu rít bên tai. Số còn lại thì trái soi phải soi, cố gắng chỉnh trang lại dung mạo vốn đã diễm lệ của chính mình, ra sức phô bày những nét đẹp kiều sa ra ngoài, mong muốn hoàng thượng thấy được mỹ mạo của mình

Trái lại, Niếp Vân ngày đầu tiên đến hoàng cung đã bị một nhóm nữ nhân không ưa ra mặt, các nàng liền kéo cả đám hạ nhân đến giáo huấn hần, đương nhiên.... hần đã chỉnh các nàng đầu vào đấy. Tuy rằng các nàng đều là những nữ nhân xinh đẹp, đúng kiểu mà hần thích, nhưng thích không có nghĩa là bê lên đầu mà thờ phụng. Mỹ nhân cho dù xinh đẹp thì sao chứ, hần liền cho các nàng bình đẳng với nam nhân \_\_\_\_\_ Đánh tới khi nước chảy hoa rơi rồi đá bay thẳng ra ngoài \_\_\_\_ Vậy là xong!

Kết quả là việc này lại truyền đến tai của Sử công công, như vậy cũng không sao, chỉ cần hấn chịu nói mấy lời ngon ngọt công công sẽ bỏ qua cho hấn. Nhưng mà Niếp Vân hết lần này đến lần khác không ưa nịnh nọt cùng vuốt mông ngựa, nên khi Sử công công đến tìm hấn hỏi, hấn cũng đánh bọn họ cho một quyền rồi cùng cùng đá bọn họ ra khỏi cửa phòng hấn. Kết quả.... hấn liền bị giáng xuống ở lãnh cung!

Tuy vậy, lãnh cung cùng hậu cung cũng không có gì khác nhau, dù sao người vẫn ở được, Niếp Vân cũng không để ý.

Hấn muốn nghe ngóng Hoàng Thượng đang ở đâu nhưng lại không có cách nào biết, trong cung cao thủ nhiều như mây, căn bản là không có biện pháp tùy ý ra vào, nếu không Niếp Vân đã sớm ở trong hoàng cung đi dạo một vòng rồi.

Hơn nữa, không biết vì sao mà bữa ăn của Niếp Vân sớm muộn gì cũng từ thịt cá biến thành cháo loãng hết, tên Sử công công ghi hận hấn nếu tâm tình hấn không tốt sẽ gọi cung nữ bảo đừng đưa cơm tới, nếu tâm tình hấn tốt mới có thể phân phó tỷ nữ đưa thêm thức ăn ôi thiu cho Niếp Vân ăn, nếu đổi lại bình thường là con gái yếu ớt thì khả năng sớm đã bị giày vò tới điên rồi.

May mắn, thủ đoạn của Sử công công còn non nớt chột chân. Ở chung với Tiên Vũ thì dạ dày của hấn đã tôi luyện rất ư là mãnh liệt! Chút chiêu trò vặt vãnh căn bản không ăn thua. Còn về phần Sử công công ư – nên đến gặp sư phụ hấn mà học hỏi đi!

Niếp Vân nhàm chán ngồi trên cái ghế cũ nát, bên tai truyền đến âm thanh tiếng cười hì hì làm cho người khác cảm thấy không kiên nhẫn, trên người hấn không còn là bộ xiêm y xinh đẹp mà đổi thành một bộ quần áo nhẹ nhàng, mái tóc đen mượt tùy ý rối tung ở đằng sau người, trên đầu cũng không còn vật phẩm trang sức cầu kì ép đầu hấn không thẳng lên được.

Lãnh cung thật ra cũng chẳng cách hậu cung xa xỉ gì mấy, chỉ cách một bức tường không tính là cao. Đối với người bình thường thì có lẽ là nghiêm ngặt, nhưng chung quy nữ nhân trông coi ở đây tuổi tác đều đã lớn, đối với hấn không có sức uy hiếp gì mấy. Đơn giản chỉ tại hấn sợ phiền phức nên không thêm động thủ chỉ cho mất sức

“Thực nhàm chán!”

Niếp Vân quăng cọng cỏ non trong miệng ném trên mặt đất lớn tiếng kêu, âm thanh trầm thấp mê người như vậy, tuy hấn lại bị ném vào lãnh cung không ai để ý tới nhưng phòng ngừa vạn nhất Niếp Vân vẫn theo ý Tiên Vũ chiếu theo thời gian uống thuốc nếu không bị phát hiện thân phận sẽ không tốt.

Kỳ thật để cho Niếp Vân không chịu được nhất là ở phụ cận có mấy nữ nhân, cả ngày như người điên gọi bậy, hại hấn mỗi đêm bị các nàng đột nhiên kêu gào làm cho giật mình tỉnh dậy, tuổi nhỏ hơn một chút thì không có tư sắc, Hoàng Thượng cũng không triệu sủng qua nên bị đẩy vào lãnh cung, cả ngày khóc suốt mướt, khiến hấn thấy phiền chết hấn!

Niếp Vân bên ngoài nhàm chán đi tới đi lui, nhìn mấy người kia cách hấn không xa, lại ngẩng đầu nhìn bóng đêm trên môi xuất hiện độ cong mỹ lệ cùng quý dị, trong đầu không biết đánh cái chủ ý quái quỷ gì,

hắn trốn đến chỗ tối trong phòng chờ đợi người nào đó tiến đến.

Một người thoát nhìn như tỳ nữ cường tráng đi đến, nói thực Niếp Vân chưa từng thấy có tỳ nữ nào xấu như vậy, trong nội cung tỳ nữ cũng trải qua ngàn chọn vạn tuyển mới được vào, tuy nhiên trong nhóm tú nữ đẹp mắt nhưng mà cũng rất có tư sắc không giống vị này quả thực xấu đến mức so với lão thái bà nàng còn vui mừng trên mắt gấp bội.

“Đi ra ăn cơm! Nha đầu chết tiệt kia chạy đi đâu rồi!”

Nữ tử cường hãn tính tình cực không tốt mắng chửi, đem đồ ăn trên tay bỏ lên bàn định đi tìm Niếp Vân.

Ở tại lãnh cung mấy ngày nay, thức ăn đều do nữ tử này đưa cơm cho Niếp Vân nhưng nàng tuyệt nhiên không tôn kính hắn, hơn nữa còn tìm Niếp Vân gây phiền toái, cũng bởi vì hắn vừa mới đến hoàng cung ngày đầu tiên đã gây chuyện bị Sử công công giáng chức đưa đến lãnh cung cho nên mới làm càn khi dễ hắn.

Niếp Vân cũng không phải người dễ khi dễ, nàng dám trêu hắn, hắn sẽ có biện pháp trừng trị nàng, không phải liên tiếp trốn làm cho nàng không tìm thấy mà là tìm một ít rắn hoặc tri chu hay một ít tiểu đồng tây làm nàng hét lên, nhưng bây giờ hắn chán, hắn thực sự muốn ra ngoài dạo chơi hơn nữa tỳ nữ kia quần áo cũng không quá nhỏ hắn mặc trên người có vẻ hơi lớn nhưng vừa vặn lại cho hắn một biện pháp tốt trốn ra ngoài, cũng thuận tiện không gây phiền toái.

Niếp Vân thừa dịp tỳ nữ kia xoay người liền im lặng tiến đến dùng tay cho nàng một phát vào ót Ba~ một tiếng, tỳ nữ chưa kịp kêu đau đã ngất đi.

Niếp Vân vội vàng cởi y phục của tỳ nữ rồi thay vào, sau đó cầm dây thừng trói tỳ nữ ném vào tủ quần áo nghênh ngang ra khỏi phòng.

“Y phục này thật đúng là to, thật không biết cái con heo nữ kia ăn như thế nào vậy mà lớn lên so với ta còn cường tráng hơn.”

Niếp Vân lắc lắc đầu rồi cầm cây trâm bằng trúc đem tóc dài buộc lên.

Mất lộ ra vui vẻ nhìn cánh cửa kia, quyết định không theo cánh cửa ý ra ngoài, đã lâu rồi hắn không có thi triển thân thủ, hắn muốn hưởng thụ tốt cảm giác bay thẳng vào trong rừng.

Nghĩ vậy Niếp Vân kéo cao làn váy, thả người nhảy lên tuy nhiên váy bị vướng vào cành cây khiến hắn mất thăng bằng cả người ngã xuống.

“Oa! \_\_\_\_\_”

Hắn như thế nào lại gặp xui xẻo như vậy! Đều tại con lợn chết tiệt kia! Không có việc gì sao mặc quần áo lớn làm chi? Hại hắn té ngã! Niếp Vân dùng hai tay che mắt kinh hô một tiếng chờ đau đớn sắp đến, thân thể của hắn đã dừng rơi xuống rồi nhưng thế nào đau đớn còn chưa xuất hiện?

Niếp Vân buông hai tay ra xem xét, liền trông thấy một đôi mắt thâm trầm, người kia một thân trang phục thiếu tướng, hai tay cường tráng dễ dàng tiếp được thân hình Niếp Vân, lộ ra một chút kinh ngạc.

Niếp Vân thầm kêu không tốt đẩy người nọ ra, khẩn trương đứng ở đó ‘chi chi ô ô’, không biết nên nói đối như thế nào mới tốt.

Người nọ không nói gì nhìn chằm chằm vào người hắn, hại hắn càng khẩn trương hơn.

“Ta... Đồ của ta vướng trên cành cây, cho nên mới trèo lên lấy xuống, người đừng hiểu nhầm thành thích khách hay cái gì đó!”

Niếp Vân bỗng nghĩ được một lý do tốt, sau đó dùng phương pháp sư phụ dạy hắn, học nữ tử bộ dáng cúi thấp đầu dắt ống tay áo, giả bộ thẹn thùng mà nói tuy nhiên Niếp Vân cảm thấy một đại nam nhân học cách nói của nữ nhân rất chán ghét nhưng hắn không có biện pháp khác.

“Người tên gì?”

Người nọ đưa tay nâng cằm hắn lên hỏi, ánh mắt nóng rực lên nhìn khuôn mặt hắn.

Niếp Vân cảm thấy da gà rơi đầy đất tuy nhiên nam nhân này lớn lên không tệ nhưng mà hắn đối với nam nhân không có hứng thú nha! Nhưng bị hắn nhìn như vậy có chút quái dị cảm thấy toàn thân không thoải mái, rất muốn trực tiếp đánh hắn một quyền rồi chạy trốn.

Không muốn cùng nam nhân này dây dưa không rõ, Niếp Vân dứt khoát báo tên của mình dù sao hậu cung lớn như vậy nam nhân này cũng không thể tra ra thân phận của hắn:

“Ta gọi Niếp... u. a .. a. a...Vân Nhi.”

Vừa lúc đó, tên Sử công công giáng hắn đến lãnh cung vội chạy đến hô to:

“Lâm thiếu tướng! Hoàng thượng đang tìm ngài đây này!”

Nam tử liếc nhìn Sử công công, xoay người đối mặt với Niếp Vân nhẹ nhàng cười cười, ôm hôn hắn một ngụm:

“Vân Nhi đúng không! Ta gọi Lâm Quân, nhớ kỹ tên của ta đó! Ta sẽ còn đến tìm người.”

Nói xong hần liền tiêu sái ly khai, lưu lại Niếp Vân vội vàng tránh né Sử công công, động tác của hần lại làm cho Lâm Quân tưởng hần then thùng, xoay người khuôn mặt tuần tú liền lộ ra bộ dáng tươi cười, căn bản nếu không phải Sử công công đến, hần vô cùng có khả năng sẽ bị Niếp Vân đánh một trận.

Niếp Vân trộm nhìn Lâm Quân cùng Sử công công ly khai, Niếp Vân toàn thân phát run, dốc sức liều mạng dung tay áo lau khuôn mặt của hần:

“Hồn đản chết tiệt! Tưởng ta là nữ nhân sao! Nếu ta lại gặp ngươi! Nhất định phải đập ngươi biến thành đầu heo!”

Niếp Vân thở phì phì dậm chân, tức giận thầm mắng.

Cảm thấy gương mặt mình đã sạch sẽ nhiều hơn, hần nhìn xuống xác định không có ai liền thi triển khinh công nhảy lên một cành cây, quyết định trộm đi vài bộ quần áo thái giám hoặc thị vệ cũng được, hần không muốn giả trang nữ nhân rồi bị quấy rối! Điều do sự phụ mưu ma quỷ chước! Hần cũng không muốn bị thất thân cho nam nhân!

Niếp Vân ở trong rừng cây dễ dàng đi xuyên qua, cũng thuận tiện trộm vài món đồ của thị vệ cùng quần áo thái giám, trở về được nửa đường hần thấy vài tú nữ lên lút trốn ở một bên nói chuyện, cũng không biết nói cái gì hần liền trốn một bên nghe lén.

“Ngươi đoán tên Niếp Vân bị Sử công công giáng chức vào lãnh cung giờ sao rồi? Nghe nói hần đã chết tại lãnh cung a!”

Nói chuyện là một tú nữ đã từng bị Niếp Vân giáo huấn qua.

Một tú nữ khác mặc hồng y nũng nịu nở nụ cười nói:

“Vậy thì tốt, hần là cái loại người dương ở lãnh cung cũng tốn lương thực, vừa vặn đã chết.”

Tú nữ kia vừa nói xong, những tú nữ khác cũng đồng thời nở nụ cười, một đám nữ nhân cùng tam cô lục bà lúu rúu, xem ra hậu cung nữ nhân cũng không khác nữ nhân trong dân gian dong chi tục phần không khác là bao!

[Dung(dong) chi tục phần – – yōng zhī sù fēn dung/dong: bình thường; tục: thường tục, đại chúng, phổ thông; chi, phần: phần sấp, hương phần; phần sấp thường tục, hương phần phổ thông, nói chung dùng để chỉ người con gái bình thường/tâm thường, thấy hay dùng trong bối cảnh mang ý nghĩa tiêu cực, đại loại là chỉ người con gái trang điểm ăn mặc hoặc là thân thái lõe loét, thiếu tinh tế, kém văn hóa.]

Niếp Vân khinh thường cười lạnh, linh quang lóe lên, cười cực quỷ dị đem trâm cài đầu tháo xuống, quần áo vừa trộm ném sang một bên dùng hai tay đem tóc dài trên đầu xoa loạn, giơ tay lên dùng chưởng đem đèn của đám nữ nhân xung quang dập tắt.

“Oa! Đây là chuyện gì xảy ra? Người đâu! Chạy nhanh đến đốt đèn nha!”

Một đám tú nữ kinh hoảng vang lên thét chói tai, đột nhiên cảm thấy thân mình lạnh đi, một đám nữ nhân co thành cụm phát run.

Niép Vân cười gian thi triển khinh công nhảy lên trước mặt đám nữ nhân, làm cho người ta không thấy hẳn tội cùng là khi nào xuất hiện trước đám nữ nhân kia.

“Ah – có... Có... Có quỷ nha!” trong đó có một tú nữ hét lên sau đó liền ngất đi.

Niép Vân còn không chịu bỏ qua hắc thi triển thân pháp quỷ dị tại đêm đen có ít ánh sáng hắt vào bên trong hắc thoát nhìn giống như ở bên cạnh các nàng bay đến bay đi, mái tóc dài mất trật tự tung bay theo gió, tăng thêm một tia khủng bố.

“Nương nương ... nương nương... Ta chết rất thảm nha... vì cái gì người muốn đem ta đẩy xuống giếng... Bên trong lạnh quá nha ... Toàn thân ướt đầm ... Thật khó chịu nha...”

Niép Vân cố ý để thanh âm run rẩy, nhóm tú nữ này thâm mắng hắc, lại không có gan cùng hắc trực tiếp đối mặt mắng.

Niép Vân cũng không biết hậu cung có tỷ nữ nào bị đẩy xuống giếng hay không bắt quá hậu cung chính xác có một nơi hơn nữa nhìn rất u ám không có người nào dám tới gần.

“Ah ah ah! Người không được qua đây nha! Không phải chúng ta hại người nha!”

Một đám tú nữ khóc hoa dung thất sắc, cố nói với Niép Vân đang bay đến bay đi.

Niép Vân trộm cười, cố ý giương cao giọng làm bộ tức giận mà nói:

“Vậy các người càng đáng chết hơn rồi! Ta ghét nhất có người nói người khác nói bậy! Các người đáng chết! Các người đáng chết nha~”

Hắc làm bộ tiến lên nhéo ở cổ các nàng, không nghĩ tới mới bước lên một bước cái đám nữ nhân kia toàn bộ té xỉu.

Niép Vân bỏ ra tóc trước mặt, bĩu môi khinh thường, lấy chân đạp đạp đám nữ nhân, hừ! Niép Vân xoay người trở về nơi hắc đặt đám quần áo, chợt nghe đến tiếng bước chân có khoảng hai mươi tên, hắc vội vàng cầm quần áo lên chạy ra hậu cung

Nghe được tiếng thét chói tai của nhóm thị vệ vừa vặn chứng kiến thân ảnh Niép Vân phiêu dật lơ lửng bay

xuyên qua rừng cây, vì vậy hậu cung bắt đầu truyền ra tin đồn có nữ quý.

Có người nói nữ quý kia từng là một vị quý phi đặc sủng vì nàng lớn lên xinh đẹp được hoàng thượng yêu thương cho nên quý phi khác đổ kị đem nàng đẩy vào trong giếng hại chết.

Cũng có người nói nữ quý kia là trộm trang sức của quý phi cho nên mới bị quý phi sai người đẩy xuống giếng để xử phạt, quả thực dạng tin đồn quái dị nào cũng có thể có, tại lãnh cung Niếp Vân nghe mấy cái lời đồn liên lẩn đầu, không nghĩ tới vì trò đùa dai của chính mình sẽ dẫn đến phong ba lớn như vậy, thật sự buồn cười.

Cứ như vậy, Niếp Vân ở trong lãnh cung chờ đợi mấy ngày, hắn vừa về tới lãnh cung liền ném tỳ nữ trong tủ gỗ ra ngoài còn thuận tiện trả lại cho nàng bộ quần áo rộng thùng thình cũng không thay nàng mặc trở về, làm hại nàng tưởng mình bị xâm hại ở bên ngoài gào khóc giống như tiếng heo, hô hào nàng bị điểm ô, có nhầm không nha! Cho dù trên đời chỉ còn một mình là nữ nhân cũng không có người đánh chủ ý đến nàng.

Về sau, nữ tỳ kia cũng không đưa cơm tới nữa, làm hại Niếp Vân muốn ăn cái gì cũng không có, mỗi ngày thừa dịp ban đêm chuồn đến phòng bếp ăn vụng, kết quả gây ra cho phòng bếp chuyện quái dị, lần đó Niếp Vân không phải cố ý, kết quả phòng bếp đầy ắp người muốn bắt quý, hắn cũng chịu đựng bụng đói không dám chạy loạn.

Cứ bình tĩnh để thêm một vài ngày nữa...

An phận vài ngày Niếp Vân rốt cục không chịu được nữa, hắn đã đói bụng liên tiếp vài ngày rồi, nếu không ăn một chút gì hắn sẽ trở thành nam nhân đầu tiên chết đói ở lãnh cung.

Niếp Vân lấy trong tủ gỗ bộ quần áo của thị vệ thay ra, sau đó vượt qua bức tường ở lãnh cung đi kiếm ăn, hắn vốn muốn vào phòng bếp hoàng cung nhưng mà trước phòng bếp lại có một đồng thị vệ căn bản không có khe hở để chuồn vào, Niếp Vân đành buông tha cho ý niệm vào phòng bếp ăn vụng, có lẽ đến phòng mấy nữ nhân kia sẽ tìm được một ít điểm tâm.

Vừa nghĩ, Niếp Vân tranh thủ thời gian thì triển khinh công chạy đi, đi qua một tòa đình nghỉ mát, mùi đồ ăn thơm ngào ngạt khiến hắn dừng bước, hắn quay đầu nhìn về phía lương đình một đồng lớn đồ ăn tinh xảo được bày ở trên bàn, đang bốc hơi nóng, xem ra chỗ đồ ăn này vừa mới làm xong, bụng đói hồi lâu không nhịn được bị hấp dẫn, bụng lớn ọt ọt ọt kêu ra tiếng, hắn trộm nuốt nước miếng, mắt đảo vòng xác định không có ai đằng sau, hắn tranh thủ thời gian chạy về phía trước bốc đồ ăn từng ngụm từng ngụm ăn.

Ngay tại thời điểm Niếp Vân ăn thức ăn trên bàn không sai biệt lắm, một đạo thanh âm nhẹ nhàng sau lưng hắn vang lên.

“Người là ai? Cũng dám ăn vụng đồ ăn của bản cung!”

Nói chuyện là một nữ nhân xinh đẹp, nàng một thân đồ trắng, làn váy còn thêu hoa văn bằng chỉ bạc, nhìn

nàng xinh đẹp thoát tục khiến mọi người không thể dời mắt.

Niếp Vân lau miệng xong mới xoay người nhìn về phía nữ tử, hấn hiện tại đối với nữ tử trong cung không có nửa phần hảo cảm, cho dù nữ nhân trước mắt này cũng vậy! Huống chi vừa rồi nàng nói chuyện khẩu khí thật sự quá kiêu ngạo rồi càng làm cho ấn tượng trong hấn giảm bớt đi nhiều.

Nữ tử kinh ngạc nhìn thị vệ trước mắt, tâm hồn thiếu nữ không tự chủ được nhảy lên, thị vệ này thật đẹp trai nha! Mà ngay cả hoàng thượng cùng vương gia cũng so ra kém, nữ tử si mê nhìn Niest Vân chỉ kém không giống đám nữ nhân mê trai là tiến lên.

Niếp Vân khẽ nhú lông mày, khóe miệng tươi cười lộ ra vòng cung tà ác, xem bộ dáng nữ nhân biết nàng bị dung mạo tuần mỹ của hấn mê hoặc! Lớn lên đẹp mắt cũng là một loại tội lỗi nha!

Niếp Vân buông suy nghĩ xuống, mấy ngày không có chạm qua nữ nhân, dứt khoát chọn nữ nhân này phát tiết một chút cũng tốt, xem bộ dáng của nàng cũng không đến nỗi đòi người ghét.

Vừa nghĩ, Niest Vân liền lộ ra mỉm cười mê người, đi đến trước nâng cằm nữ nhân như khiêu khích

“Xem bộ dáng của ngươi, tựa hồ rất muốn cùng ta một đêm!”

Chân nữ tử như muốn nhũn ra nhìn Niest Vân khẩn trương bởi khuôn mặt hấn đang tiến gần đến mặt nàng, cặp môi đỏ mọng khẽ run rẩy nói:

“Ta ... ta mới không có...”

“Vậy sao?”

Niếp Vân thò tay vào vạt áo của nữ tử, nhẹ nhàng sờ nắn cảm địa cười hỏi.

Nữ tử nhẹ nhàng thở gấp, rốt cuộc chịu không nổi sự chơi đùa và vỗ về mà trèo lên vai Niest Vân, đem hai chân khẽ run mở ra càng khiến Niest Vân dễ dàng vuốt ve nàng.

“Ngươi đúng là dâm đảng !”

Niếp Vân tà tứ ở bên tai nữ nhân trào phúng nói, nhưng tay vẫn chơi đùa nữ tử không có ý ngừng lại.

« Ừm ... ừm ... nhanh...”

Nữ tử chịu không được thân thể cao gầy rắn chắc của Niest Vân nhẹ giọng ngâm

Thỏa mãn nhìn nữ tử biểu lộ, Niếp Vân lập tức cảm thấy không thú vị! Thật sự là xem không được, hắn tuy muốn tiếp tục cùng nàng chơi một lúc nhưng mà hắn hiện tại thật không có tính thú, chứng kiến bộ dáng dâm đãng của nữ tử hắn liền cảm thấy không thú vị.

Nghĩ như vậy, Niếp Vân liền rút tay về muốn ly khai dù sao cơm cũng đã ăn no, não cũng đủ rồi, hắn hiện tại muốn về nghỉ ngơi một chút.

‘ Các người đang làm cái gì ? ’

Đang lúc Niếp Vân muốn rời đi một giọng nam kinh ngạc ở phía sau hắn vang lên.

————ta là giải phân cách Tiểu Hiên xuất hiện————

Niếp Vân quay đầu nhìn người đang đi tới, khẩu khí không tốt giấu cợt nói:

” Ta đang ân ái, người không có mắt nhìn à? Chúng ta đã làm rõ ràng như vậy rồi đừng nói với ta người không nhìn ra!”

Thượng Quan Hiên trăm triệu lần không nghĩ tới có người không biết liêm sỉ, có can đảm dưới ban ngày ban mặt đùa giỡn phi tử của hắn, nhưng lại cho là đường hoàng tự coi như vậy không có gì là không đúng, phí cho khuôn mặt đẹp trai, nhả nhặn của hắn, không nghĩ tới đúng là đồ vô sỉ.

“Như thế nào? Người sợ đến ngậy người rồi?”

Niếp Vân chẳng biết lúc nào đã buông ra khuôn mặt trắng của nữ tử, cười nhạo bộ dáng ngu ngơ của Thượng Quan Hiên.

Nàng thừa dịp hai người không chú ý tranh thủ thời gian vụng trộm chạy đi, không dám dừng lại.

Thượng Quan Hiên hồi phục tinh thần, đi đến trước mặt Niếp Vân nói:

‘ Người có biết người vừa làm chuyện gì không?’

Niếp Vân sững sốt, hắn làm chuyện gì? Không phải chỉ là đùa giỡn một nữ nhân mà thôi, hắn vừa nói rõ với tên kia xong chả nhẽ tên ngu ngốc này không nhìn ra sao?

Thượng Quan Hiên không thấy hắn trả lời liền cho rằng hắn không biết mình vừa làm ra một việc nghiêm trọng, hắn nắm chặt lấy mặt nói:

‘ Người vừa đùa giỡn một nữ tử trong sáng a! Vì vậy, người phải gánh trọng trách chiếu cố nàng cả đời, nếu không người sẽ không chỉ có lỗi với chính mình mà còn phải xin lỗi cha mẹ của nàng, còn phải xin lỗi nàng...”

Gặp Thượng Quan Hiên đang có xu thế tiếp tục giáo huấn, đầu Niếp Vân liền choáng váng não cũng phát trưởng cũng không có kiên nhẫn nghe tiếp, hắn không khách khí cắt ngang Thượng Quan Hiên đang thao thao nói:

“ Tha cho ta đi! Chẳng nhẽ người không thấy bộ dáng nữ nhân kia phát xuân sao? Còn thánh khiết! Đừng nói đùa! Ta cam đoan nàng tuyệt đối không phải xử nữ!”

Thượng Quan Hiên nghe xong mắt hứng:

“ Người sao lại có thể nói như vậy! Chẳng lẽ người không biết làm nữ nhân cỡ nào vất vả sao? Các nàng làm sai một ít việc sẽ bị cho vào lồng heo hoặc lăng trì xử tử, không nghĩ tới người lại xem thường nữ nhân! Có phải người cũng coi thường mẫu thân đã mang thai người!”

Thượng Quan Hiên lần đầu tức giận như vậy còn đối với người khác còn mắng to, nhưng nói chuyện trước mặt người này hắn đã phá hết các quy tắc

Niếp Vân sững sờ, sau đó cười ra tiếng, trời ạ! Không nghĩ tới sẽ có người giáo huấn hắn, Niếp Vân cũng ko phải người chú ý đến quan điểm đạo đức, chỉ cần hắn thích hắn sẽ không quan tâm mang theo bao nhiêu phiền toái tới! Hắn đâu cần quan tâm tới sự sống chết của đám nữ nhân kia huống chi ngay cả mẹ ruột của mình là dạng gì hắn cũng ko biết, thì đối với nàng hắn cũng không có cảm giác gì!

Hắn gặp người ôm bụng cười vỗ vỗ vai Thượng Quan Hiên nói:

“Lão huynh, nếu như không nghe thanh âm của người thì ta đã nghĩ người là một nữ tử bất hạnh nhưng mà người nên biết ta từ trước đến nay mặc kệ sống chết người khác, người nói với ta cũng vô dụng”.

Mang theo vui vẻ nói hết, Niếp Vân lại lần nữa vỗ vỗ vai Thượng Quan Hiên quay người định bỏ đi.

Thượng Quan Hiên tức giận nắm lấy tóc của Niếp Vân nói:

‘ Người đứng lại! Ta còn chưa nói xong đâu!”

Niếp Vân bị đau, liền nổi nóng xoay người mắng :

‘Hỗn trưởng ! Người không biết tùy tiện kéo tóc người khác là rất không có lễ phép sao ? Tiếc cho người vừa nãy nói một đồng đạo lý, ta nhìn người là chỉ biết nói không biết làm !”

Thượng Quan Hiên cứ như vậy bị mắng, tranh thủ thời gian rút tay về có lỗi nói :

‘ Thực xin lỗi... Ta... ta không phải cố ý...’

Niếp Vân cau lông mày, thú vị nhìn Thượng Quan Hiên lộ ra bộ dáng hài tử làm sai việc, hần tự nâng lên khuôn mặt rồi đột nhiên hỏi :

‘Người có thể tới nơi này sao ?’

Thượng Quan Hiên sửng sốt, không biết tại sao hần lại hỏi vậy nhưng vẫn ngoan ngoãn đáp :

‘Đúng nha ! Ta đều ở nơi này dùng bữa’

Niếp Vân thỏa mãn gật đầu :

‘Vậy buổi tối ngày mai chúng ta ở chỗ này gặp mặt nha ! Nhớ kỹ ! Ta chỉ muốn nhìn thấy một mình ngươi mà thôi, đừng làm cho ta phát hiện ra người khác đó !’

Người này vô cùng thú vị, dù sao thời gian cũng rảnh rỗi, lại không tìm thấy Hoàng thượng J)), cũng không biết hần như thế nào, dứt khoát cùng với gốc tử này chơi đùa một chút. Lại không cần lãng phí thời gian tìm thức ăn đúng là nhất cử lưỡng tiện, Niest Vân trong lòng thầm đánh bàn tính cười đến vui vẻ.

Chỉ thấy Thượng Quan Hiên ngây ngốc gật đầu, còn lộ ra nụ cười ngốc nghếch đến cực điểm nói :

‘ Tốt ! Ngày mai chúng ta sẽ cùng nhau nói chuyện phiếm.’

Xoay người định rời đi Niest Vân nghe thấy câu nói kia suýt nữa té ngã, tiểu tử này có nhằm không nha ! Hần cũng không muốn nghe thuyết giáo đâu ! Vừa mới nghe một đoạn dài như vậy đầu đã muốn đủ đau nhức rồi, đêm mai nếu để y nói lại thì hần nhất định phiền muốn chết đi.

‘Không cần, ngươi ngày mai chỉ cần ngoan ngoãn chuẩn bị một bàn đồ ăn, sau đó ngồi chờ ta đến cùng ngồi một chỗ ăn là vui rồi, ngươi không cần mở miệng theo ta nói về lương tâm cùng một đồng đạo lý lớn, hiểu không ?’

Niếp Vân tức giận xoay người vỗ vai Thượng Quan Hiên nói.

Thượng Quan Hiên lần đầu được mời ăn cơm, bình thường những người kia đều e ngại thân phận của hần mà không dám cùng hần nói chuyện ngay cả thân hoàng đệ Thượng Quan Vân cũng thế, nhìn thấy mình giống như thấy quỷ, trốn không thấy bóng dáng, cuối cùng hôm nay cũng không có người sợ hần, chịu cùng hần ở một chỗ dùng bữa, hần sao có thể không vui đây !

Thượng Quân Vân cười lôi kéo Niếp Vân, cao hứng nói :

‘ Cái kia... Ngày mai ngươi nhất định phải tới đó nha ! Ta ở chỗ này chờ ngươi’.

Niếp Vân buông tiếng thở dài, người này hẳn có vấn đề, bằng không là một ngốc tử, nếu không sẽ nghe ra hẳn giễu cợt ? Bất quá như vậy mới thú vị, tại nơi âm hiểm xảo trá trong hoàng cung gặp gỡ được người trước mắt cười ngốc như vậy thật đúng là khó.

‘Ngươi chuẩn bị cho tốt nha !’

Niếp Vân xoay người vung tay đối với Thượng Quan Hiên nói, hi vọng hẳn có mệnh sống đến ngày mai mới tốt, nếu như ngốc tử muốn sống trong hoàn cảnh hiểm ác là một việc khó, hẳn không muốn quản chuyện của Thượng Quan Hiên, chỉ có thể mở miệng nhắc hẳn một chút.

Thượng Quan Hiên không nỡ để Niếp Vân đi, thật vất vả mới có người cùng hẳn nói chuyện nhưng là hẳn chậm trễ việc của Niếp Vân khiến bản khoản đành phải lưu luyến nhìn Niếp Vân rời đi

Ngày hôm đó, Niếp Vân vốn định đúng hẹn đi tìm Thượng Quan Hiên nhưng mà hẳn tuyệt đối không ngờ tới sẽ thấy người hôn trộm hẳn ! Hẳn kinh hãi liền tranh thủ thời gian trốn về thay quần áo thị vệ thành bộ thâm lan nhẹ nhàng.

Niếp Vân vụng trộm mở ra cửa sổ, chỉ thấy tên lần trước tự xưng Lâm Quân hướng hẳn đi đến. Chết tiệt ! Hẳn tại sao đến nơi này ? Vạn nhất hẳn biết mình giả trang tỷ nữ sau lại biến thành tú nữ hậu cung, vậy hẳn nhất định sẽ cho là thích khách hoặc cái gì đấy, vì vậy, chuyện sự phụ giao cho hẳn sẽ không làm được, nhất định sự phụ sẽ cắt hẳn thành tám khối.

Thời điểm Niếp Vân lo lắng vì chính mình sắp gặp kết cục bi thảm thì Lâm Quân đã đẩy cửa vào.

Niếp Vân có chút tức giận trừng mắt nhìn Lâm Quân, nếu không phải hôm nay hẳn không ăn được yến thanh âm, hẳn đã sớm mắng tên hôn trộm chiếm tiện nghi hẳn rồi nhưng nếu hẳn thật sự làm vậy ... Chuyện hẳn là nam nhân sẽ bị vạch trần.

Lâm Quân không nói lời nào đem cửa đóng lại, nhưng còn khóa, hẳn xoay người hai mắt cực nóng nhìn Niếp Vân đang bối rối.

Người này đã phát hiện rồi sao ? Sẽ không thật sự phát hiện ra thân phận thật của hẳn đi ? Nếu vậy phải làm thế nào ? Dem hẳn đánh nát xiu ? Hay dứt khoát giết hẳn cho xong việc ?

Niếp Vân cảnh giác theo dõi hẳn, cả người thối lui về góc tường không cho Lâm Quân tới gần hẳn một bước.

‘ Vân Nhi, nàng đang sợ ta sao ?’

Lâm Quân đi đến trước hỏi Niếp Vân, hắn đã phải hao tốn rất nhiều bạc mới tìm được hành tung của nàng, không nghĩ tới người ngày đêm hắn tưởng niệm vậy mà lại sợ hắn, thật là làm cho hắn quá thương tâm !

Sợ hắn ? Đừng nói giỡn ! Hắn một chưởng có thể khiến y bay ra ngoài, nếu không phải sợ thân phận bị vạch trần, hắn sẽ không giống nữ tử trốn hắn ! Niếp Vân mất hứng nhún mày nhưng vẫn không nói lời nào nhìn Lâm Quân.

‘ Một mình nàng ở chỗ này rất nhàm chán đúng không ? Ta sẽ nghĩ biện pháp mang nàng rời đi, nàng nguyện ý theo ta đi không ?’

Lâm Quân nhìn Niếp Vân không chịu cùng hắn nói chuyện, đành phải vậy hắn ở góc tường không cho hắn lộ khai, vẻ mặt thành khẩn hỏi.

Niếp Vân liền không thèm cân nhắc liền lắc đầu, hắn hôm qua mới tìm được một gia hỏa thú vị vì sao phải rời đi ? Huống chi việc của hắn còn chưa xong xuôi, hắn không muốn sự phụ giáo huấn đây này !

‘ Nàng vì cái gì không muốn ? Nàng ở tại lãnh cung không được hoàng thượng thương,ta có thể đưa nàng làm thê tử của ta...”

Lâm Quân cầm lấy tay Niếp Vân kích động nói.

Niếp Vân bị tên kia lắc lắc, tính nóng nảy lập tức nổi lên, tức giận đẩy tên kia ra, thuận tiện thưởng cho tên kia cái tát, sau đó tranh thủ thời gian chạy ra ngoài, làm cái gì vậy nha ! Vậy mà lại gặp được cái tên muốn hắn làm vợ, nghĩ thật tốt ! Hắn – Niếp Vân chỉ thích người đẹp không thích nam nhân, hắn tuy mặc nữ trang, không có nghĩa nội tâm hắn cũng trở thành nữ nhân ! Muốn chạm vào hắn ! Ăn cứ đi ! (tui bố tay không thể dịch uyển chuyển mà sát hơn đc nữa :v).

Lâm Quân chưa từ bỏ ý định liền đuổi theo, la lên :

‘Vân Nhi !’

Đại khái là Lâm Quân cho thị vệ canh giữ ở bên ngoài cửa cho nên không có ai vào bắt Niếp Vân cả.

Niếp Vân quay đầu nhìn lại thấy Lâm Quân có ý định muốn đuổi theo, hắn liền thi triển khinh công bay qua tường, căn bản không quan tâm thân phận mình có bị lộ hay không, không nghĩ đến thân thủ tên kia cũng không kém, hắn cứ như vậy mà cũng theo sát ngay phía sau.

Trong lúc vô tình liền đi tới chỗ Niếp Vân và Thượng Quan Hiên hẹn với nhau, Niếp Vân cúi đầu xem xét, trông thấy ngóc tử hôm qua còn si ngốc ngồi ở chỗ kia đợi hắn, thật sự không có biện pháp bỏ qua, Niếp

Vân đành phải phi thân từ trên cây nhảy xuống, nhanh chóng ôm lấy Thượng Quan Hiên thân thể không kịp phản ứng.

Thượng Quan Hiên trừng mắt lớn nhìn khuôn mặt tuấn tú phóng đại, môi hai người cứ như vậy dán vào nhau, hiện... Tình hình bây giờ là như thế nào ? Hắn lại bị hôn ?

Vốn có ý định nhảy xuống cây, nhưng xem xét tình hình bên dưới thì Lâm Quân đành buông tha bởi vì bên dưới đúng là người Niếp Vân tìm mãi không ra- Thượng Quan Hiên, hay nói cách khác – Hoàng thượng !

Niếp Vân buông Thượng Quan Hiên ra, khoa tay múa chân chỉ chỉ cây, sau đó giống như nữ tử yếu ớt trốn ra sau lưng Thượng Quan Hiên.

Thượng Quan Hiên không hiểu tại sao Niếp Vân sợ nhưng xem ra có người nào đuổi theo hắn nha !

Thượng Quan Hiên ngẩng đầu hướng về phía cây xem xét, liền trông thấy thân ảnh quen thuộc đang quay đi.

‘ Người kia ... hình như là thiếu tướng a ! Hắn làm sao lại chạy tới nơi này ? Hắn tìm người làm cái gì ?’

Thượng Quan Hiên tự nói sau đó quay đầu hỏi Niếp Vân đã ngồi xuống bàn từ bao giờ.

Đối với Thượng Quan Hiên, Niếp Vân không có tâm đề phòng, cũng không có ý định giấu giếm thân phận mở miệng nói :

‘ Tên kia đùa giỡn ta ! Thật đáng giận ! Nếu không phải cố kỵ thân phận, ta đã sớm chửi cho hắn một trận, lại đánh cho răng hắn rơi đầy đất rồi !’

Hắn quân tên kia làm thiếu tướng hay làm quỷ quân, dám trêu chọc hắn nổi giận thì hắn sẽ đánh chết ! Niếp Quân thở phì phì vỗ bàn, có thể thấy được cỡ nào hắn tức giận Lâm Quân.

‘ Người bị thiếu tướng đùa giỡn ? Cuối cùng người đã biết tư vị bị người khác đùa giỡn chưa ! Lão thiên gia nhất định trừng phạt người vì hành vi ngày hôm qua đây !’

Thượng Quan Hiên vốn sững sờ sau đó lại vỗ tay cười ha hả nói.

Niếp Vân tức giận phản bác nói :

‘ Ngày hôm qua nữ nhân đó cũng không phản kháng ta ! Chuyện này thì liên quan gì đến ông trời’

Người này thật có vấn đề ! Không hiểu nổi hấn đang suy nghĩ cái gì ? Hừ !

‘ Cái này đương nhiên là có liên quan nha ! Cái này gọi là ông trời công bằng, người làm việc sai ông trời sẽ trừng phạt người, nếu người làm việc tốt, ông trời sẽ trợ giúp người’

Thượng Quan Hiên bắt đầu đối với Niếp Vân giảng đạo không ngừng, không có dấu hiệu muốn dừng lại.

‘Ta xin ... van cầu người đừng có lèo nhèo được không ? Có phải ta quỳ xuống người mới bằng lòng im miệng cho ta ?’

Niếp Vân không chịu được ôm lấy đầu kêu thảm, lần đầu gặp được quái nhân yêu giảng đạo, hấn thật sự thua !

‘ Được rồi ’

Thượng Quan Hiên ngoan ngoãn im lặng, vì cái gì mọi người không thích hấn nói chuyện ! Hấn là vì muốn tốt cho bọn họ nha ! Chẳng lẽ hấn nói cái gì sai rồi sao ?

‘ Cảm ơn ! Thật sự cảm kích người ! Người ngàn vạn lần đừng mở miệng nha !’

Niếp Vân khoa trương đưa hai tay hướng Thượng Quan Hiên vái, cảm kích sau khi nói xong, hấn quay đầu bắt đầu bộ dáng chuẩn bị ăn bữa tối phong phú.

Thượng Quan Hiên ngồi bên cạnh Niếp Vân cẩn thận nhìn Niếp Vân, giật mình thấy đồng hồ ăn trên bàn đã bị ăn hết không còn một mảnh, ngay cả căn bã cũng không thừa, cái này.... Cái này thực sự khiến người khác kinh ngạc !

Niếp Vân thỏa mãn dựa vào đình :

‘ Người như thế nào không ăn ?’

Hấn bĩu môi chỉ một ít thức ăn còn thừa hỏi Thượng Quan Hiên.

Thượng Quan Hiên đến bây giờ vẫn còn chưa tỉnh táo lại sau khi nhìn Niếp Vân ăn như hổ đói với bộ dáng khủng bố, thẳng đến khi Niếp Vân không kiên nhẫn đập hấn một cái hấn mới hồi phục tinh thần.

‘ U.a...aaa...Ừm... Ăn’

Thượng Quan Hiên ngốc vu vu gật loạn, ngơ ngác cầm lấy đôi đũa nhìn đồ ăn thừa không còn mấy.

‘ Sao nữa ! Người tại sao lại không ăn rồi hả ? Chẳng lẽ lại muốn ta đút cho người ăn ’

Niep Vân liếc mắt không chịu được bộ dáng ngốc ngốc của Thượng Quan Hiên, hắn liền kéo Thượng Quan Hiên tiến vào trong ngực rồi cầm đũa gấp rau đưa đưa tới bên cạnh miệng hắn.

Thượng Quan Hiên ngại ngần quay đầu nói :

‘ Ta ... Ta không đói bụng nha ! ’

Chứng kiến cách ăn vừa rồi của hắn cho dù hắn đói thì nhìn Niep Vân ăn hắn cũng cảm thấy đã bị dọa no rồi.

‘ Nhìn người gầy như thế có thể như thế nào không ăn ! Ăn mau đi ! ’

Niep Vân đem đồ ăn đơn giản nhét vào miệng Thượng Quan Hiên.

Đồ ăn đã dính vào miệng của mình, Thượng Quan Hiên cũng không có ý tứ cự tuyệt ý tốt của Niep Vân, đành phải đưa miệng đem đồ ăn ăn vào.

Niep Vân thỏa mãn lộ ra nụ cười

‘ Thật nghe lời, đến ! Lại ăn một miếng ’

Hắn lần nữa kẹp miếng dưa đưa đưa tới miệng Thượng Quan Hiên

Thượng Quan Hiên bất đắc dĩ há mồm nhận ý tốt của Niep Vân, hắn cứ như vậy ngồi trên đùi Niep Vân tùy hắn đút đồ ăn cho mình, thật vất vả mới ăn xong, Niep Vân cũng chuẩn bị rời đi.

‘ Người phải đi à ! ’ Thượng Quan Hiên có chút không nỡ giữ chặt quần áo Niep Vân nói.

Niep Vân vỗ vai Thượng Quan Hiên nói :

‘ Ngày mai ta sẽ đến, nhớ chuẩn bị đồ ăn phong phú ’

Hắn lo lắng dặn, hắn không hi vọng ngày mai cái gì cũng không thể ăn được đây này !

‘ Người... người có thể nói tên của người được không ? ’ Thượng Quan Hiên ngẩng đầu hỏi, hắn thật muốn biết tên của NV ! Tuy nhiên hắn lại không biết cách nói sao cho đúng, nhưng là cách làm người của người

này làm hấn rất thương thức.

‘Ta gọi Niếp Vân’

Niếp Vân không hề keo kiệt nói tên của mình ra, xoay người muốn rời đi, nhưng lại nghĩ đến cái gì đó lại dừng lại.

‘Đúng rồi ! Người còn chưa nói với ta người là ai ?’ Niếp Vân xoay người về bên cạnh Thượng Quan Hiên hỏi.

Thượng Quan Hiên chỉ chính mình nói :

‘Ta sao ?’ Thật kì quái ! Trong cung cơ hồ ai cũng biết hấn, vì cái gì Niếp Vân không biết. ?

‘Đương nhiên là người nha ! Nếu không thì là ai ?’

Người này thật là ngốc, hỏi hấn hấn liền không biết hỏi ai, thật ngu ngốc ! Niếp Vân một bộ không chịu được liền vỗ trán nói.

‘Ta gọi là Thượng Quan Hiên, hằng ngày chuyên phê tấu chương’

Thượng Quan Hiên ngơ ngác đối với Niếp Vân nói ra công việc là chuyên phê tấu chương, hấn là không sai đi ? Đầu óc hấn ko linh hoạt ngốc ngốc nghĩ.

‘Phê tấu chương ? Người tưởng người là hoàng đế à ?’

Niếp Vân hoàn toàn không tin nở nụ cười, người này công phu nói dối đã tăng mạnh rồi, chệnh lệch như vậy hấn cũng biết là giả.

‘Thật sự ! Ta vốn chính là hoàng đế nha !’

Thượng Quan Hiên chưa từng vội vã thừa nhận thân phận của mình nhưng mà gặp Niếp Vân không tin hấn, hấn liền vội muốn cho Niếp Vân tin tưởng.

‘Được rồi ! Hoàng thượng thân yêu ta phải về rồi , người tự giải quyết cho tốt nha !’

Niếp Vân buồn cười lắc đầu nói, hấn học bộ dáng nữ tử thấp người xuống đối Thượng Quan Hiên cung kính, sau đó tiêu sái trở về chỗ ở của hấn.

Thượng Quan Hiên phía sau hần hô :

‘ Đừng quên ngày mai phải tới đó’

Niếp Vân không có quay người lại, nhưng khuôn mặt vui vẻ tiết lộ tâm tình hần, hần không phủ nhận hần rất thích Thượng Quan Hiên cá tính đơn thuần đáng yêu, nhưng lại hơi nhiều lời một chút, nếu tìm hần gốc người khả năng tìm cũng không tìm thấy rồi, thật muốn đem hần mang về tiên cốc chơi.

Lắc đầu, bỏ qua nội tâm đang nghĩ kì quái, chính mình như vậy lại muốn dưỡng một người nam nhân ! Chắc chắn ! Nếu sư phụ biết, nhất định sẽ hung hăng giễu cợt hần một trận, vẫn còn nhiều việc, hần tranh thủ phải đi tìm hoàng đế, sau đó lại cẩn thận quan sát đồ vật của hần, sư phụ nhất định sẽ cho ký hiệu, nếu không hần cũng không biết trộm đồ vật gì, ừm ! Ngày mai cùng Thượng Quan Hiên ăn xong bữa tối rồi đi tìm tên hoàng thượng là được rồi.

Hạ quyết tâm, Niếp Vân không hề đi từ từ mà thi triển khinh công nhảy lên cây, hướng lãnh cung đi đến.

#### 4. Chương 4

Thu qua đông đến, trong hoàng cung nhóm tú nữ mỗi người đều mặc áo khoác lông chồn, vẻ bên ngoài chính là thanh tú, xinh đẹp, đại biểu cho hậu cung sắp tới diễn một màn tranh đấu tình cảm, vì sao lại vậy? Bởi vì thời khắc thu qua đông đến, hoàng thượng sẽ đến ngự hoa viên tổ chức một buổi biểu diễn cầm nghệ giữa các phi tần đến lúc đó sẽ có rất nhiều đại quan xuất hiện, tối trọng yếu nhất là có cả hoàng thượng đến xem, nếu có thể lấy lòng được ưu ái của hoàng thượng, không những được sủng ái mà còn có thể thu được vài rương vàng bạc châu báu, như vậy có thể là cơ hội tốt một bước từ chim sẻ hóa phượng hoàng, sao đám nữ nhân này có thể bỏ qua cơ hội tranh giành đấu đá nhau cơ chứ?

Hết lần này đến lần khác Niếp Vân lại không có hứng thú, nhưng nghe thấy hoàng thượng sẽ đến xem hần lại càng không thiết tha, vẫn phải mặc một thân trang phục rườm rà, còn bị bắt ép cài trâm đi tham gia, hần dám cam đoan hần sẽ không được hoàng thượng chọn trúng, nếu nói trong nội cung có thể biểu diễn múa kiếm..... cái này có lẽ hần cũng có cơ hội trúng nhưng đáng tiếc hần không được! Chỉ sợ hần vừa rút kiếm ra, đã bị đám thị vệ tưởng thích khách áp giải ra ngoài rồi.

Không biết chỗ đó có đồ ăn hay không, hần sáng nay còn chưa được ăn, thật đói! Niếp Vân cau mày, hai tay nhanh chóng ôm lấy bụng nghĩ.

Nâng đầu lên một chút, nhìn đám người đến người đi ở ngự hoa viên, bỗng nhiên rất muốn quay đầu trở về, nếu không phải còn một Sử công công nhìn chằm chằm vào mình, hần thật đúng là muốn thừa dịp tìm cơ hội tốt, chuồn êm đến phòng bếp tìm đồ ăn.

Niếp Vân bất đắc dĩ nhìn sang Sử công công bên cạnh, thấy hần vừa vặn híp mắt nhìn mình, hần đành phải tranh thủ thời gian quay đầu lại nhận mệnh ngồi ở trên ghế đợi hoàng thượng đến xem.

Không biết Sử công công có phải cố ý chính hấn hay không, mới sáng sớm kéo hấn đến chỗ nhóm tỳ nữ trang điểm hơn nữa còn trưng ra khuôn mặt thối cho hấn xem, cũng không phải mình buộc hấn, trừng mình cũng vô dụng nha! Thật sự không hiểu, không cam lòng thì cũng đừng gọi hấn đến làm gì!

Niếp Vân trong lòng oán trách nghĩ, đúng lúc này, một đám cung nữ xinh đẹp đứng tách thành hai hàng, đi vào là hai vị phu nhân xinh đẹp từ trung tâm chậm rãi tiến đến chỗ đài cao phân biệt ngồi trên ghế Phượng.

“Này! Hai người kia là ai vậy?” Niest Vân đẩy đẩy Sử công công, giọng thấp nhưng ngữ khí thô lỗ hỏi.

Sử công công không dám tin mở to mắt, khẩn trương nhìn bốn phía, mới tức giận thấp giọng mắng Niest Vân: “Người thật sự quá to gan! Vậy mà là lại dùng từ ngữ bất kính với hoàng thái hậu cùng hoàng hậu nương nương! Người không muốn sống nữa sao?”

Hấn làm sao biết hai người kia có địa vị cao quý chứ! Thật là dữ! Niest Vân mắt mắt phát phát tay, không có ý định cùng Sử công công tranh luận, hôm qua cùng Thượng Quan Hiên nói một đồng đạo lý làm lãng phí của hấn một đồng nước miếng, hấn cũng không muốn phí sức lực cùng lão gia hỏa này cãi nhau.

Quay đầu thấy hoàng thượng đã ngồi trên long ỷ bên cạnh còn một người khác, chắc là người trong cung hay lưu truyền là nhị vương gia đi! Niest Vân vẽ mặt nhàm chán đưa tay cầm lấy cái cầm lười biếng xem không khí náo nhiệt.

Qua không bao lâu vài tú nữ nhao nhao đòi lên sân khấu biểu diễn, không phải đánh đàn tranh thì là múa, không thì lại ngâm thơ, Niest Vân nghe liền bắt đầu liêu mạng ngủ gà ngủ gật, dù sao là thay phiên nhau lên sân khấu hấn lại là người cuối cùng lên sân cho nên đại khái yên tâm tiếp tục ngủ gà ngủ gật.

Ngồi ở trên đài cao Thượng Quan Hiên liền sớm phát hiện ra Niest Vân, không nghĩ Niest Vân dám trước mặt bao nhiêu người ngủ gà ngủ gật, tuy hấn rất muốn lao xuống giáo huấn nhưng mà ngại cấp bậc, địa vị quan hệ, hấn chỉ có thể ngồi xem Niest Vân ngủ gà ngủ gật, về phần thanh âm đàn cùng ngâm thơ bên tai, hấn hoàn toàn không để vào trong tai.

“Hoàng huynh, người đang nhìn cái gì vậy?” Thượng Quan Vân lấy khuỷu tay đẩy đẩy Thượng Quan Hiên hỏi, nhìn bộ dáng hoàng huynh như đang bị kim nén sắp chết.

“Hấn đang ngủ.” Thượng Quan Hiên thoát ra một câu nói không đầu không đuôi, ý niệm lao xuống lay tỉnh Niest Vân càng lớn.

Thượng Quan Vân nghi hoặc quay đầu nhìn lại, liền trông thấy một đại mỹ nhân đang lười biếng chống cằm ngủ, mọi người ở đây đều hướng tâm mắt về tiểu mỹ nhân chỉ tiếc tiểu mỹ nhân không hề biết vẫn tiếp tục ngủ, đứng bên cạnh hấn là Sử công công vẽ mặt không biết làm sao nhìn mỹ nhân, giống như không biết làm thế nào cho phải.

“Chắc chắc! Thật là một đại mỹ nhân! Hoàng huynh, nếu người không muốn thì đưa nàng cho ta được

không?” Thượng Quan Vân cười cực kì mập mờ quay đầu lại hỏi.

“Không được! Ta muốn xuống đánh thức hần.” Thượng Quan Hiên nói xong liền đứng lên, đúng như ý nghĩ lao xuống đi gọi Niếp Vân dậy.

Thượng Quan Vân vội vàng bắt lấy cánh tay của Thượng Quan Hiên, vội vàng nói :

“Hoàng huynh! Ta biết người lại muốn thuyết giáo, nhưng bây giờ không phải lúc, người đợi đám phi tử kia biểu diễn xong có được không?”

Nói xong, hần còn quay sang nháy mắt cho hoàng thái hậu cùng hoàng hậu hi vọng các nàng có thể khuyên nhủ Thượng Quan Hiên.

“Hiên Nhi nha! Người ngồi xuống! Cùng lắm mẫu hậu bảo Sử công công đuổi nàng đi là được, người cũng không cần vì việc nhỏ đó mà đi thuyết giáo!”

Hoàng thái hậu bắt đầu dĩ lắc đầu, nhi tử hần cái gì cũng tốt, chỉ là không bỏ được bệnh thích thuyết giáo, mà ngay cả nàng làm mẫu hậu nếu làm sai cũng bị hần giáo huấn đây này!

“Đúng rồi Hoàng thượng! Không bằng để cho nô tì gọi người đuổi hần ra là được rồi, người cũng không cần phải làm việc này.”

Hoàng hậu dùng âm thanh mềm nhẹ nói với Thượng Quan Hiên.

Thượng Quan Hiên gật đầu, phân phó một công công nói với hần :

“Đi, đem phi tử đang ngủ đưa đến tấm cung của trẫm, đừng để hần ngủ chỗ đó để tránh hần bị cảm lạnh.”

“Vâng.”

Mặc dù công công kia rất kinh ngạc trước mệnh lệnh của Thượng Quan Hiên nhưng hần vẫn lĩnh mệnh lui xuống làm việc.

Thượng Quan Vân quái dị nhìn Thượng Quan Hiên:

“Hoàng huynh, người uống lộn thuốc sao?”

Tuy hoàng huynh bình thường có chút quái dị nhưng mà không nghĩ tới hần sẽ quan tâm một phi tử không quen biết, thật làm cho hần quá mức kinh ngạc, hần tưởng rằng hoàng huynh chỉ biết quan tâm Thường

Tư.

Mà ngồi ở hai bên Hoàng thái hậu cùng hoàng hậu cũng dùng vẻ mặt quái dị nhìn Thượng Quan Hiên, trong suy nghĩ của Thượng Quan Vân, Thượng Quan Hiên không phải là người tùy tiện quan tâm, chăm sóc phi tử mà ngay cả chuyện thị tẩm của Thượng Quan Hiên cũng là do hoàng thái hậu và hoàng hậu sai khiến, nếu không Thượng Quan Hiên tuyệt đối sẽ không động đến đám phi tử kia.

“Có sao?”

Thượng Quan Hiên nghi hoặc nói, hắn chỉ là quan tâm bằng hữu của hắn nha? Như vậy cũng có vấn đề sao?

Gặp phải ánh mắt đồng dạng quái dị của ba người nhìn hắn, Thượng Quan Hiên lộ ra nụ cười ngây ngô, quay đầu nhìn đám phi tử đang ra sức biểu diễn.

Ngủ đến một nửa bị công công không quen mang ra ngoài, Niếp Vân mất lờ đờ đi theo, đêm qua cùng Thượng Quan Hiên trò chuyện quá muộn hại hắn không có thời gian để ngủ, mệt chết đi được! Vừa mới nghe những cái như ngâm thơ, ca hát sẽ khiến cho người ta muốn đi gặp Chu Công nha! Thật sự là nhàm chán cực kỳ, cho nên không thể trách hắn ngủ, bởi vì thực sự quá nhàm chán !

Tên công công dẫn hắn đến một cung điện hoa mỹ rực rỡ, rồi mang Niếp Vân đi vào tắm cung lưu lại một mình Niếp Vân đứng ngốc.

“Hiên tại muốn làm gì nha?”

Niếp Vân nghi hoặc nhìn bốn phía, tự hỏi cuối cùng thấy một chiếc giường lớn.

Oa! Cái giường thật là lớn, Niếp Vân đến bên giường ngồi xuống, cầm cái trâm cài trên đầu vứt xuống đất lại đem đồng y phục rắc rối hoa lệ kia cởi ra chỉ còn lại bạch sam, sau đó bỏ nhào lên giường lớn, kéo chăn che kín thân thể, chuẩn bị tư thế thoải mái nằm ngủ.

Ngự hoa viên như trước vẫn náo nhiệt, ồn ào nhưng mà ngồi bên cạnh Thượng Quan Hiên là Thượng Quan Vân bắt đầu nhắm mắt bộ dáng muốn ngủ, Thượng Quan Hiên thấy thế vội vàng đẩy hắn một phát để cho hắn thanh tỉnh một chút.

Thiếu chút nữa bị Thượng Quan Hiên đẩy ngã xuống đất Thượng Quan Vân bất mãn oán giận nói :

“Hoàng huynh ngươi sao lại đẩy ta nha!”

Vạn nhất hắn té bị thương thì làm sao bây giờ?

“Người xem các nàng đã cố gắng biểu diễn, người làm sao lại có thể trộm ngủ, cố giữ vững tinh thần đi! Các nàng có thể đã chuẩn bị rất lâu mới...”

Thượng Quan Hiên bắt đầu tái phát bệnh cũ thuyết giáo người khác, nhưng mà mới nói được một nửa Thượng Quan Vân lập tức cầm lấy hoa quả nhét vào miệng đang thao thao bất tuyệt của Thượng Quan Hiên.

“Hoàng huynh....Ta xin người được không, ta không ngủ là được, người ngàn vạn lần đừng nói chuyện là tốt rồi.”

Thượng Quan Vân vẻ mặt cầu xin đối với Thượng Quan Hiên. Thượng Quan Hiên đem trái cây trong miệng nhai xong rất vô tội nói :

“Ta chỉ mong người hiểu các nàng vất vả ra sao! Huống chi người thân nhị vương gia như thế nào trước mặt mọi người ngủ? Còn có...”

Thượng Quan Vân đau đầu, tranh thủ thời gian lấy thêm một quả nhét vào trong miệng Thượng Quan Hiên :

“Ta đã biết, ta đã biết, ta không ngủ gà ngủ gật là được, tha cho ta đi! Đừng lải nhải nữa....”

Thượng Quan Vân vẻ mặt muốn khóc vội vàng cầu khẩn, kỳ thật hoàng huynh không có hấn, nhất định có thể trong hoàng cung xảo trá mà sống sót, nếu có người muốn cùng đoạt vương vị, làm không tốt hấn sẽ cùng người soán vị nói một đồng lớn đạo lý, sau đó người kia sẽ cùng hấn hận không thể tìm một mặt tường mà đụng vào tránh cho phải nghe một đồng lớn đạo lý của hoàng huynh, đồng kia sẽ làm cho người ta đau đầu.

Thượng Quan Hiên đem trái cây nhét trong miệng đặt sang một bên

“Nghe ta nói khổ như vậy sao?! Vì cái gì mỗi lần ta mở miệng người đều là bộ dáng thống khổ! Thật sự là không lễ phép!”

Thượng Quan Hiên vẻ mặt bị tổn thương nói với Thượng Quan Vân.

“Hoàng huynh kỳ thật nghe người nói chuyện cũng không thống khổ, chỉ là người nói vào trọng điểm chính thì tốt rồi, không chỉ nói một đồng lớn nói nhảm mà còn không vào vấn đề chính.”

Thượng Quan Vân thận trọng vỗ xuống bả vai Thượng Quan Hiên, rất nghiêm túc nói cho hấn nghe.

“Ách.. Là như vậy sao?”

Thượng Quan Hiên ngơ ngác nói, không biết Niếp Vân có phải hay không cũng nghĩ hắn nói chuyện rất phiền? Hắn thật sự nói rất nhiều sao? Thượng Quan Hiên rất nghiêm túc tự hỏi vấn đề này.

Thượng Quan Hiên cứ như vậy ngơ ngác nhìn đám tú nữ, các phi tử cố gắng khiến cho hắn chú ý, hắn lại nghĩ đến lời Thượng Quan Vân nói.

Thật vất vả tranh thủ tình cảm cùng thi đấu kết thúc, nhưng mà Thượng Quan Hiên không có cẩn thận xem những cái kia phi tử nào diễn tốt nhất, cho nên dứt khoát để hoàng thái hậu đi ban thưởng cho tú nữ cùng các phi tử, chính mình trở lại tắm cung nghỉ ngơi.

Nghe được tiếng đẩy cửa, Niếp Vân vội vàng mở mắt đứng lên, không nghĩ tới nhìn thấy Thượng Quan Hiên mặc một thân hoàng bào đi tới.

“Người... người như thế nào...”

Niếp Vân giật mình chỉ vào Thượng Quan Hiên, cà lăm nói không hết câu.

Thượng Quan Hiên nghi ngờ sờ sờ lên áo bào, sau đó giật mình ngẩng đầu nhìn Niếp Vân hỏi:

“Y phục của ta rất lạ sao?”

“Người làm sao lại mặc quần áo của hoàng thượng? Niếp Vân đứng lên kéo Thượng Quan Hiên lại hỏi.

“Ta vốn chính là hoàng đế mà? Đương nhiên phải mặc hoàng bào!”

Thượng Quan Hiên vẻ mặt đương nhiên trả lời, không hiểu cái này có gì mà phải kinh ngạc, hắn hôm qua đã nói với Niếp Vân mình là hoàng thượng! Là chính bản thân Niếp Vân không tin.

Niếp Vân bộ dáng muốn té xỉu nhìn Thượng Quan Hiên. Trời ạ! Vậy mấy hôm trước hắn không may để lộ thân phận mình ra ngoài ánh sáng?! Thiệt thối hắn còn cho rằng Thượng Quan Hiên gốc không nghĩ tới chính mình mới là thằng gốc, hắn nên trở về với sự phụ để tu luyện một phen, thật sự xấu hổ tới chết.

Thượng Quan Hiên không phát giác được Niếp Vân xấu hổ, ngược lại cao hứng kéo Niếp Vân qua một bên ngồi.

“Vân, người có đói bụng không? Có muốn hay không ta gọi người chuẩn bị một ít thức ăn cho người được không?”

“Ách... không cần...”

Tha cho hần! Hần hiện tại làm sao có tâm tư ăn cái gì! Không ngờ Thượng Quan Hiên ngốc như vậy cũng có thể làm hoàng đế, cái này thực sự khiến hần kinh ngạc!

Thượng Quan Hiên gật gật đầu, hiểu kì hỏi :

“Đúng rồi! Người tại sao lại mặc nữ trang vậy? Thế mà lại trà trộn vào hậu cung, bất quá người mặc nữ trang trông thật đẹp!”

Niép Vân cảm thấy gió lạnh thổi qua đầu hần, còn có vài con quạ đen bay qua kêu oa oa vài tiếng.

“Người nhất định phải nói ra lời ngu ngốc như vậy sao?”

Niép Vân bắt đầu mãnh liệt thở dài, xem ra hần không cần lo lắng Thượng Quan Hiên gọi người đem hần đá văng ra ngoài rồi, bởi vì Thượng Quan Hiên rất ngốc, chỉ sợ không biết cái gì là người xấu đâu!

“Ta là nói thật!” Thượng Quan Hiên vẻ mặt vô tội nói, vì cái gì một mảnh nhiệt tình của hần luôn bị hiểu nhầm!

“Thực sự không hiểu sao người có thể sống sót ở đây, hoàng cung hiểm ác như thế này lại có người đơn thuần ngu xuẩn như người, hơn nữa còn làm hoàng thượng, thật sự là không thể tin được.”

Niép Vân cầm lấy ly trên bàn rót trà, vừa uống vừa đối với Thượng Quan Hiên nói.

“Ta cũng không biết nha!”, Thượng Quan Hiên nghe Niép Vân nói vậy liền ngốc vù vù trả lời.

Niép Vân lắc đầu cầm lấy cái ấm thay Thượng Quan Hiên rót chén trà hỏi :

“Một chút nữa người gọi phi tần thị tẩm sao?”

Thượng Quan Hiên lắc đầu:

“Ta không có chiêu phi tần thị tẩm, bình thường đều là mẫu hậu hoặc hoàng hậu giúp ta quyết định, ta không quản những chuyện đó.”

Niép Vân nghe xong không khỏi thở dài:

“Người như thế nào có thể làm hoàng thượng? Đến cả thị tẩm cũng là để người ta giúp người chọn, vậy cái kia của người có hữu dụng với... phi tử không? ”

Đây là câu mà Niếp Vân muốn biết nhất, nhìn Thượng Quan Hiên một bộ sáng ngời chỉ có người khác ăn hân không có hân ăn người nha !

Thượng Quan Hiên lập tức đỏ mặt, xấu hổ, ấp úng trả lời:

“Ta... ta mới không có quá đáng như vậy! Ta chỉ cùng các nàng chơi cờ mà thôi...” Trong suy nghĩ của Thượng Quan Hiên, nữ nhân đều muốn được hảo hảo yêu thương che chở, không phải cứ đem các nàng lên giường làm ầu, cho nên đối với việc này, hân đương nhiên là xấu hổ không biết phản ứng như nào, nói chuyện cũng là ấp úng.

“Đánh cờ?!” Niếp Vân nghe được Thượng Quan Hiên trả lời, thiếu chút nữa đem nước trà trong miệng phun ra, hân giật mình hô một tiếng, không dám tin lắc đầu, người thật là nam nhân sao? Vậy mà có thể ở nơi có một đồng nữ nhân làm Liễu Hạ Huệ, chỉ cùng các nàng đánh cờ, thật là khiến người ta không thể làm được.

Thượng Quan Hiên bộ dáng đương nhiên gật đầu:

“Đúng nha! Bằng không ta cũng không biết làm gì, cũng không thể cho các nàng một mực bất động nha? Cho nên ta cùng các nàng đánh cờ! Ngẫu nhiên cũng cùng các nàng đánh đàn, vẫn đáp câu đối.”

Niếp Vân vẻ mặt nghiêm túc đưa tay khoác lên vai Thượng Quan Hiên, miệng cực kì chăm chú hỏi:

“Người thành thật cho ta biết, người... có phải hay không là xử nam?”

Thượng Quan Hiên sửng sốt, khuôn mặt tuần tú phút chốc đỏ ửng, chân tay luống cuống mà nói:

“Ta... ta... không phải cái kia, mà... Hơn nữa... Ta... ta có một đứa con, phải... Thật sự!”

Sợ Niếp Vân không tin, hân còn tranh thủ thêm câu nói sau cùng, chứng minh lời hân nói là sự thật.

“Chỉ bằng bộ dáng này của người? Đừng nói giỡn!” Niếp Vân căn bản không tin phát tay, nhìn hân bộ dáng ngượng ngùng thấy thế nào cũng là một xử nam, bảo hân sao có thể tin tưởng lời tên này nói!

“Thật sự! Khi đó... Ta... Ta tuy ý thức không rõ, nhưng mà ta thật sự có... Có cùng nữ nhân da thịt thân cận.” Thượng Quan Hiên đỏ bừng mặt giải thích.

Niếp Vân nhú mày:

“Ý thức không rõ? Vì cái gì? Uống say?”

Thượng Quan Hiên đỏ mặt mãnh liệt lắc đầu :

“Là mẫu hậu sợ ta không cùng các phi tử phát sinh quan hệ, cho nên... Cho nên mới gọi hoàng đệ của ta ở bữa tối hạ được vào bên trong, sau đó mới có thể...” Hần càng nói càng nhỏ, bất quá cuối cùng Niếp Vân cũng hiểu ý của hắn.

“Nha... Nguyên lai là như vậy! Vậy về sau người đã hưởng qua tư vị mỹ nhân, người vẫn cùng các nàng đánh cờ sao?”

Niếp Vân hiểu kỳ hởi, không nghĩ tới tên này ngoại trừ có điểm ngây ngô còn thật đáng yêu, thật là làm cho người ta muốn khi dễ hắn.

“Đúng rồi!”

Thượng Quan Hiên gật đầu trả lời, lần thứ nhất của hắn đau muốn chết, hơn nữa bị hắn áp dưới thân hoàng hậu giống như cũng rất đau, mơ hồ trong đó còn giống như đã nhìn thấy nàng đổ máu, sợ tới mức hắn cũng ko dám đi động nữ nhân.

‘Chắc chắc ! Người thật sự không hiểu được sự hưởng thụ !’ Niếp Vân vì nhóm tú nữ kia cảm thấy bọn họ thật đáng thương, còn phải cùng tên gốc không hiểu tình thú đánh cờ, chắc hẳn những phi tử được cho sủng qua nhất định đều cắn khấn tức giận trở lại hậu cung a !

‘Cái kia tuyệt không thú vị, lại khiến các nàng bị thương’ Thượng Quan Hiên vẽ mặt thành thật đối với Niếp Vân nói.

‘Nữ nhân lần đầu tiên sẽ bị như vậy, kế tiếp sẽ không sao rồi, người có thể yên tâm hưởng thụ’. Niếp Vân tính tình tốt khai đạo cho tên trước mắt không hiểu tình thú này.

‘Nhưng mà như vậy ta cũng rất đau nha !’. Thượng Quan Hiên ai oán nói, cái loại kinh nghiệm này hắn không muốn nhắc lại một lần nữa đây này.

‘Đó là người tư thể sai lầm mới có thể như vậy, chẳng lẽ người không đọc loại sách đấy sao ? Trong hoàng cung không phải có rất nhiều đồng cung đồ sao ? Đi tìm hoàng đệ người hoặc mẫu hậu người bọn hắn nhất định sẽ có’.

Niếp Vân hảo tâm chỉ dẫn Thượng Quan Hiên, tránh khỏi đến lúc hắn già rồi không hiểu thế nào cùng nữ nhân ân ái.

‘Cái kia... Cái loại sách này không nhìn cũng thể, đọc nhiều sách thánh hiền mới đúng !’

Thượng Quan Hiên đỏ bừng mặt trả lời, hắn không phải chưa xem qua loại sách này, bất quá hắn mới xem

một tờ sắc thư đã vút xuống, thật không hiểu người viết ra cùng vẽ ra đồ vật này có liêm sỉ hay không.

‘Người thực sự hết thuốc chữa !’ Niếp Vân lắc đầu đối với Thượng Quan Hiên nói

Bị Niếp Vân nói như vậy, Thượng Quan Hiên cảm thấy ủy khuất nói :

‘ Ta thật sự cho rằng không cần thì vẫn tốt chứ sao’

Niếp Vân vốn là không muốn nói lý với tiểu ốc về tính phúc, nhưng nhìn bộ dáng hắc ủy khuất không khỏi nổi lên ý nghĩ muốn khi dễ, lộ ra bộ dáng tươi cười tà tứ hướng Thượng Quan Hiên vẫy tay :

‘Người lại đây’

Thượng Quan Hiên sửng sốt, ngoan ngoãn đi đến trước hỏi :

‘Muốn gì ? Oa !!’

## 5. Chương 5

Thượng Quan Hiên trừng lớn mắt nhìn khuôn mặt tuần tú không thể gần hơn, đôi môi mỏng của Niếp Vân như lửa nóng thân mật dán lên đôi môi của hắn, khí tức nóng hừng hực phun lên mặt hại thân thể hắn cũng nóng lên theo.

Niếp Vân buồn cười buông Thượng Quan Hiên ra, ôm hắn lên đùi của mình rồi ngồi xuống:

‘Hôn môi cũng không cần đem mắt trừng lớn như vậy, phải nhắm mắt lại’.

Thượng Quan Hiên đỏ bừng che miệng của mình, vừa... Vừa mới nãy xảy ra chuyện gì? Hắn giống như bị hôn rồi a! Nhưng mà hai nam nhân như thế nào có thể thân thân được sao? Cái này... Như vậy hình như không đúng với đạo đức?

‘ Người... người như thế nào có thể...trộm ... trộm hôn ta’ Thượng Quan Hiên xấu hổ đến cả nói chuyện cũng ấp úng, thò hai tay ôm lấy hai má mình nóng hổi, ngồi trên đùi Niếp Vân.

‘ Sai sai sai!Ta đang dạy người thế nào để hôn môi, bằng không về sau người sẽ thiệt thòi’.

Bày đặt hậu cung cả đám mỹ nhân kia đều không cần thật có điểm đáng tiếc a! Cho nên hắn có tâm dạy

hắn nên làm như thế nào cho tốt. Niếp Vân vừa nói vừa đem kim quang trên đầu Thượng Quan Hiên tháo xuống bỏ lên bàn.

‘Thật sao?’

Nhưng vì sao hắn cảm giác mình bị đẩy vào bẫy Thượng Quan Hiên có chút hoài nghi nghiêng đầu về phía dưới hỏi.

‘Đừng nhiều lời, chúng ta tới một lần đi’.

Nói xong cũng không đợi Thượng Quan Hiên đáp ứng, Niếp Vân kéo đầu hắn xuống hung hăng hôn.

Thượng Quan Hiên vốn hoảng sợ giờ mới kịp phản ứng, hắn có chút không biết làm sao nhìn Niếp Vân, vốn nghĩ đẩy hắn ra nhưng là hắn có ý tốt đành ngoan ngoãn để hắn ôm, dần dần trên môi bắt đầu cảm xúc nóng ửng, đầu hắn cảm thấy choáng váng hoa mắt, đầu hiện ra trống rỗng, kim lòng không được ngâm khê

Niếp Vân mỉm cười buông ra Thượng Quan Hiên hai mắt đã mê ly, cười ha hả nói:

‘ Như thế nào? Rất thoải mái a! Đây mới chỉ là mới bắt đầu thôi đó!’

‘Vân.. Đầu của ta rất chóng mặt!’

Thượng Quan Hiên toàn thân hư nhược để Niếp Vân ôm ấp vào bên trong, hai tay vịn vai của hắn, thanh âm nhu nhược nói với Niếp Vân.

Niếp Vân phát hiện Thượng Quan Hiên rất mê người, hắn hô hấp có chút dồn dập xê dịch hạ thân:

‘Ngươi... Ngươi chớ lộn xộn’.

Hắn đè lại Thượng Quan Hiên đang không ngừng vặn vẹo thở gấp nói.

‘Có thể ... Nhưng mà ta sẽ ngã xuống!’

Thượng Quan Hiên vẻ mặt vô tội nhìn khuôn mặt tuần tú ửng đỏ của Niếp Vân hỏi, lại cử động thân dưới căn bản không biết hành vi của mình đang chơi với lửa.

‘ U-a...aaa... Ngươi đừng có động...’

Niếp Vân thở gấp một tiếng, vẻ mặt thống khổ đề Thượng Quan Hiên đang không ngừng động đậy.

‘Người không sao chứ?’

Xem bộ dáng Niest Vân rất thống khổ Thượng Quan Hiên cuối cùng ngoan ngoãn nghe lời không hề lộn xộn, lo lắng nhìn lông mày Niest Vân nhú lại.

‘Người thấy thế nào?’

Cái này là tiểu ngu ngốc! Có biết hay không hắc tử nhóm lửa tự thiêu nha! Lại như vậy động xuống dưới, hắc tử sẽ không nhận được... Ồ! Đợi đã...! Hắc ... Hắc vậy mà đối với ngốc tử này có cảm giác!! Ảo giác! Cái này nhất định là ảo giác! Hắc làm sao đối với một người nam nhân nổi lên thú tính, đừng nói giỡn! Hắc yêu chính là mỹ nhân, đúng vậy! Thân thể nữ nhân như thế ôm đều so với ôm nam nhân thoải mái hơn, hắc tuyệt đối, tuyệt đối không có khả năng đối với một người nam nhân nổi lên thú tính!

Niếp Vân sắc mặt lúc trắng lúc xanh, trong lòng không ngừng tự an ủi mình, nhưng khi hắc vừa nhìn thấy Thượng Quan Hiên má vẫn đang ửng đỏ, cùng đôi môi mềm hồng muốn nở ra máu, tâm vừa mới kiên định lại bắt đầu dao động.

‘Người có phải bị bệnh rồi hay không? Có muốn ta gọi ngự y hay không?’ Thượng Quan Hiên lo lắng vươn tay nhẹ nhàng sờ dưới trán Niest Vân lại tìm kiếm trán của mình sờ, lo lắng hỏi.

Niếp Vân nheo hai mắt, ánh mắt lóe sáng làm cho người ta đoán không ra nhưng là khóe môi lộ ra mỉm cười tà ác lại để lộ ra ý nghĩ của hắc, chỉ lo lắng thay cho Thượng Quan Hiên căn bản không hiểu được chính mình đang bước vào vòng nguy hiểm.

‘Ta... Ta giống như có chút không thoải mái! Người dìu ta đến bên giường được không?’

Niếp Vân vuốt đầu, giả vờ thống khổ cho Thượng Quan Hiên không có tâm cơ xem.

‘Được’ Thượng Quan Hiên vội vàng từ đùi Niest Vân đứng lên, sau đó cố hết sức nâng hắc dậy.

Niếp Vân cau mày nhìn Thượng Quan Hiên cố hết sức nâng mình dậy, người này bình thường không ăn cơm sao? Khí lực nhỏ như vậy, chờ hắc dìu đến giường không biết phải đợi bao lâu, vẫn là dứt khoát ôm hắc đi là được rồi! Vừa nghĩ, Niest Vân dứt khoát thò tay nhẹ nhàng ôm Thượng Quan Hiên, nghênh ngang hướng cái giường lớn đi đến.

‘Oa’

## 6. Chương 6

Cách một ngày \_\_\_\_\_

Thượng Quan Hiên đem qua để lại sự tích vĩ đại bị bọn thị vệ truyền miệng vào tai Hoàng thái hậu cùng hoàng hậu, sự tình làm cho mọi người rung động, các nàng làm sao có thể bỏ qua, nhất là Thượng Quan Hiên hôm nay tảo triều mà lại đến muộn hơn nửa bước đi cả ngày hôm nay đều tập tễnh, xem ra là do tối hôm qua quá ra sức nên mới như thế, đối với hắn đã thông suốt hoàng thái hậu cùng hoàng hậu vui mừng vô cùng, bằng không thì Thượng Quan Hiên có khả năng cùng các phi tử hậu cung đánh cờ đến già rồi, đối với cá tính đơn thuần kia loại khả năng này rất lớn, đây đều hết thấy cảm ơn công của đại phi tử kia.

Hoàng thái hậu cười không ngậm miệng được, lập tức sai một gã công công đi gọi Niếp Vân, ý định hướng hắn thỉnh giáo làm sao có thể đánh vỡ thói quen của hắn trong suốt mấy năm qua.

Do đêm qua đem Thượng Quan Hiên ngốc vù vù ăn xong lau sạch, Niếp Vân liền thừa dịp Thượng Quan Hiên ngủ say bắt đầu ở tấm cung của hắn tìm đông tìm tây, hắn là đang tìm đồ vật cần trộm, đều đã nhiều ngày như vậy rồi, nếu không vội vàng tìm đồ vật sư phụ muốn thì không biết sư phụ sẽ tìm đồ vật quái quỷ gì hầu hạ hắn đây, cẩn thận ngấm lại thứ sư phụ muốn cũng không quá khó đoán ví như được liệu cùng sách được, nghe nói trong hoàng cung có rất nhiều được liệu trân quý, cũng là bởi vì nhiều nên hắn mới không biết tìm ở đâu, cho nên trước tiên phải tìm ở trong tấm cung, tìm một lúc trời đã muốn sáng bên trong ngoại trừ một ít châu báu, cái gì cũng không có, cái này làm sao tìm được!

Bởi vì sắc trời dần dần sáng, Niếp Vân mặc vào đồng xiêm y nặng kia trở lại lãnh cung, hắn là bỏ không được Thượng Quan Hiên dù sao hắn muốn gặp tùy thời đều có thể tìm được.

Niếp Vân vừa mới về tới lãnh cung, ngay lập tức đem đồng xiêm y trên người cởi xuống đổi thành mặc bộ quần áo màu xanh da trời, lười biếng trở lại cái giường rồi nằm xuống, ổ chăn còn chưa kịp ủ ấm thì có người không biết tốt xấu xông vào, nhưng lại hầm hầm xông vào.

“Vân Nhi! Người như thế nào có thể hầu hạ tên hoàng đế ngốc kia?” Lâm Quân xông tới chất vấn Niếp Vân đang ở trên giường chuẩn bị ngủ.

Người này đang làm cái gì nha? Nhiều lần xông vào phòng của hắn, giống như phòng hắn có thể tùy ý ra vào, đừng tưởng rằng hắn không mắng thì có thể ở trên đầu hắn giường oai!

“Chuyện của ta không cần người phải quản, người không biết là quy củ sao??? Nhiều lần xông vào lãnh cung, người đến tới cùng muốn làm gì? Người không biết nơi này không thể tùy ý ra vào hay sao?”

Niếp Vân ở trên giường chống người đứng dậy, khẩu khí khinh thường đối với sắc mặt tái nhợt của Lâm Quân nói ra.

Lâm Quân ánh mắt lóe lên, không hề nổi giận với Niếp Vân nói:

“Vân Nhi ta biết người tới hoàng cung không phải vì địa vị, người ở đây tìm đồ vật đúng không? Ta có thể giúp người, người không cần ủy khuất chính mình đối với vật kia nha!”

Niep Vân có chút kinh ngạc, không nghĩ đến Lâm Quân tuy đáng ghét một chút, thế nhưng không ngu ngốc vậy mà biết hẳn tiền cung là có mục đích, rất tiếc hẳn cũng không cần sự trợ giúp của hẳn, Niep Vân làm việc từ trước đến nay không mượn tay người khác.

“ Ta đúng thật là đang tìm đồ vật, đáng tiếc ta không cần hỗ trợ của người, mặt khác nói cho người biết một sự kiện cũng không sao, ta không phải là nữ nhân nếu người muốn động dục vậy người tìm lộn người rồi”.

Niep Vân ngồi ở trên giường đối nghịch với Lâm Quân nói ra, hẳn đối với nam nhân có thể không có hứng thú bất quá Tiểu Hiên đáng yêu là ngoại lệ.

Lâm Quân có chút kinh ngạc, thậm chí không tin:

‘ Người quả nhiên là nam sao?’

‘ Đúng vậy thanh âm của ta là do uống thuốc mà ra, đây là tránh cho thân phận của ta bị vạch trần, như vậy người hiểu chưa? Đừng có lại đến phiền ta!”

Niep Vân có chút không kiên nhẫn đối với Lâm Quân giải thích, chỉ cần có thể bỏ được cái kẹo da trâu này lãng phí chút nước miếng cùng hẳn giải thích cũng tốt, cái này tổng làm cho chết tâm đi à nha!

‘ Không! Ta không quan tâm người là nam hay là nữ, chỉ cần người nguyện ý đi theo ta, ta có thể cho người bất kì thứ gì”. Lâm Quân đối với Niep Vân khẩn cầu nói, từ lúc nhìn thấy Niep Vân lần đầu tiên hẳn đã nhận định dù cho có là nam hẳn cũng không quan tâm.

Niep Vân đau đầu vuốt trán, không kiên nhẫn đối Lâm Quân nói:

‘ Người thực phiền a! Ta đã nói ta đối với người không có hứng thú rồi, người không biết là hành vi của người rất đáng ghét sao?’

Lâm Quân không cam lòng uly hiếp nói:

‘Người ghét ta cũng không sao cả nhưng người không sợ ta nói hết với hoàng đế sao?’

“Đi nói nha! Người cho rằng ta quan tâm những cái kia sao? Nông cạn!”

Niep Vân cười lạnh trả lời, trộm không được đồ vật không sao cả nhiều lắm hẳn đem tiểu Hiên Hiên trộm

trở về tiên cốc ( anh bá đạo quá đề -\_\_\_-), trực tiếp hỏi sư phụ muốn cái gì lại bảo tiểu Hiên Hiên lấy ra là được, dù sao người kia gốc bất luận hần nói cái gì cũng đều tin tưởng.

“Người!”

Lâm Quân dầu gì cũng là một thiếu tướng, như thế nào chịu được sự ô nhục, hần tức đến đỏ mặt, chỉ kém xông lên nắm chặt cổ áo Niếp Vân.

Hai người nhìn nhau chằm chằm một hồi lâu, bên ngoài âm thanh cước bộ dần dần tới gần, Lâm Quân không cam lòng liếc nhìn Niếp Vân, tung người bay qua cửa sổ rời đi.

‘ Niếp phi an, Hoàng thái hậu cùng hoàng hậu cho mời’. Niếp Vân bị đưa tới chỗ công công đang lễ phép cúi đầu.

Niếp Vân còn chưa phản ứng kịp , bên ngoài vài tên thị vệ đã xông vào mang hần hướng tẩm cung hoàng hậu đi.

Vừa đến tẩm cung hoàng thái hậu, Niếp Vân liền trông thấy Thượng Quan Hiên đang đứng bên ngoài, vừa thấy hần liền lộ ra khuôn mặt cười ngốc hướng hần đi đến.

“Vân, người tới rồi! Mẫu hậu bỗng nhiên triệu kiến người, ta sợ người không thoải mái cho nên muốn khuyên mẫu hậu không gọi người tới, nhưng mà ta đến chậm rồi!”

Thượng Quan Hiên không chút ý thức nào nói ra lời khiến mọi người hiểu nhầm, thân mật kéo tay Niếp Vân ngốc vù vù nói.

Niếp Vân không nói gì nhìn Thượng Quan Hiên cố gắng đứng thẳng thân thể. Đúng là tiểu ngu ngốc! Thân thể không thoải mái còn không ở trên giường nghỉ ngơi còn chấp choạng cạy mạnh ở chỗ này chờ hần, thật là một cái ngốc tử !

‘ Hai người các người đứng bên ngoài làm gì ? Vào đi !’ Hoàng thái hậu đi ra tẩm cung cười ha hả đối với hai người nói, đối mặt với Niếp Vân mặc áo lam thỏa mãn cực kì.

‘ Vâng ’ Thượng Quan Hiên cao hứng lời Niếp Vân đi vào.

Niếp Vân tuy rất không muốn đi vào nhưng mọi người đã đến đành phải đi theo Thượng Quan Hiên vào trong tẩm cung, trước khi lôi kéo Niếp Vân vào tẩm cung thì tất cả thị vệ đều thủ ở bên ngoài, mà tỷ nữ đều lui xuống nên trong tẩm cung chỉ còn lại có hần, Thượng Quan Hiên, hoàng thái hậu cùng trước đó ở ngự hoa viên nhìn thấy hoàng hậu.

‘ Người là nhiếp phi ? Lớn lên của thật khuyển quốc khuyển thành nha !’ Ngồi ở trên ghế quý phi hoàng

hậu ôn nhu nói trong giọng nói tràn đầy tán thưởng.

Hoàng thái hậu ngồi vào ghế phượng, cười ha hả đối với Niếp Vân nói :

‘ Người về sau hảo hảo hầu hạ hoàng thượng. Sau đó cùng hoàng thượng sinh mấy đứa con nối dõi’.

Đứng bên cạnh Thượng Quan Hiên Niếp Vân thiếu chút nữa té xỉu, sinh con ? Đừng nói giỡn ! Hắn là nam nhân nha ! Như thế nào sinh ? Tuy nghĩ vậy, nhưng Niếp Vân cũng không dám trực tiếp chống đối cho nên hắn đành xấu hổ haha cười.

Nhưng mà đứng bên cạnh, Thượng Quan Hiên không nghĩ như vậy, lập tức muốn giúp Niếp Vân làm sáng tỏ hiểu nhầm :

‘ Không phải đâu mẫu hậu ! Vân hắn là ...’ Nam nhân hai chữ kia lập tức bị Niếp Vân lấy tay che cái miệng không biết giấu.

Hoàng thái hậu cùng hoàng hậu khó hiểu nhìn Niếp Vân, không hiểu tại sao hắn phải làm ra hành động phạm thượng :

‘ Nhiếp phi, người đây là đang làm cái gì ?’

Niếp Vân cười khẽ, lấy thanh âm ôn nhu đối diện với hai người ngồi nói ra : ‘Hoàng thái hậu, hoàng hậu nương nương, ngài cũng biết hoàng thượng đến nay nói không nghĩ, sự tình xấu hổ hôm qua làm sao không biết xấu hổ lại để cho hai vị nương nương biết được, cho dù hoàng thượng không sợ xấu hổ, nô tì cũng sợ xấu hổ nha !’

Niếp Vân giả bộ ngượng ngùng, tự nhiên ngay cả hoàng thái hậu cũng không phát giác, đây hết thấy tự nhiên cảm tạ sự phụ hay làm ra vẻ !

“Thì ra là thế ! Hoàng nhi nha ! Người cũng thật là, bình thường yêu nói cái gì cũng chưa tính, như thế nào có thể nữ nhân gia trước mặt đàm chuyện khuê phòng, thật là !”

Hoàng thái hậu tuy ngoài mặt khiển trách Thượng Quan Hiên nhưng trong lòng lại cảm thấy cao hứng vô cùng, bởi vì con của nàng cuối cùng cũng đã thông suốt rồi, nàng làm sao có thể không vui vẻ ?

## 7. Chương 7

Đúng là ngốc tử ! Là chủ tâm muốn hắn tức giận sao ? Niếp Vân tức giận buông Thượng Quan Hiên, từ trong ao đứng lên, cầm bộ quần áo lam mặc vào, liền nổi giận dùng dùi ly khai.

Thượng Quan Hiên ngu ngơ nhìn bóng lưng Niếp Vân ly khai, nội tâm cảm thấy có chút không hiểu, không hiểu được rốt cùng chính mình làm cái gì để cho hắn tức giận như vậy, hắn đã nói sai cái gì sao ? Hắn thật sự không xứng cùng Vân làm bạn tốt sao ! Chẳng lẽ Vân không muốn cùng hắn làm bạn sao ?

Thượng Quan Hiên ngồi ở ao cau mây nghĩ, ngực có cảm giác phiền muộn trước nay chưa từng có, đột nhiên, một con chim chích bay đến dừng lại ở vai hắn, Thượng Quan Hiên nghi hoặc đem cơ chim ôm xuống, kéo mảnh giấy từ trong ống trúc trên chân của con chim ra, trong đầu đơn thuần nghĩ, đây không phải là chim đưa tin hoàng đế dưỡng sao ? Như thế nào lại bay đến đây ? Chẳng lẽ lại tin của Thường Tư gửi ?

Thượng Quan Hiên mang theo tâm tình chờ đợi mở trang giấy kia, lại gặp kinh ngạc, tay hắn run run buông mảnh giấy, mảnh giấy rơi vào trong nước mực ở trong nước nhòe dần, từ khi Thường Tư đi làm nhiệm vụ do hoàng đế giao, hắn mỗi ngày nhao nhao lấy hoàng đế, giả như Thường Tư có tin báo tình huống nhất định phải đem tin cho hắn xem,, mấy hôm đầu Thường Tư còn có hồi báo, về sau tin tức liền không có, không nghĩ tới lần này cơ lòng mừng rỡ mở ra phong thư này, đúng là Thường Tư biến mất không có tin tức, cái này làm cho hắn có quyết tâm, hắn làm sao có thể tiếp tục ở chỗ này si ngốc chờ tin tức. Không được ! Hắn muốn đi tìm Thường Tư mới được !

Quyết định xong, Thượng Quan Hiên lập tức ở trong ao đứng lên, cầm lấy áo bào mặc vào, liền vội đi đến ngự thư phòng, tùy ý lưu một phong thư bàn giao : nhấn nhủ lý do hắn rời đi, liền thu thập một chút tiền cùng bao phục vụng trộm rời hoàng cung,

Thượng Quan Hiên cảm thấy hành vi của mình rất không có trách nhiệm, cái này cũng không giống hắn bình thường nhưng là vì Thường Tư, hắn vẫn phải xuất cung một chuyến, sau đó đem Thường Tư mang về.

Cách một ngày –

Mỗi ngày đều vào triều sớm vậy mà hôm nay Thượng Quan Hiên đến trưa còn không xuất hiện ! Trong điện đám đại thần bắt đầu nhao nhao nghị luận, đại bộ phận đều là lo lắng Thượng Quan Hiên có phải sinh bệnh hay không, hay là vì vất vả quá độ mới không thể vào triều sớm.

Nghe thấy tin tức hoàng thái hậu cùng hoàng hậu lập tức đến điện đường trấn an đám đại thần, cũng phái người đi tìm Thượng Quan Hiên, cũng thông tri Thượng Quan Vân tiến cung một chuyến, kết quả người không tìm thấy được, ngược lại tìm được một phong thư từ biệt, trong thư hắn nói rõ hắn phải đi một chuyến, trong lúc này, hi vọng trong lúc này Thượng Quan Vân có thể hảo hảo chiếu cố Niếp Vân, cũng tạm tiếp nhận chức quản quốc sự.

Mà Niếp Vân đối với sự tình này không biết chút nào, thẳng đến khi hắn bị thông tri đến ngự thư phòng gặp hoàng thái hậu, hắn mới biết chuyện này.

Trong ngự thư phòng không khí ngưng trọng, hoàng thái hậu cùng hoàng hậu ngồi ở trước nhìn Thượng Quan Vân cùng Niếp Vân, bốn người sắc mặt đều không tốt lắm, càng có thể nói là tái nhợt, bốn người mang trong mình tâm tư suy nghĩ khác nhau.

“Nhị hoàng nhi, người tạm thời tiếp nhận chỗ hoàng huynh xử lý việc trong triều” Hoàng thái hậu trước

tiên mở miệng đối Thượng Quan Vân nói.

Thượng Quan Vân làm sao có thể đáp ứng, hắn chỉ sợ hoàng thái hậu đem sự tình này ném lên người hắn, hắn lập tức lắc đầu mà nói :

” Mẫu hậu, người biết rõ ta lừa, người còn bảo ta làm chuyện này, cái này tuyệt đối không thể, ngài ngàn vạn không thể miễn cưỡng ta “

Hoàng thái hậu có chút tức giận, đã đến lúc này rồi, hắn còn có thể trốn tránh trách nhiệm :

“ Bất kể như thế nào, cái này người nhất định phải làm ! Ngày mai nếu người không ngoan ngoãn vào triều sớm, bản thái hậu sẽ kêu người hủy đi phủ nhị vương gia tất cả giường chiếu ! Nhìn người như thế nào ngủ nướng !”

Thượng Quan Vân đáng thương buồn bã kêu một tiếng, nhận mệnh cúi đầu nói : “Vâng ! Mẫu hậu”

Dem việc này định xong, Hoàng thái hậu cùng hoàng hậu liền đem chú ý chuyển hướng đến Niếp Vân đang đứng một bên.

Hoàng hậu khẽ thở dài một hơi hỏi Niếp Vân :

‘ Vì sao hoàng thượng mất tích, người không biết cái gì sao ? Người không phải cùng hoàng thượng luôn bên người sao ?’

“Thật phiền ! Cùng lắm thì ta tìm hắn đưa về là được ‘.

Niếp Vân bực bội nói, tính tình bình thường đều che dấu vô cùng tốt lần này đều lộ hết ra đây cũng là do hôm qua cãi nhau với Thượng Quan Hiên sinh ra phiền muộn, hiện tại hắn lại mất tích, bảo hắn làm sao có thể tiếp tục diễn trò ! Hắn căn bản không có tâm tình !

‘ Người như thế nào có thể nói như vậy ...’ Hoàng hậu kinh ngạc nhìn Niếp Vân nói xong, lời nói mới nói đến một nửa lập tức bị Niếp Vân cắt ngang.

“Thật xin lỗi che giấu các người, bất quá vì sự phụ muốn đồ vật, ta không thể không giả trang thành nữ nhân tiến vào hoàng cung, hoàng thượng hắn đối với ta là bằng hữu, mà ta hôm qua lại cùng hắn cãi nhau, sau đó do tức giận ta lưu hắn ở một mình, mới có chuyện hắn mất tích, bất quá ta sẽ đưa hắn trở về, coi như là bồi tội !”

Niếp Vân nói rất khách khí, trên mặt biểu lộ vẻ không kiên nhẫn.

Hoàng thái hậu giật mình đập ghế dựa đứng lên, tựa hồ mang thêm vài phần tức giận, :

“Người sao lại trà trộn vào cung ? Là ai to gan cho người tiến vào ? Cái kia theo như người nói là chuyện gì xảy ra ?”

“Những lời này không phải trọng yếu, quan trọng nhất là tìm hoàng thượng.”

Niếp Vân không hề sợ hãi đối với hoàng thái hậu đang tức giận nói.

Hoàng thái hậu trì hoãn tức giận, một lần nữa ngồi trở lại mặt ghế hỏi :

“Người có thể tìm hoàng thượng sao ?”

Niếp Vân nói không sai, chuyện trọng yếu là đem hoàng thượng tìm về, quốc gia há một ngày không có vua, so với chuyện Niếp Vân trà trộn vào cung, tìm hoàng thượng chính xác là chuyện trọng yếu hơn.

“ Có ! Ta tuyệt đối có thể tìm thấy hần “.

Niếp Vân tràn đầy tự tin đối với hoàng thái hậu ra, hần có thể nắm chắc như thế là trên người Thượng Quan Hiên có dính mùi thuốc do hần luyện chế, hơn nữa là mùi thơm đặc biệt, đi qua địa phương nào sẽ lưu lại mùi hương ở đó, không vượt qua ba ngày hần có thể theo hương khí tìm được Thượng Quan Hiên.

“Vậy người liền phụ trách đi tìm hoàng thượng, chỉ cần hoàng thượng về, bổn cung sẽ miễn tội người trà trộn vào hoàng cung, cũng đem đồ vật người muốn tặng cho người”.

Hoàng hậu lấy uy danh nói với Niếp Vân nói.

“Ah ! Cái gì cũng có thể sao ?” Niếp Vân cảm thấy hứng thú gầy nhẹ dưới lông mày, lộ ra đáng cười hỏi.

“Đúng vậy ! Nếu như có thể hy vọng người lập tức xuất phát, sớm ngày tìm được hoàng thượng, người cũng có thể sớm tìm được đồ vật.”

Hoàng thái hậu gật đầu nói.

“Ta lập tức xuất phát, đợi tin tức tốt của ta !”

Nói xong Niếp Vân quay người liền rời đi ngự thư phòng, tranh thủ thời gian đem đồng xiêm y phức tạp thay ra, sau đó tìm về Thượng Quan Hiên, hảo hảo tính toán ném hần xuống giường !

~ ~ ~

Thượng Quan Hiên ly khai kinh thành cũng được mấy ngày rồi, dọc đường này hắn không biết nên chạy đi đâu, đành phải học theo người khác tìm hiểu trước khi hành động, cứ như vậy, vừa gặp được lối rẽ. Hắn sẽ ném cục đá đến xem đường, nếu không có cục đá để ném hắn nên lấy cái gì ném ?

Thượng Quan Hiên bất lực nhìn bốn lối rẽ, trên mặt đất có rất nhiều cỏ dại, cát cũng không biết mình đi tới chỗ nào, hiện tại không có đá cho hắn ném, vậy nên làm cái gì bây giờ ?

Kỳ thật lúc hắn rời hoàng cung một ngày hắn đã sớm hối hận, hơn nữa mẫu hậu cùng hoàng hậu nhất định sẽ rất lo lắng cho hắn, còn có Vân không biết bây giờ hắn còn tức giận mình không, haiz... Nếu không phải hắn lạc đường, hắn đã sớm trở lại kinh thành rồi, nếu như hắn về được hắn được sẽ xin lỗi Vân.

Sầu mi khổ kiếm thở dài, đang định quay về lối cũ, ôm theo bao phục ly khai lúc trước cửa vãn sờ thấy bên trong có không ít bạc nặng, mấy ngày nay lưng công cái bao phục này cũng đủ mệt mỏi, nặng nề nha ! Bởi vì quá vội vàng cũng không nhìn rõ đồ vật đem theo, ừm ... Nhìn xem trong bao quần áo có cái gì tốt rồi, nếu như không dùng đem ném đi được rồi !

Thượng Quan Hiên mở ra bao phục, bên trong có mấy món đồ nhẹ là quần áo cùng mấy đỉnh vàng cùng đỉnh bạc, cũng có thêm vài trang sức quý hiếm, có chút kinh ngạc chính mình vậy mà mang nhiều đồ vật xuất cung như vậy, trong bap cũng có vài thỏi bạc, khó trách nặng như vậy, ừm... Đã không có cục đá để ném, vậy ném một chút bạc hỏi đường là tốt rồi, như vậy có thể giảm nhẹ một chút sức nặng.

Trong lòng hạ quyết định, Thượng Quan Hiên liền cao hứng xuất bạc từ ngực ra, thành tâm bái bái, nhắm mắt lại đem bạc ném ra ngoài, sau đó mở mắt xem bạc lăn đi nơi nào.

Bạc, bạc người ở đâu ? Thượng Quan Hiên cẩn thận tìm, cuối cùng ở lối rẽ thứ ba thấy được bạc, cao hứng nhìn con đường rộng thênh thang trước mặt, vui vẻ đi qua, không có ý định đem đỉnh bạc trên mặt đất nhặt lên.

Cứ như vậy, Thượng Quan Hiên vừa gặp lối rẽ liền đem bạc trên người hào phóng ném lấy hỏi đường, kết quả trên đường đi ném lại ném, bạc trên người cũng bị hắn ném hết rồi nhưng hắn không hiểu cách quý trọng vàng lại cầm ném, tất cả vàng trên người hắn cũng lại ném hết, về sau hắn cũng đi được đến một tòa nhà hoang trên núi, mắt thấy phía trước chỉ có một con đường hắn rất tự nhiên tiếp tục đi.

“ Xú tiểu tử người đứng lại ! Người biết chúng ta là ai không ?”

Hai gã đại hán ở bên một tảng đá to lao ra, dùng âm thanh thô to ngăn cản Thượng Quan Hiên.

Thượng Quan Hiên nghe hắn hỏi như vậy, rất chân thành quay đầu nghĩ xem bọn họ là ai :

“Thực xin lỗi ! Ta giống như không biết các người nha !”Hắn ngưng ngừng vuốt mái tóc đối với hai gã đại

hán nói.

“Đại ca, xem ra trong ta phải nói ra lời xuất đạo nổi danh nhất rồi”.

Một gã đầu rối bù quay đầu đối với người bên cạnh có chòm râu dài nói ra.

“Ừm, xem ra thật phải nói rồi, con mọt sách này không biết chúng ta là sơn tặc nhưng cũng có qua đọc sách đấy !”.

Tên lưu manh có chòm râu dài gật gật đầu, một bộ khó khăn nói.

Thượng Quan Hiên còn chưa hiểu nổi chuyện gì xảy ra, chỉ thấy hai gã đại hán vung chuôi đại đao nhưng lại rống lên một tiếng, hai người tự nhận tư thế này rất uy phong.

“Đường này do ta mở !”

Đại hán đầu rối bù nói xong câu này, lập tức thay đổi tư thế.

“Cây này do ta trồng!”

Đại hán có chòm râu dài nói tiếp, trên tay cầm đao còn phối hợp biểu diễn vung hai cái.

“Nếu muốn qua đường!”

Đại hán đầu rối bù hợp tác khăng khít nói tiếp, sau đó giống như hát hí khúc vung đao giơ lên một chân, bày ra tư thế có độ khó cao.

“ Thì để tiền ở lại!”

Một câu cuối cùng hai gã đại hán trăm miệng một lời hô lên, Thượng Quan Hiên xem đến tròn mắt.

“Tốt.. Thật là lợi hại!”

Thượng Quan Hiên về sau kịp phản ứng, cao hứng vỗ tay tán thưởng hai người.

Đại hán có chòm râu không có ý tứ gãi gãi đầu, cười ha hả đối Thượng Quan Hiên nói :

“Không có gì á ! Ta cùng huynh đệ của ta diễn luyện thật lâu !”

“Đúng nha ! Nhất là động tác thứ ba kia, ta phải té mấy chục lần mới thành công đứng không ngã đây này !”

Đại hán đầu rối bù cũng cười đối với Thượng Quan Hiên nói.

“Oa ! Hai vị thật lợi hại nha ! Được hay biểu diễn một lần nữa cho ta xem ?” Thượng Quan Hiên mở to đôi mắt, khẩn cầu đối với hai đại hán nói.

Được tán thưởng như vậy, hai đại hán phóng khoáng vỗ vỗ lồng ngực nói :

“Cái này không thành vấn đề, khó có được người như vậy, huynh đệ chúng ta ngay tại đây biểu diễn cho tiểu huynh đệ người xem !”

Hai gã đại hán đùa nghịch đao đùa nghịch rất hăng lại làm ra rất nhiều động tác cho Thượng Quan Hiên xem, một bên Thượng Quan Hiên vui vẻ vỗ tay bảo hay, hăng phấn một mực bảo hai người tiếp tục biểu diễn.

Đùa nghịch đao đến gần một canh giờ, hai gã đại hán thở dốc ngồi dưới đất nghỉ ngơi, mà một bên Thượng Quan Hiên xem đến vui đến quên cả trời đất, mãnh liệt thúc giục hai người tiếp tục biểu diễn cho hắn xem.

“Hai vị không biểu diễn sao ? Ta còn muốn nhìn lại nha !”

Thượng Quan Hiên đứng một bên phụ giúp đối hai người thở hổn hển nói.

Đại hán đầu rối bù lấy ống tay áo đã bẩn lau mặt của mình, dùng khuỷu tay đẩy đại hán râu dài hỏi :

“Đại ca, chúng ta không phải đến cản đường giết tiền sao ? Vì sao lại phải biểu diễn cho con một sách này xem ?”

“Đúng nha ! Chúng ta đến giết tiền nha !” Tên đại hán kia bưng tỉnh đại ngộ kêu lên.

“Chúng ta bị con một sách này đùa rồi ! Hắn nhất định là muốn để cho chúng ta đùa nghịch đao đến mệt mỏi, chính mình chạy trốn !” Rối bù đại hán thở phì phì nói, đồng thời đứng dậy hướng Thượng Quan Hiên đang sưng sờ trừng mắt.

“Thật đúng là ghê tởm nha ! Người con một sách này ! Nhanh nhanh đem tiền trên người đưa ra đây !”

Râu mép đại hán cũng đồng dạng tức giận đứng lên, cầm đao chỉ vào Thượng Quan Hiên gào thét.

Thượng Quan Hiên không hiểu tại sao bọn họ bỗng dưng trở mặt, mới vừa rồi không phải rất tốt sao ? Như thế nào một hồi lại đối hán tức giận ?

“Ta... ta làm sai cái gì sao ? Các người vì sao tức giận như vậy ?”

Thượng Quan Hiên cực vô tội hỏi hai người, ko hiểu tại sao bọn hán lại phát nóng lớn như vậy.

“Đại ca, hán lại giả ngu, chúng ta nhất định phải hảo hảo giáo huấn hán một chầu mới được !”

Đại hán đầu rối bù phần nộ đối với người bên cạnh nói ra.

Râu mép đại hán nghe xong lập tức đi đến trước Thượng Quan Hiên lễ người muốn chết ?”

Thượng Quan Hiên rốt cuộc đã biết hai người này muốn làm cái gì rồi, hán sợ hãi cầm chặt lấy bao y phục, thanh âm run run nói :

“Ta ... ta không có bạc, chỉ còn lại quần áo các người muốn thì lấy đi a !”.

Nói xong Thượng Quan Hiên liền tranh thủ thời gian đem bao phục trong tay ném cho hai gã đại hán, hi vọng bọn họ có thể bỏ qua cho hán.

Rối bù đại hán đem bao phục cởi bỏ, bên trong quả nhiên chỉ còn vài bộ xiêm y nhẹ nhàng, một lượng bạc đều không có.

“Đại ca, tiểu tử này là thư sinh nghèo, hán dám làm lãng phí khí lực của chúng ta ! Hại chúng ta đùa nghịch đao cực khổ như vậy, đem y phục trên người người đưa cho chúng ta ! Nhanh thoát !”

Thượng Quan Hiên rút lại thân thể, đáng thương thò tay chậm rãi sờ đến chỗ buộc quần áo, giãy giụa lần cuối mà hỏi :

“Hai vị đại ca, ta cứ mặc bộ y phục này là được không.. ?”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ ! Nhanh thoát !”

Râu mép đại hán không kiên nhẫn quát, Thượng Quan Hiên bị dọa vội vàng cởi y phục ném cho bọn hán.

Thoát hết chỉ còn lại áo trắng đơn bạc, Thượng Quan Hiên run rẩy thân hình nhìn hai gã đại hán cầm y phục của mình ly khai, bóng đen cũng dần dần bao phủ, ban đêm trên núi có gió thổi mạnh, con đường bị bóng đêm che kín Thượng Quan Hiên đành phải chạy đến cây đại thụ bên đường núi ngồi xuống, dốc sức liều mạng xoa xoa thân thể sưởi ấm.

Đột nhiên, một đạo bóng đen trên nhánh cây rất nhanh bay vọt đến, bóng đen kia là Niếp Vân, hần vốn men theo hương khí dọc đường tìm Thượng Quan Hiên kết quả đi được một nửa hần phát hiện có một ít lối rẽ bị ném bỏ một thỏi bạc, không nghĩ cũng biết chỉ có tên tiểu tử Thượng Quan Hiên kia mới có thể ngốc đến mức dùng bạc làm việc này, cho nên hần một đường chạy dọc theo đám bạc bị vứt bỏ ở lối rẽ, đi nghiêm chỉnh cả buổi chiều nhặt được khoảng chừng trên trăm lượng bạc, còn chưa kể vật phẩm trang sức, vàng. Đúng là tiểu ngu ngốc có thừa.

Tuy nhiên Niếp Vân trên đường đi đối với Thượng Quan Hiên ngu ngốc cảm thấy xấu hổ nhưng hần vẫn phải tìm ra tiểu ngu ngốc ! Hần không thể không hảo hảo giáo huấn hần một trận ! Dám trốn đi tìm tình nhân ! Thật không thể tha thứ !

Niếp Vân cẩn thận xem lại địa hình một lúc, ừm.. mùi thơm chỉ dừng lại đây, cái tiểu tử kia có thể ngay gần đây, đang lúc hần nghĩ như vậy, dưới chỗ hần đứng phát ra như tiếng hất xì vang lên.

“Tiểu Hiên Hiên ?” Niếp Vân hơi nhú lông mày, không xác định hỏi.

Thượng Quan Hiên ngẩng đầu nhìn xung quanh, vừa mới nãy hần hình như nghe được tiếng Vân đang gọi hần nha ? Có phải hay không là ảo giác ? U-a...aaa... Bụng của hần thật đói ! Thượng Quan Hiên cau mày ôm lấy bụng, hần chưa bao giờ chịu qua đói, cái bụng lập tức bắt đầu phát ra tiếng.

Đứng trên tàng ca Niếp Vân nghe thấy âm thanh quái dị kia lập tức nhú lại mày kiếm, phi thân nhảy xuống cây, liền trông thấy Thượng Quan Hiên ăn mặc đơn bạc một thân áo trắng ở gốc cây ôm lấy bụng mãnh liệt phát run.

“Vân ? Thật là người sao ?”

Thượng Quan Hiên kinh ngạc nhìn Niếp Vân bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, trong nội tâm xuất hiện mừng rỡ đứng lên hướng Niếp Vân chạy đến.

Niếp Vân đợi Thượng Quan Hiên chạy đến trước mặt hần liền thò tay gõ trán hần một cái, thở phì phì mà nói :

“Người – ngốc tử này ! Chẳng lẽ không biết thế giới bên ngoài nhiều nguy hiểm sao ? Người trong cung đang là thân phận cao quý, không ai ức hiếp người, nhưng mà người bên ngoài không nghĩ như vậy, người có biết không nếu người xảy ra chuyện gì ta sẽ rất lo lắng, mẫu hậu người cùng hoàng hậu cũng lo lắng nha ?”

Bị gõ một cái, Thượng Quan Hiên bụng lấy cái trán đau nhức ngồi xồm xuống, thút tha thút thít mà nói :

‘Vân hung dữ ! Người trong cung không có đánh ta ... Ô...ô Ta ghét Vân nhất...’

Nội tâm xiết chặt, Niếp Vân nhẹ nhàng ôm lấy Thượng Quan Hiên đang phát run, tức giận nói :

‘Đừng khóc, nhìn người thành ra như thế này sẽ không phải gặp được thổ phỉ cướp tiền a ?’

Thượng Quan Hiên cuộn vào ngực Niếp Vân, lộ ra kinh ngạc sau đó đối với Niếp Vân bội phục nói :

‘Vân thật là lợi hại nha ! Vừa rồi thật sự có hai người lớn lên rất hung dữ cướp đi túi y phục của ta, hơn nữa hắn còn mắng ta, muốn đem quần áo ấm trên người ta cướp đi, ta vừa rồi thật sự rất sợ !’

Niếp Vân đem ngoại bào của mình cởi ra bọc lại Thượng Quan Hiên thân thể gầy yếu, ôm hắn nói :

‘Người bình thường ngốc coi như xong, bên ngoài cũng ngốc như vậy khó trách sẽ bị người giết tiền !’

Tuy rất không muốn thừa nhận mình ngốc, nhưng mà cẩn thận ngẫm lại chính mình cùng hai gã muốn cướp tiền của mình đùa rất vui vẻ, nhưng cuối cùng lại bị bọn họ hung hăng cướp đi quần áo, chính mình còn lại một kiện xiêm y, xem ra hắn thật sự như Vân nói là ngốc, bất quá may mà Vân không biết những ngày hắn trải qua bằng không hắn khẳng định đưa hắn mất một châu rồi.

## 8. Chương 8

Niếp Vân ôm lấy Thượng Quan Hiên, thi triển khinh công hướng chân núi đi xuống, hiện tại đã muộn thế này phải tranh thủ thời gian đi tìm khách điểm nếu không có khả năng phải ngủ ngoài trời, hắn ngược lại thì có thể chịu được nhưng Thượng Quan Hiên từ trước đến nay không chịu khổ bao giờ sao có thể chịu được. Vì thân phận tôn quý của tiểu ngốc, hắn dọc đường này ăn biết bao nhiêu oan uổng, đợi lát nữa phải không thể không hảo hảo giáo huấn y một trận!

Đi đường lâu như vậy, Thượng Quan Hiên cũng rất mệt mỏi nhất là hiện tại được Niếp Vân ôm, mệt mỏi trong người y liền gào thét kéo đến không bao lâu y liền nặng nề ngủ ở trong ngực Niếp Vân .

Niếp Vân cúi đầu xuống nhìn Thượng Quan Hiên nặng nề ngủ trong lòng ngực hắn liền bất đắc dĩ lắc đầu, thật sự là một tiểu đồ ngốc không có biện pháp khiến hắn đau lòng, ôm chặt bộ dáng người trong ngực hắn tăng thêm tốc độ hướng dưới núi tiến xuống.

Xuống núi, Niếp Vân tùy ý tìm một gian khách điểm ngủ trọ mặc kệ ánh mắt quái dị của chương quỳ, đưa thỏi bạc cho hắn rồi tự đi lên lầu.

Tìm Thượng Quan Hiên lâu như vậy Niếp Vân cũng mệt mỏi, đem bao phục cùng bảo kiếm đặt trên mặt

bàn liền ôm Thượng Quan Hiên đang ngủ say như chết trên giường.

Khí tức ẩm áp bao quanh Thượng Quan Hiên tuy rất thoải mái nhưng trên người có vật nặng đè lên khiến cho y hít thở không thông, hần liền không khỏe xoay người liên tục thay đổi nhiều tư thế nhưng trên người vật nặng không có dấu hiệu biến mất, hần rốt cục không chịu được liền mệt mỏi mở mắt, ngu ngơ nhìn lên phía trên, phát hiện hần đang nằm trong một gian phòng đơn sơ bất quá người có thể ở, hần quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt tuần tú mang theo chút tà tứ của Niếp Vân.

Thượng Quan Hiên xoay người trông mắt liếc liếc Niếp Vân đang theo dõi hần hỏi:

“ Vân, ta đánh thức ngươi à?”

“ Ngươi biết là tốt rồi.”

Niếp Vân tức giận trả lời, vì tìm y hần ngày đêm dốc sức chạy đi, muốn hảo hảo ngủ một giấc thì tên ngốc dưới người hần uốn qua uốn lại khiến hần không ngủ được, nhưng lại càng làm cho hần ném cái gì gọi là dục hỏa đốt người, thật sự là tên ngốc làm hần vừa yêu vừa hận !

‘ Thật xin lỗi !’

Thượng Quan Hiên tự biết mình đuối lý liền gục đầu xuống xin lỗi, hần không phải muốn lặn qua lặn lại nhưng vì bị áp vô cùng không thoải mái !

Niếp Vân chống người ngồi dậy nhìn Thượng Quan Hiên tay cầm lên sợi tóc vương trên má hần nói :

‘ Ngày mai chúng ta trở về kinh thành, ngươi sẽ không chuẩn bị chạy lung tung đúng không ?’

‘Ta sẽ không !’

Thượng Quan Hiên mặt đỏ bừng cầm lấy chăn trên người che lại khuôn mặt đối với Niếp Vân nói, hần đã ném đủ đau khổ rồi đương nhiên sẽ không tùy tiện chạy ra khỏi cung, hơn nữa mẫu hậu nhất định rất lo lắng cho hần, càng nghĩ hần càng hổ thẹn, chính mình vậy mà vì việc riêng mà đem trách nhiệm phụ hoàng giao cho ném sang một bên, phụ hoàng trên trời có linh thiêng nhất định đối với hần cảm thấy rất thất vọng.

‘Hi vọng như thế !’

Niếp Vân hừ lạnh một tiếng, thò tay kéo ra chăn đang che Thượng Quan Hiên ném sang một bên, bắt đầu thoát y phục trên người của Thượng Quan Hiên.

Khuôn mặt tuấn tú của Thượng Quan Hiên hồng rực, có chút không tự nhiên ôm lấy khuôn mặt của mình, tuy nhiên không có ngăn Niếp Vân thoát y phục ngược lại e lệ mà hỏi :

‘Vân lại không thoải mái sao ?’

‘Đúng vậy ! Đây đều tại ngươi làm hại, hại ta mỗi ngày đều chịu khổ dốc sức liều mạng tìm ngươi, ngươi đền bù tổn thất cho ta !’

Niếp Vân không nói láo, hẳn mỗi ngày ở hoàng cung cùng tiểu ngọc lăn giường một cách thống khoái, mà tiểu ngọc lại dám bỏ qua việc y tốt với hắn vụng trộm chuồn ra khỏi hoàng cung muốn đi tìm người yêu của hắn ! Hại y mỗi ngày bị dục vọng dày vò, ngày đó y liền quyết định đợi khi tìm được hắn phải hảo hảo giáo huấn hắn một lần, thực không biết y phát điên cái gì mới có thể đối với tiểu ngọc chấp nhất như vậy, thật sự là nghiệt duyên !

‘Kỳ thật có thể tìm người khác chữa bệnh trước nha !’

Thượng Quan Hiên cảm thấy khó hiểu, kỳ thật có khả năng giúp Vân chữa bệnh không chỉ một mình hắn nha ! Người khác còn có thể mà !

Niếp Vân nghe xong thiếu chút nữa bị khuôn mặt của tiểu ngọc làm cho tức chết, mặc dù lần trước y lừa hắn nhưng hắn cũng quá ngu xuẩn a ! Có người sẽ chữa bệnh như vậy sao ? Còn tìm người khác, đừng nói giỡn ! Y đối với nam nhân khác không hề có hứng thú, nếu không phải là hắn, y cũng sẽ như vậy mà khác thường có được không !

‘Nhưng cái bệnh này chỉ mình ngươi có thể trị, cho nên ngươi nghe ta ngoan ngoãn nằm trên giường còn cái khác ta làm là tốt rồi !’

Niếp Vân tức giận nói, thuận đường đem quần áo vừa cởi ném xuống cuối giường.

Thượng Quan Hiên lộ ra tươi cười ngốc ngốc, có chút cao hứng hỏi Niếp Vân :

‘Vân, bệnh của ngươi chỉ mình ta có thể trị nha ! Vậy thì Vân sẽ một mực ở bên cạnh ta đúng không ?’ ‘

Niếp Vân có chút kinh ngạc nhìn xuống nụ cười ngây ngô của Thượng Quan Hiên, nhẹ nhàng cúi đầu xuống hôn lên gương mặt của hắn, nhận mệnh liền buông tiếng thở dài nói :

‘ Đúng rồi ! Xem ra ta nhất định ở trong tay ngươi rồi.’

‘Ở trong tay ta không tốt sao ? Ta sẽ hảo hảo chiều cố Vân cả đời, sau đó chúng ta mãi ở cùng nhau một chỗ nha!’

Thượng Quan Hiên cười không chút tâm cơ, đơn thuần vì hắn cảm thấy chuyện này thực vui vẻ.

‘Tuy ta nghĩ đến việc dưỡng người, bất quá tiểu Hiên Hiên nghĩ muốn dưỡng ta, ta đây liền hào phóng cho người dưỡng đi!’

Niếp Vân vuốt ve lồng ngực trắng nõn trong ngực mình mỉm cười nói.

Thượng Quan Hiên cao hứng ôm lấy Niếp Vân, cười sung sướng nói:

‘Oa! Về sao người là sủng vật của ta, ta phải giúp Vân lấy một cái tên mới’

Niếp Vân vốn đang mỉm cười nghe xong biểu tình liền cứng lại, đúng là tiểu ngu ngốc! Cho hắn ba phần sắc mặt vậy mà hắn liền lấn tới! Còn sủng vật! Còn thay y lấy tên mới! Nghĩ cũng biết tiểu ngốc đầu kia không nghĩ ra cái tên tốt đẹp gì!

‘Đồ đần! Cho người dưỡng không có nghĩa ta là sủng vật của người! Còn thay ta nghĩ danh tự, đặt tên? Nghĩ hay thế!’

Niếp Vân gõ trán Thượng Quan Hiên một cái, thở phì phì ôm lấy đầu Thượng Quan Hiên nói.

Thượng Quan Hiên đáng thương bùm lấy cái trán, miệng cong lên oán trách nói:

‘Vân đổi ý rồi, còn nói muốn cho ta dưỡng đều là gạt người... Ô ô... Vân là đại phơi dãn ... đại lừa gạt ... khi dễ ta’

Niếp Vân luống cuống tay chân muốn an ủi Thượng Quan Hiên, đáng giận! Lại bị tiểu ngu ngốc bắt được tử huyệt của y, y tuyệt không thể chịu được việc hắn khóc, hắn khóc làm tâm y mềm nhũn. Thật là, Niếp Vân an ủi hồi lâu Thượng Quan Hiên vẫn khóc cho hắn xem làm hắn không có biện pháp, NV đành phải xuất chiêu hèn hạ!

‘Ai u! Chỗ này của ta đau quá nha!’

Hé ra khuôn mặt tuần tú, Niếp Vân khoa trương buồn bã kêu một tiếng, tự ôm bụng chính mình kêu đau.

Thượng Quan Hiên quả nhiên trúng kế ngừng thút thút nỉ non, lo lắng dựa vào Niếp Vân hỏi:

‘Người có sao không Vân? Bụng rất đau sao? Vạn nhất tình trạng bụng càng thêm xấu thì làm sao bây giờ?’

Niếp Vân nghe ý tứ của Thượng Quan Hiên muốn bắt đầu thuyết giáo liền áp hấn lên giường khăn cầu nói:

‘Đều là lúc nào rồi, người còn tâm tư cùng ta thuyết giáo còn không bằng tranh thủ thời gian đến thay ta chữa bệnh, ta sắp kìm nén mà chết rồi!’

Thượng Quan Hiên sững sốt, rồi liền lộ ra khuôn mặt ngốc ngốc cười nói:

‘Thực xin lỗi! Ta không cẩn thận quên mất!’

Niếp Vân bất đắc dĩ buông tiếng thở dài, y không phải hôm nay mới nhận thức qua tiểu đồ ngốc, coi như y xui xẻo! Đôi mắt nhìn xuống lại nhìn lên chỉ thấy khuôn mặt ngây ngốc của Thượng Quan Hiên vẫn đang ngơ ngác cười, dưới khuôn mặt là thân thể như thường ngày luôn hấp dẫn lấy y, khiến cho y không nhận được vươn tay xoa lên thiên hạ trước mắt hấn sờ đến khiến cho hồng nhĩ trước ngực nở rộ.

‘Chờ một chút!’

Thượng Quan Hiên bỗng nhiên hô ngừng, khó hiểu hỏi:

‘Vẫn không phải đau bụng hay sao? Đau bụng cần phải đi xem đại phu nha?’

Niếp Vân giờ phút này thực hận không thể đem Thượng Quan Hiên đánh cho ngất xỉu, làm cho y tiếp tục chuyện y muốn làm, bình thường hấn không phải rất ngốc sao? Hiên tại không có việc gì sao lại đột nhiên thông minh như vậy làm cái gì? Chẳng nhẽ hấn không biết lúc nào nên thông minh lúc nào nên giả ngu hay sao?

Niếp Vân hít sâu một hơi, nhận xuống lửa giận trả lời:

‘Ta hiện tại đã hết đau, chúng ta có thể tiếp tục được chưa?’

Thượng Quan Hiên lập tức lắc đầu mà nói:

‘Không được! Vạn nhất tái phát lại rồi đau đến khóc lên, hay là trước Vân cứ xem đại phu cho tốt đã’

Đủ rồi! Nếu để cho tiểu ngu ngốc nói tiếp, y cái gì cũng không cần làm! Niest Vân thấy phiền liền trực tiếp cúi đầu hôn xuống cái miệng đang lải nhải làm y tức giận muốn thổ huyết.

Thượng Quan Hiên mở to mắt nhìn Niest Vân bỗng nhiên hôn mình, trên môi truyền đến cảm giác tê tê, hơn nữa khí tức cực nóng làm cho hấn đầu vầng mắt hoa, mở thật to hai mắt đầy sương mù đã sớm vương một mảnh tình dục.

Niếp Vân cười nhẹ hôn gò má đỏ ửng của Thượng Quan Hiên mỗi lần y hôn tiểu Hiên Hiên mắt hấn sẽ mở thật to, đáng yêu cực kỳ hại y mỗi lần đều không nhin được muốn khi dễ hấn một hồi.

‘ Vài ngày không làm người, nơi này có hay không tưởng niệm ta?’

Niếp Vân cười tà hôn hai má Thượng Quan Hiên, thò tay tách ra cặp đùi trắng nõn nhẹ vỗ về huyết khẩu hỏi.

Thượng Quan Hiên đỏ mặt điểm nhẹ đầu, cánh môi khẽ run nói không ra lời, mới chỉ hôn như vậy mà toàn thân thoáng cái đã mềm nhũn nằm sấp không ngừng phát run.

‘ Tiểu Hiên Hiên thật đáng yêu, bất quá mấy ngày không làm nên có lẽ sẽ chật một chút, chúng ta trước dùng một chút bôi trơn để cho nó ẩm ướt một chút được không?’

Niếp Vân vừa nói vừa hôn khuôn mặt Thượng Quan Hiên, từ trong ngực lấy ra một lọ được, bên trong là được hấn đã luyện, đặc tính của được là do hấn lợi dụng Thượng Quan Hiên làm ra, trừ lần đó thuốc này còn công hiệu làm cho làn da dịu khô

Khuôn mặt tuần tú của Thượng Quan Hiên đỏ ửng gật gật đầu hỏi:

‘ Có muốn ta xoa người đi chỗ khác hay không?’

Lần trước Vân cũng nói muốn hấn thay y bôi được thuận tiện giải quyết thống khổ của y, sau đó Vân còn muốn hấn xoa người đối mặt với y, còn muốn hấn đem mộng..U.aaa.... Đem mộng nâng lên, tuy nhiên cái tư thế đó làm hấn rất không thoải mái, bất quá Vân vui vẻ là tốt rồi, không biết lần này bôi được, có phải hay không cũng muốn xoa qua chỗ khác?

‘ Không cần, đem chân mở rộng ra là được rồi’

Niếp Vân hô hấp dồn dập đối mặt với Thượng Quan Hiên nói ra, nhớ tới lần trước tiểu đồ đàn đúng là ngốc, y nói giỡn vậy mà hấn tưởng là thật liền xoa người hại y nhin không được đem hấn yêu thương thêm vài lần.

Thượng Quan Hiên lộ ra nụ cười ngây ngô, ngượng ngừng tách hai chân ra:

’ Như vậy đúng hay không nha? Còn phải tách thêm sao?’

“ Ừ, như vậy là được rồi ”

Niếp Vân miệng khô lưỡi đắng mở ra nắp bình, đổ ra nước lỏng trong suốt, nhẹ nhàng bôi lên huyết khẩu,

trước hết làm dịu bên ngoài rồi đưa chất lỏng dính trên ngón tay bỏ vào trong huyết khẩu, chậm chạp co lại.

Thượng Quan Hiên đã sớm đỏ hết mặt, thở dốc níu lấy một bên chân

“ Vân ... nóng quá...”.

Từ hạ thân không ngừng truyền đến cảm giác, hắn bắt đầu nhịn không được mà lắc lắc thân mình ngâm khế.

“Nhanh là tốt rồi, nhịn xuống một chút”

Khuôn mặt tuần mi của Niếp Vân nhanh chóng xuống mồ hôi, chịu đựng hạ thân căng cứng không ngừng trấn an dục vọng.

Ngón tay Niếp Vân rất nhanh đâm vào, tay kia cầm lấy phân thân đang đứng thẳng của Thượng Quan Hiên, thô lỗ khuấy động khiến cho Thượng Quan Hiên liên tiếp ngâm gọi.

“Ah.. Vân... không được ...”

Thượng Quan Hiên xấu hổ cơ hồ nhanh bốc hơi nước, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng phát ra âm thanh rên rỉ mê người, thân thể cực mẫn cảm bị yêu thương đổ lên một vòng, không ngừng vận vẹo thân hình hy vọng có thể tìm được nhiều yêu thương.

Niếp Vân cảm thấy có thể vào được rồi liền tranh thủ thoát y phục trên người ném trên mặt đất, đem thân hình cường tráng chen vào giữa hai chân Thượng Quan Hiên lại để cho chân của hắn vòng qua ôm lấy eo y, y mạnh mẽ dùng lực đem phân thân phần chân tiến vào huyết khẩu đã được làm cho ẩm ướt.

”Ah!—“

Thượng Quan Hiên thoải mái kêu lên một tiếng, hai chân kẹp chặt lấy eo Niếp Vân, không ngừng lắc lắc thân thể, lại để cho phía dưới kết hợp càng thêm chặt chẽ.

Niếp Vân V một tay vịn eo Thượng Quan Hiên, một tay đem eo cùng chân hắn kéo lên cao, bắt đầu chạy nước rút, tiểu huyết bao lấy phân thân của Niếp Vân càng thêm chặt đồng thời cũng phát ra tiếng vang làm cho người ta xấu hổ tim đập mạnh, giường kịch liệt lay động cơ hồ không chịu được bị lực mạnh như vậy lay động.

Thượng Quan Hiên thoải mái chảy xuống nước mắt sinh lí, cái miệng nhỏ nhắn truyền ra tiếng rên rỉ đứt quãng, thân thể theo Niếp Vân mãnh liệt chạy nước rút lên xuống khiến vạt áo lật lên.

“Tiểu Hiên Hiên ... Người thực sự là đáng yêu cực kì ... Mà ngay cả vật nhỏ này cũng rất đáng yêu ...”

Niep Vân cười tà càng đưa đẩy mãnh liệt chỗ kia đối với Thượng Quan Hiên nói ra.

“Ah ... u-aaa ừm... Vân ... Vân”

Thượng Quan Hiên chịu không được lắc lắc đầu ôm lấy Niep Vân, bàn tay nhỏ bé nhin không được cầm chặt phân thân của mình nhẹ nhàng lên xuống.

Niep Vân ý xấu không cho Thượng Quan Hiên tự vỗ về chính mình, đơn giản cầm tay hắn kéo ta “ Không được! Tiểu Hiên Hiên phải sờ ở đây mới đúng

“Niep Vân lôi kéo tay Thượng Quan Hiên đến địa phương hai người kết hợp lại để cho hắn cảm nhận địa phương đang được ra vào kịch liệt.

“ Vân ... “

Thượng Quan Hiên như là sờ thấy điểm mẫn cảm liền ngẩng đầu lên, thân thể hơi cong phát ra càng nhiều âm thanh ngọt nị.

“ Người thực sự là đáng yêu khiến cho người khác muốn một mực khi dễ người nha!”

Niep Vân cúi người ôn nhu hôn môi Thượng Quan Hiên, phân thân cắm trong tiểu huyết không ngừng ra ra vào vào chỗ mê người, coi như không yêu thương hắn cho đã nghiền thì sẽ không buông tha hắn.

‘ ừm ... ‘

Thượng Quan Hiên thoải mái nhắm mắt lại, hai tay vòng trên cổ Niep Vân cùng hắn nóng bỏng hôn môi.

Niep Vân thở nhẹ ly khai cánh môi mềm, kéo cao chân của Thượng Quan Hiên càng thêm kịch liệt đâm vào, trong ngực không ngừng phát ra tiếng ngâm kêu lại càng làm cho hắn hưng phấn va chạm tiểu huyết.

Căn phòng đơn sơ như bị thiêu đốt bởi nhiệt độ, trên giường là hai người đang kịch liệt quấn nhau cùng một chỗ, tiếng rên rỉ ngọt nị, kích thích thính giác khiến người ta huyết mạch căng cứng. Đêm ... Còn vô cùng dài!

---

—Phân cách tuyến—

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu vào trong phòng nhìn rõ hai thân ảnh đang quấn vào nhau, trên giường

chăn chiếu đều không chỉnh tề đủ thấy hôm qua kịch liệt như thế nào muốn đối phương.

Thói quen sớm của Thượng Quan Hiên là xoa xoa mắt, thoải mái dùng mặt cọ cọ lồng ngực cường tráng, thoáng mở rộng hạ thân thì cảm giác toàn thân đau nhức liền co rút lại.

“Như thế nào lại không ngủ thêm một lát?”

Niếp Vân cảm thấy kì quái, mặc kệ bị hấn yêu thương đến mệt mỏi nhưng tiểu ngốc luôn có biện pháp đứng dậy để vào triều sớm, thật làm cho hấn không khỏi không phục nghị lực của Thượng Quan Hiên, đổi lại là hấn mà nói khả năng vẫn là tiếp tục làm ỏ trên giường, hấn mới lười đi lý giải mấy cái sự việc phức tạp kia.

Thượng Quan Hiên lộ ra tươi cười ngượng ngừng nói:

“ Ta ... Ta đói bụng rồi! Nhưng ngày hôm qua ngân lượng bị ta làm hết mất rồi, không có ngân lượng để đi mua đồ làm sao bây giờ?”

“ Đồ đàn! Người mà không đề cập đến chuyện này, ta sẽ quên luôn chuyện người vậy mà đem bạc biến thành hòn đá tùy ý vứt trên mặt đất! Người thật sự là ngốc! Đàn! Nếu như không có ta phía sau thu thập tàn cuộc, thì xem người chết như thế nào cũng không biết!”

Niếp Vân tức giận gõ trán Thượng Quan Hiên một cái, tức giận trách cứ hấn.

Thượng Quan Hiên liền bụm lấy cái trán của mình, đáng thương nhìn Niếp Vân:

“ Ta không phải là không biết đường sao!” Niếp Vân ủy khuất nói ra.

“Dạ dạ dạ! Ta biết rõ đầu của hoàng thượng người cùng với người thường không giống nhau, cộng thêm tiền tài có nhiều mà ném ít bạc hỏi đường cũng không coi vào đâu đúng không!”

Niếp Vân cầm y phục ở bên cạnh mặc vào vừa lắc đầu vừa nói.

Thượng Quan Hiên ngồi bên người Niếp Vân cũng cầm lấy y phục trên đất mặc lên

“ Vân chúng ta đi ăn đúng không?”

Hấn mặc xong y phục liền cao hứng dựa vào Niếp Vân hỏi.

Niếp Vân xoay người ôm lấy Thượng Quan Hiên vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu bất đắc dĩ nói:

“ Bằng không thì muốn ta đem người làm cho chết đói sao? Ngoan ngoan xuống dưới lầu chờ ta, ta đây đi mua một ít đồ cho người ăn.”

“Ta cũng muốn đi, bằng không chúng ta xuống khách điểm gọi món ăn ăn không phải tốt sao! Không cần phải đi mua nha!”

Thượng Quan Hiên tựa vào ngực Niếp Vân nói.

“Đồ vật trong khách điểm không sạch sẽ, coi chừng lại đau bụng người, nghe lời, xuống dưới lầu chờ ta, ta rất nhanh trở về được không nào?”

Niếp Vân nhẹ nhàng hôn gò má Thượng Quan Hiên, đứng lên rời khỏi phòng.

Niếp Vân vừa ly khai, Thượng Quan Hiên đành phải ngoan ngoãn xuống lầu đợi Niếp Vân, hẩn chọn chỗ ngồi có vị trí thoải mái ngồi xuống, trong lòng chờ mong Niếp Vân trở về.

“Vị tiểu ca này, tối qua người cùng tên tiểu quan hôm qua vui đùa dường như rất sung sướng! Có muốn hay không muốn đổi địa điểm mới nha?”

Một gã nhìn như đầu chuột đứng bên cạnh bàn mập mờ hỏi Thượng Quan Hiên

Thượng Quan Hiên nghi hoặc nhìn quái nhân không mời mà tới, không hiểu hẩn đang nói cái gì, tiểu quan là cái gì nha? Loại đồ vật này có thể ăn sao?

“ Cái kia rất thú vị sao?”

Thượng Quan Hiên ngây ngốc hỏi, hẩn rất có tâm hiếu học, đối với sự việc đều tràn đầy lòng hiếu kì, nghe người này nói có vẻ thú vị vậy hẩn chơi rất tốt nha!

Nam tử lập tức cười xấu nói:

“Đương nhiên, đương nhiên, không bằng ta mang người vào câu lan viện nha! Cam đoan người đùa vui đến quên trời quên đất.”

Thượng Quan Hiên lộ ra nụ cười ngây ngô muốn gật đầu nhưng là lập tức lắc đầu:

“Không được, không được! Ta phải đợi Vân trở về”

“Ai? Chờ cái gì! Nơi này toàn người sắc nước hương trời , không ném thử làm sao biết khẩu vị khác như

thế nào? Đi thôi”.

Nam tử nửa kéo nửa đem Thượng Quan Hiên có chút không tự nguyện đi ra ngoài.

“Nhưng mà ... Vân hấn sẽ sốt ruột!”

Thượng Quan Hiên lo lắng nói, nam tử không chịu buông tay một đường kéo hấn vào địa phương có thật nhiều người hơn nữa chỗ đó tất cả đều là nam nhân.

## 9. Chương 9

Thượng Quan Hiên trừng lớn mắt nhìn tình cảnh trước mắt, có rất nhiều nam tử trẻ tuổi ăn mặc xinh đẹp ở ngoài cửa lắc mông vẩy tay, thoát nhìn giống các nữ tử của kỹ viện đối diện, chỉ là việc buôn bán của họ tương đối khá hơn.

“Đây là ... Đây là nơi nào?”

Thượng Quan Hiên chỉ nhìn đã không muốn đi vào rồi, hấn vẫn nên trở lại khách điểm đợi Vân là tốt rồi.

Tên nam tử kia cười tà mà nói:

‘ Ở đây là câu lan viện nha! Bên trong tuy không có nam hài tốt như vị tiểu ca đêm hôm qua của người nhưng mà kinh nghiệm người bên trong vô cùng lão luyện, cam đoan người sẽ hưởng dư vị vô cùng tuyệt vời nha!”

Thượng Quan Hiên liều mạng lắc đầu:

“ Thực xin lỗi, ta không muốn đi vào, người đi một mình là tốt rồi”

Nói xong Thượng Quan Hiên muốn xoay người rời đi.

“ Hoàng thượng, đã đến rồi không muốn vào ngồi một chút sao?”

Ngồi trên lầu của câu lan viện, nam tử cúi đầu xuống hướng Thượng quan Hiên hỏi.

Thượng Quan Hiên ngẩng đầu nhìn lên, vừa vặn trông thấy thân ảnh quen thuộc ngồi trên tầng lầu nói chuyện với hấn, hấn nghi ngờ hỏi:

“Lâm thiếu tướng? Người tại sao lại đến nơi này?”

Lâm Quân liếc mắt một cái, nam tử bên cạnh lập tức đưa Thượng Quan Hiên hướng câu lan viện đi vào bên trong

“Đau quá, đau quá!”

Thượng Quan Hiên giãy dụa muốn tránh thoát nam tử đang kiềm chế tay hắn, tuy nhiên lại bị đè lại khiến hắn càng đau hơn.

Nam tử mang Thượng Quan Hiên đi lên lầu, đến trước mặt Lâm Quân sau đó dùng lực đè xuống bắt buộc hắn phải ngồi đối diện Lâm Quân, rồi hướng Lâm Quân cung kính hành lễ liền rời đi.

“Hoàng thượng muốn uống rượu không? Hay muốn một ít tiểu quan tới hầu hạ ngài?”

Lâm Quân mỉm cười cầm lấy bầu rượu thay Thượng Quan Hiên rót chén rượu.

Thượng Quan Hiên lắc đầu:

“Ta muốn trở về tìm Vân... “ Nếu không mau trở về Vân sẽ lo lắng.

Lâm Quân lạnh mặt, chén rượu trên tay bị hắn tức giận ném xuống đất:

“Người không đủ tư cách kêu tên hắn! Hắn chỉ có thể là người của ta, người dựa vào cái gì đem hắn cướp đi? Bởi vì người là hoàng đế sao? Ta cho người biết! Vân Nhi hắn không thích người. Hắn tiếp cận người là có mục đích! Người chỉ là bị lợi dụng mà thôi!”

“Ta không hiểu người nói cái gì, Vân hắn sẽ không gạt ta, ta sẽ không tin người!”

“Thượng Quan Hiên bối rối phản bác, nhưng nội tâm bối vì Lâm Quân nói mà rung chuyển không thôi.

“Người tin cũng tốt không tin cũng tốt, người ngoan ngoãn ở chỗ này, chờ ta đem Vân Nhi tìm về, người có thể đi “

Lâm Quân nói xong liền đem hai thị vệ tùy thân phân phó chút rồi rời đi.

Thượng Quan Hiên ngồi ngốc ở đằng kia, đầu một mảnh hỗn loạn, không tin tưởng lời Lâm Quân nói, Vân sẽ lừa hắn sao? Nhưng Vân đối với hắn tốt như vậy, lại đi tìm hắn nên Vân không lừa hắn nha!

Lúc này mua xong vài thứ Niếp Vân trở về khách điểm, lại không thấy thân ảnh Thượng Quan Hiên, nội tâm cả kinh, hắn vội vàng chạy lên lầu, cửa phòng mở ra nhưng không có Thượng Quan Hiên ngược lại thấy người làm tâm hẩn phiền – Lâm Quân!

‘ Đã lâu không gặp Vân Nhi ‘ Lâm Quân cười ha ha đứng lên đối diện với sắc mặt tái nhợt của Niếp Vân

“Ít đến! Người đem người của ta mang đi đâu?”

Niếp Vân không có thời gian để ý đến hắn, trực tiếp hỏi Thượng Quan Hiên ở đâu.

Lâm Quân hạ xuống tươi cười, khuôn mặt tức giận nói:

“ Người cứ như vậy mà quan tâm hắn sao? Chẳng lẽ ta so ra kém với Thượng Quan Hiên? Đến tốt cùng hắn tốt ở đâu? Luận sáng suốt, luận năng lực, nhân phẩm ta đều hơn hắn rất nhiều, người cứ phải đem nhiệt tình của ta giẫm nát dưới chân hay sao?”

Niếp Vân tâm phiền đi đến phía trước cầm lấy y phục cùng kiếm, tàn khốc nói với hắn:

“ Ta đã nói qua, Ta đối với nam nhân không có hứng thú! Người càng quẩn quýt lấy ta sẽ chỉ càng làm ta thêm chán ghét!”

“ Người nói dối! Vậy tại sao người lại cho ngu ngốc dè người?”

Lâm Quân sở dĩ nói như vậy là bởi vì tối hôm qua bọn họ ở trong phòng phát ra âm thanh khiến người khác hiểu nhầm, hơn nữa ở hoàng cung còn tung tin càng làm cho hắn tin Niếp Vân bị dè.

Niếp Vân sửng sốt rồi phì cười thành tiếng :

“ Áp ta? Đừng nói giỡn! “ Tiểu ngu ngốc muốn áp hắn, còn phải nhìn xem có đánh được hắn không.

“Vô luận như thế nào, người nếu không theo ta đi, ta sẽ giết hắn!”

Lâm Quân không biết vô tình hay nói giỡn đối với Niếp Vân.

Niếp Vân hừ lạnh một tiếng:

“ Người cho là người bắt hắn đi thì ta sẽ chịu khuất phục sao?” nghĩ muốn uy hiếp hắn! trở về tu luyện thêm vài năm nữa đi!

Lâm Quân hơi nheo nửa mắt lại, cười lạnh đối Niếp Vân nói:

“ Nếu ngươi hy vọng Thượng Quan Hiên bị bốn năm nam nhân đè thì ta không ngại ngươi rời đi ‘.

Nói xong, hắn xoay người đưa lưng về phía Niếp Vân, hắn cũng không tin Niếp Vân để cho Thượng Quan Hiên phải chịu khuất nhục.

Niếp Vân tức giận xông lên đánh cho hắn một quyền, căm giận nói:

’ Ngươi nếu dám làm như vậy, ta sẽ giết ngươi!’

Lâm Quân cười ha ha lau đi tơ máu ở khóe môi nói:

“ Ta không chỉ làm mà còn mời Hoàng thượng ở trước mặt ngươi tự mình biểu diễn để ngươi xem, ngươi luyến tiếc không? Ha ha ha!”

“ Nói! ngươi tốt cùng muốn ta làm như thế nào mới bằng lòng thả hắn!”

Niếp Vân nhin xuống tức giận khẩu khí không tốt hỏi Lâm Quân.

Lâm Quân mỉm cười ôm Niếp Vân, nâng nâng cằm nói:

“ Ta biết ngươi theo ta cùng một chỗ là không có khả năng, cho nên ta chỉ muốn ngươi hôn ta, một cái là đủ rồi.”

Niếp Vân hơi hơi nhướn mi, người này từ xa đuổi tới đây chỉ vì một cái hôn? Cho hắn cũng chẳng sao dù sao chỉ là một cái hôn thôi, liền cho hắn đi!

“ Ta hôn ngươi một chút, ngươi liền Thượng Quan Hiên ngay lập tức đúng hay không? ‘

Niếp Vân tuy rằng hoài nghi Lâm Quân sẽ không đơn giản vậy buông tha hắn, bắt quá có cơ hội hơn là không thì tốt hơn.

“Đúng vậy” Lâm Quân cúi đầu nhìn Niếp Vân cam đoan nói.

Niếp Vân tuy rằng không muốn nhưng chỉ có thể gật đầu đáp ứng hắn cũng không muốn tiểu ngu ngốc bị người khác ăn đầu!

“ Người hôn xong sau đó phải thả hân!”

Lâm Quân tà khí cười, cúi đầu nhìn Niếp Vân nói:

” Hình như ngươi nghe nhầm, ngươi là người hôn ta không phải là ta hôn ngươi “

Niếp Vân phẫn hận trừng mắt nhìn Lâm Quân, tức giận dùng sức hôn má hân một cái sau đó tính toán thối lui, chính là bị Lâm Quân đè lại thân mình không thể động đây, thân thể chỉ có thể cùng hân dán một chỗ hôn môi, như vậy còn chưa tính, hân thể nhưng còn đem đầu lưỡi với vào trong miệng! Niếp Vân tức giận muốn há miệng cắn lưỡi hân lại bị hân nắm chặt cằm chỉ có thể tùy ý hân hôn.

“A!”

Một tiếng kêu sợ hãi vang lên, khiến cho Niếp Vân chú ý, hân thoáng qua đầu lại nhìn cửa vừa lúc thấy Thượng Quan Hiên vẻ mặt giật mình nhìn hai bọn họ, hân cuối cùng hiểu được vì sau Lâm Quân vì cái gì đưa ra điều kiện đơn giản như vậy, hân căn bản muốn chia rẽ mình với tiểu ngu ngốc, thật sự đáng giận đến cực điểm!

Thượng Quan Hiên ngốc lăng nhìn Niếp Vân bị Lâm Quân đặt lên giường hôn môi, hân vừa rồi được hai thị vệ thả tới đây, tuy rằng không biết vì lý do gì bọn hân tốt như vậy nhưng có thể trở về khách điểm là tốt rồi, chính là hân hội không muốn nhìn thấy loại tình huống này, trong nội tâm bỗng có một cỗ buồn bực, mất mát rất khó chịu.

“Đáng giận! buông!”

Niếp Vân ra sức đẩy Lâm Quân đang đè lên người hân ra, kích động muốn đi trấn an tiểu ngốc Thượng Quan Hiên.

Thượng Quan Hiên không biết chính mình bị cái gì cảm thấy khổ sở, hân không thích Vân bị người khác hôn, cũng không thích Vân đi hôn người khác, tóm lại Vân đi thân người khác làm cho hân khó chịu, hân liền tục lui vài bước cũng không quản trên người có ngân lượng hay không liền bỏ chạy.

Lâm Quân vội vàng kéo Niếp Vân đang muốn đuổi theo

“ Đừng đi! “ hân tuyệt đối không để Niếp Vân rời đi!

Niếp Vân liền cho hân một chương, tức giận đối với hân nói:

“Ta nói cho ngươi biết, đừng đến phiền ta nữa! Để cho ta nhìn thấy ngươi một lần nữa, ngươi liền tự mình mua quan tài đi!”

Phần hận bỏ lại lời uy hiếp, Niếp Vân nhanh chóng đuổi theo.

Lâm Quân há mồm nôn ra một ngụm máu tươi, vết thương Niếp Vân đánh trúng ngực, hấn mắt mát nhìn phía trước, chẳng lẽ hấn thực sự không có được Niếp Vân hay sao? Một chưởng kia của Niếp Vân có tuyệt tình, cũng đánh nát tâm hấn, hấn hấn nên buông tha phải không? Đúng là ... nên buông tha, không nên dây dưa nữa, nếu không chiếm được thật tâm ngược lại chính mình càng thêm nan kham! Lâm Quân môi loan tự giễu, ngồi trên giường cười đến thương tâm.

---

Thượng Quan Hiên từ lúc rời khách điểm đã qua hai ngày, hoàn hảo trên người còn có ngân phiếu bằng không hấn sẽ chết đói, nếu một hấn sẽ tìm gian khách điểm ngủ trọ, đói bụng thì mua vài thứ ăn thời gian còn lại đều ở trên đường hoang hốt đi, đi lại đi cũng không biết tới địa phương nào, liền vào một trấn nhỏ vừa lúc hấn mệt muốn tìm khách điểm nghỉ chân chút, uống chút trà nhưng lại không thể tưởng tượng được lại gặp người hấn trốn ra cung tìm Mạnh Thường Tư, chính hấn lại cùng nam nhân khác đang ôm nhau, này đối với Thượng Quan Hiên không khác gì một đả kích quả thực là cảm xúc hỗn loạn, làm cho hấn lần thứ hai nhớ tới cảnh Vân cùng Lâm Quân ôm thành một khối thân thiết hôn nhau, làm cho hấn thương tâm, như vậy đủ cho hấn tan nát cõi lòng! Giờ ngay cả Tiểu Tư cùng người khác thân thiết hôn môi điều này sao có thể!

Thượng Quan Hiên vừa sợ vừa thương tâm, bất giác hô lên:

“Thường Tư!”

Mạnh Thường Tư kinh ngạc quay đầu bắt gặp Thượng Quan Hiên bộ dáng đáng thương giống như bị vứt bỏ nhất thời không biết làm thế nào cho phải, hấn biết Thượng Quan Hiên thích mình, chính mình cũng không chán ghét hấn nhưng không có khả năng mình yêu thương người mà mình không yêu! Huống chi hấn còn yêu Tuyết, quan hệ hai người bọn họ không thể tiến thêm.

Mạnh Thường Tư bị người mỹ sa che mặt kéo qua một bên là Niếp Tuyết, thân ảnh cao lớn ngăn cản tầm mắt của Thượng Quan Hiên, hấn không thích ánh mắt của nam nhân này nhìn Thường Tư.

Thượng Quan Hiên lập tức quên chuyện của Lâm Quân và Niếp Vân, không cam lòng nhìn hai người trước mắt, tốt xấu gì hấn cũng là người thích Thường Tư trước, người trước mặt này toàn thân trắng còn mặc tang y.

“Người đến tốt cùng là ai? Vì cái gì muốn cướp đi Thường Tư của ta? Nhất định là người bắt buộc hấn đúng không?”

Thượng Quan Hiên tức giận chỉ vào Niếp Tuyết chất vấn, chính là trong lời nói tựa hồ có chút sai lầm, hấn rốt cuộc là con mắt nào nhìn thấy Niếp Tuyết cướp đi Mạnh Thường Tư? Mạnh Thường Tư từ khi nào thành người của hấn? Thật khiến người ta nghi hoặc.

Mạnh Thường Tư vừa nghe hắn nói như vậy, thiếu chút nữa đi lên xoa xoa đầu của hắn, ai là Thường Tư của hắn nha? Hơn nữa Tuyết không có bắt buộc hắn, cho dù Thượng Quan Hiên bình thường giống nữ nhân nhiều lời nhưng như thế nào hiện tại lại hồ ngôn loạn ngữ nha?

Niep Tuyết không nghĩ để ý tới Thượng Quan Hiên, lôi kéo Mạnh Thường Tư đến bên người.

“Uy ... người” từ trước đến nay tính tình của Thượng Quan Hiên rất tốt chưa từng sinh khí lớn như vậy, hắn chưa nói xong đã bị người đánh gãy.

“Tiểu Hiên Hiên rốt cuộc ta đã tìm được người, ngoan ngoãn cùng ta trở về đi!” Niep Vân đang đứng trên vách tường, tinh thần phấn chấn gọi Thượng Quan Hiên.

Rốt cuộc cũng tìm được tiểu khả ái! Không nghĩ tới tiểu ngu ngốc còn định chạy đi, thế mà lại chạy thoát hai ngày không để hắn tìm được.

“Oa “

Mạnh Thường Tư sợ hãi kêu một tiếng lôi kéo ống tay áo của Niep Tuyết chỉ vào Niep Vân.

Này ... này ... này ... là chuyện gì xảy ra? Thế nhưng có hai Tuyết? Chính là diện mạo tuy giống nhau nhưng là khí chất khác nhau, Tuyết ưa thích biểu tình lạnh như băng mà nam nhân này thật sự ... làm cho người ta muốn đánh một quyền!

‘A”

Thượng Quan Hiên âm thanh kêu lên còn to hơn so với Mạnh Thường Tư, cũng không so đo Mạnh Thường Tư sẽ cùng người bỏ trốn, liền hướng cổng chạy tới.

Niep Vân hơi nheo mắt, nhìn thời gian, hắn liền đến cửa khách điểm chờ Thượng Quan Hiên tự mình chạy đến.

Thượng Quan Hiên có chút không chú ý, cả người hướng trong lòng tên kia đâm tới, đáng thương mũi hắn vừa vặn đập trúng, hắn ôm mũi:

“Đau quá, đau quá!”

“Xứng đáng! Ai kêu người vừa thấy ta liền bỏ chạy!”

Niep Vân không hề xin lỗi nói, thân thủ ôm Thượng Quan Hiên đi ra ngoài.

Niep Tuyết không nói một lời liền phi thân lên phía trước chặn đường hai người, Mạnh Thường Tư tuy không hiểu vì cái gì Niep Tuyết làm như vậy bất quá hắn vẫn chạy lại.

“ Lão huynh, ta hẳn là không biết người đi ? Nhanh chân chạy vọt sang một bên, chưa nghe qua câu danh ngôn cầu ngoan không chặn đường sao?”

Niep Vân tức giận nói đối với người mặc một thân bạch y, nhưng lại đội mũ sa che lại mặt, tựa hồ không để Niep Tuyết vào mắt.

“ Tên của người” Niep Tuyết lạnh như băng hỏi, thanh âm giống nam tử đến tám phần.

Niep Vân không để ý Niep Tuyết, hắn muốn lôi kéo Thượng Quan Hiên đang không cam lòng bước đi , hắn cũng không có thời gian trả lời vấn đề của Niep Tuyết, hắn còn phải đưa tiểu ngu ngốc về hảo hảo thẩm vấn một phen, dám không nghe giải thích của hắn liền bỏ chạy! Hắn xem xem tiểu ngu ngốc như thế nào cho hắn một công đạo!

Niep Tuyết lập tức lắc mình ngăn trở Niep Vân đi, rất có kiên nhẫn hỏi lại một lần: ‘Tên của người ‘

Niep Vân không kiên nhẫn, trên trán hiện lên chữ bát nói: ‘ Niep Vân, người vừa lòng rồi đi! Nhanh tránh sang một bên! ‘

Mạnh Thường Tư vốn là muốn chạy đến hỏi Niep Tuyết vì cái gì cản đường không cho họ đi, chính là vừa nghe đến câu trả lời của nam tử hẳn liền bình tĩnh đại ngộ hiểu vì sao Tuyết phải ngăn trở người nọ, cái tên Niep Vân chẳng phải là huynh đệ của Tuyết sao! Cho nên Tuyết mới phải ngăn hắn hỏi, Mạnh Thường Tư bỗng nhiên nghĩ thông suốt không khỏi bội phục chính mình.

Niep Tuyết ánh mắt rung mình, tuy rằng không ai thấy được diện mạo của hắn nhưng mà một thân sát khí kia cũng khiến người khác liên tiếp phát run.

Niep Vân cũng không phải một nhân vật tầm thường, nhận thấy sát khí của Niep Tuyết hắn lập tức âm thầm phòng bị đứng lên, nội tâm không khỏi thầm nghĩ hẳn đạo này có trêu chọc nhân vật số một nào không? Hắn ngay cả tên kia là ai cũng không biết nha!

Mấy người trong trấn thấy thế đều đem đại môn đóng, thậm chí ngay cả khách điểm cũng đem đại môn đóng, trên đường phố rộng lớn chỉ còn bốn người bọn họ, những người còn lại đã sớm đi hết một nửa người ở lại góp vui cũng không có.

Niep Vân ... đúng vậy! Chỉ cần giết hắn, nam nhân kia sẽ không tìm Thường Tư tìm phiền toái bất luận nam nhân kia có hay không buông tha cho Thường Tư.

Niep Tuyết hướng tới Niep Vân tiến công, chỉ cần có cơ hội làm cho Thường Tư bình an, mãi là người của hắn, nhất định phải giết hắn.

Niếp Vân không chút hoang mang, thân thủ nhanh nhẹn dùng một tay đỡ được một chiêu của Niest Tuyết, tay còn lại liền đẩy Thượng Quan Hiên ra.

“Ai ui!” Thượng Quan Hiên không chú ý một chút đã bị Niest Vân đẩy ra kết quả hại hần ngã kiểu chó gặm phân.

Mạnh Thường Tư chạy nhanh phía trước đem Thượng Quan Hiên nâng dậy, hảo tâm giúp hần phủ bụi nói:

“Không có việc gì chứ?”

Mạnh Thường Tư giúp Thượng Quan Hiên rồi nhìn về phía hai người đang đánh nhau, khó hiểu nghĩ vì cái gì họ đánh nhau, trong lòng thấy bất ổn, lo lắng Niest sẽ bị thương bởi vì công phu Niest Vân tựa hồ cũng không yếu.

Mà một bên Thượng Quan Hiên đang hạnh phúc nắm tay Mạnh Thường Tư ngây ngô cười, một chút cũng không chú ý tới như hỏa như đồ của hai người.

Niest Tuyết vừa rồi ra một chiêu chẳng qua là thử thực lực của đối thủ, không nghĩ tới người này võ công không tồi, hần liền trở mình đánh một chiêu vào vai phải cả Niest Vân, Niest Vân cũng không yếu thế phản công trở về, nháy mắt, hai người song chiêu đánh một chỗ, nội lực hùng hậu khiến mũi của Niest Tuyết bị tung ra.

Giống quá! Gương mặt tuần mỹ ánh vào trong mắt của Niest Vân, hần kinh ngạc sững sốt nhìn, Niest Tuyết ánh mắt tối sầm lại, tăng thêm lực vào một chiêu tại thời điểm Niest Vân thất thần liền đánh bay ra ngoài.

Niest Vân bị đánh bay làm đụng ngã mấy khóa thụ, trên đường nháy mắt che kín tro bụi, cũng bị cây che khuất thân ảnh, hần ôm ngực đứng lên, ngực một trận bốc lên cổ họng một chút tanh ngọt, hần há mồm học ra máu tươi, nếu không phải hần có tu vi tốt thì có lẽ một cghuwrng kia đã đánh chết hần rồi, không nghĩ sự phụ phái hần đi tìm người thể nhưng người kia muốn giết hần, giờ hần phải làm thế nào để có thể nhận thức người kia đây.

Niest Tuyết mặt lạnh nhìn về phía trước, tro bụi tán đi hần lên tiến công hướng Niest Vân không cho Niest Vân thời gian thở dốc.

Nguyên bản muốn cùng Niest Tuyết nói rõ ràng, Niest Vân thấy hần như vậy liền không thể không công kích, tâm tình tốt cũng bị phá hủy đứng lên liền tức giận phản kích trở về.

Hai người đánh tới đánh lui, trên đường sạp hàng bị phá hư không sai biệt lắm, hai người tựa hồ còn không đã nghiền mà nhảy lên mái hiên, ở trên mái đánh ra chiêu, mấy gian phòng thượng hạng bị bọn họ phá hư không ra hình dạng, có thể có một bên tường hoàn hảo khiến người trong phòng cười trộm, nguyên bản trốn trong phòng thì thấy phòng mình bị phá hư, ngay cả đại khí cũng không dám suyễn ra một tiếng liền lập tức tìm phòng khác trốn còn lưu lại một chút nữa chỉ sợ đám quyền cước không có mắt liền hướng bọn

họ đánh đến.

Mạnh Thường Tư vội đến không biết làm thế nào, mắt thấy hai người đánh không có điểm dừng , còn đánh không ngừng, trấn trên thì còn nguyên vẹn ngoại trừ phía sau và bên ngoài khánh điểm.

Niep Tuyết gặp phải đối thủ khó chơi không do dự lập tức thi triển bằng kiếm – độc môn tuyệt học hướng Niep Vân công lịch.

Niep Vân thấy thế cũng không chịu thua liền xoay thắt lưng phản kích, hai người lại người đến ta đi một kiếm, lúc trước Niep Vân đặc bị thương giờ cảm thấy chống đỡ không nổi, nội tâm có chút giật mình nhưng trước mặt ngay cả đại khí cũng không suyễn, hấn vẫn là người sao? Bọn họ đã đánh vài canh giờ a! Cho dù hấn không bị thương nhưng cũng biết mệt nha! Nhưng người này ngay cả mồ hôi cũng không rơi! Này ... này ... thật sự rất khủng bố!

Niep Tuyết chặn được một kiếm, hất kiếm Niep Vân bay thẳng ra ngoài, mắt thấy sẽ thương tổn đến Mạnh Thường Tư hấn liền nhanh phi thân về phía trước, Mạnh Thường Tư vẫn đứng ở đó còn bên cạnh là Thượng quan Hiên đã bị Mạnh Thường Tư đẩy ngã, tuy rằng lần này không có bị đụng vào mũi nhưng lúc đó kiếm cắm ở giữa hai chân hấn cũng đủ làm hấn gặp ác mộng, vừa quay lại nhìn liền ngất đi.

“ Có bị thương hay không?”

Niep Tuyết lời kéo Mạnh Thường Tư đang thất thần lo lắng hỏi.

Mạnh Thường Tư vội vàng ôn lấy Niep Tuyết, vừa rồi hấn còn tưởng hấn đã đi gặp Diêm La Vương uống trà nói chuyện phiếm rồi! May mà mạng hấn còn chưa tận bằng không sẽ không được nhìn thấy Tuyết.

Niep Vân ngã ngồi trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt thở gấp, hô ...rốt cuộc cũng được nghỉ ngơi, hấn nhìn về phía trước thấy tư thế ngất kỳ quái của Thượng Quan Hiên trên mặt đất, tên kia không chết là tốt rồi, hấn còn chưa còn tính toán sổ sách tốt đâu.

## 10. Chương 10

Niep Tuyết nhìn Mạnh Thường Tư không có việc gì tâm liền hạ xuống, hấn xoay người cầm theo kiếm muốn tiếp tục chuyện chưa xong vừa rồi, chính là bị Mạnh Thường Tư cầm chặt.

Mạnh Thường Tư vẻ mặt khẩn cầu nói: “ Tuyết ... không cần đánh, chúng ta rời đi nơi này được không? ”

Niep Tuyết do dự, lập tức kiên quyết cự tuyệt nói:

“ Không được!”

Hắn không tùy tiện lấy mạng của Mạnh Thường Tư ra đùa giỡn, nếu giết Niếp Vân có thể đổi lấy mạng Thường Tư an toàn thì hắn không thể bỏ qua bất cứ phương pháp nào bảo hộ tính mạng của Thường Tư.

“ Vì cái gì? Có phải hay không có người lấy tính mạng của ta ra uy hiếp người?” Người không cần để ý đến hắn! Ta cũng không phải không bảo hộ được chính mình”

Mạnh Thường Tư kích động lôi kéo tay áo của Niếp Tuyết nói.

“ Người không hiểu “ Niếp Tuyết bỏ tay Mạnh Thường Tư ra nói, Thường Tư thật sự không hiểu, hắn không biết ai muốn mạng của hắn, nếu bình thường tự cho là cao thủ khác thì không thành vấn đề nhưng lần này là đối thủ của sư phụ nhà! Ngay cả hắn chưa chắc đã thắng huống chi là Thường Tư!

“ Ta không hiểu? Vậy người có thể cam đoan người giết hắn thì ta thật sự an toàn không? Nếu không dừng có giết người vô tội? Về sau chúng ta có thể an ổn sống qua ngày chỉ cần người ở cùng ta im lặng chỗ là được rồi ...” Mạnh Thường Tư vẻ mặt sắp khóc lôi kéo Niếp Tuyết, hắn thật sự không hy vọng vì mình mà Tuyết thương tổn tính mạng người vô tội.

Niếp Tuyết kích động ôm Mạnh Thường Tư, có thể chính tai nghe Mạnh Thường Tư nguyện ý làm bạn bên cạnh hắn, hắn như thế nào lại không vui! Thường Tư nói đúng, ngay cả khi anh giết Niếp Vân nam nhân kia cũng không nhất định bỏ qua Thường Tư, mặc kệ hắn có thể cùng Thường Tư một chỗ bao lâu chỉ cần Thường Tư ở bên hắn là đủ rồi.

“ Chúng ta rời đi được hay không?” mạnh Thường tư oa ở trong lòng Niếp Tuyết nhỏ giọng hỏi, sợ Niếp Tuyết lại cự tuyệt thỉnh cầu của hắn.

“ Được” không chút do dự nói, Niếp Tuyết gật đầu đáp ứng đưa tay nâng kiểm tra vào vổ, ôm chặt thân thể Thường Tư chuẩn bị rời đi.

Đem hết thầy xem trong mắt, hắc y nam tử hừ lạnh lên tiếng:

“ Niếp Tuyết nha Niếp Tuyết! Người thực sự làm ta thất vọng, giáo dục người mười mấy năm, nhưng người lại bị lời nói của một nam nhân làm cho mềm lòng nên nói người là cuồng đại hay là ngốc tử đây?”

Nam tử thả người nhảy, từ nóc khách điểm nhảy xuống, lời nói ngoan độc vừa này cũng rơi vào trong tai ba người kia.

Niếp Tuyết không thèm quan tâm lôi kéo Mạnh Thường Tư, không tính toán với hắn tiếp tục đi.

Mạnh Thường Tư tuy rằng thay Niếp Tuyết sinh khí nhưng thấy Niếp Tuyết không để ý tới người kia, hắn

chỉ hờn dỗi đi theo Niếp Tuyết.

“ Người ... người không phải là sư huynh của sư phụ ta Ma Cánh đi?” Niếp Vân bên cạnh có chút giật mình nói.

Ma Cánh cũng không để ý đến hắn, nhảy đến bên cạnh Niếp Tuyết định bắt Mạnh Thường Tư.

Niếp Tuyết phản ứng cực nhanh đem mạnh Thường Tư kéo đến đằng sau hắn, dùng võ kiếm ngăn trở công kích của Ma Cánh, chính là nội công Ma Cánh hùng hậu, chặn hắn không phải lựa chọn khôn ngoan nhưng nếu hắn chỉ đỡ thì chỉ sợ không bảo hộ được Thường Tư.

Niếp Tuyết rút lui hai ba bước, khuôn mặt lạnh tuấn tú càng có vẻ thêm băng hàn, khóe môi chảy xuống tơ máu, trong cơ thể khí chạy lung tung không thôi, hắn không thể tiếp chiêu của người kia.

“ Võ công của người tiến bộ không ít, thật đáng tiếc là sư phụ phải chấm dứt tính mạng của người! ”

Nói xong. Hắn nâng chưởng đánh về chỗ nội thương của Niếp Tuyết.

“ Không cần tổn thương hắn!” Một nam tử tuấn mỹ tiên phong đạo cốt phi thân xuống, dễ dàng lấy tay cầm bạch ngọc tiêu chặn một chưởng của Ma Cánh.

“ Tiên Vũ ” Ma Cánh rõ ràng lấp bắp kinh hãi, khuôn mặt tuấn dật khó có vẻ lộ ra tia bối rối.

“ Sư huynh! Người vì cái gì mà làm như vậy? Chẳng lẽ người thật sự hy vọng ta thống khổ sao? ” Gương mặt tuấn mỹ của Tiên vũ hiện ra biểu tình thống khổ, hắn khó hiểu hỏi vì cái gì đã nhiều năm như vậy sư huynh hắn vẫn không chịu tha thứ cho hắn sao?

“ Hừ! Ta làm thế nào là việc của ta, người đừng xen vào” Ma cánh lạnh mặt nhìn Tiên Vũ.

Không để ý tới Tiên Vũ, Ma Cánh xoay người điểm trụ Niếp Tuyết còn điểm huyết đạo Mạnh Thường Tư, nhanh chóng cầm lấy chai dược hắt vào Niếp Tuyết và Tiên Vũ thuận tiện tóm Niếp Vân không để phòng bên cạnh bắt đi.

“ Uy uy uy! Người bắt hắn, không có việc gì sao còn bắt ta?” Niếp Vân giãy dụa hô, này tử lão nhân cho rằng tiện đường nên ngay cả hắn cũng muốn tóm đi hay sao? Thật sự đáng giận!

“ Ai bảo người là đồ đệ của Tiên Vũ ”

Ma Cánh lãnh khốc nói, thuận tiện điểm á huyết Niếp Vân, đỡ phải dọc đường đi hắn tranh cãi ầm ĩ.

Niếp Vân thầm oán giận, sư phụ nha sư phụ, người bình thường khi dễ con còn chưa tính hiện tại con gặp rắc rối, người làm như không thấy, con thực sự không may mắn! Lần này gặp chuyện lương tâm sư phụ đã chết a, Niest Vân trong lòng rơi lệ!

Bị điểm huyết đạo không thể động đây Mạnh Thường Tư mở to mắt nhìn hắn ngày càng cách xa Niest Tuyết, hắn nghĩ muốn kêu to chính là nửa điểm thanh âm cũng không phát được.

Ma Cánh mang hai người vào vào một ngôi nhà hoang âm trầm, không chút ôn nhu nào ném đem hai người vào trong phòng, xoay người ở trong phòng vuốt khắp nơi, cũng không biết đang sờ cái gì.

Rốt cuộc trên vách đá động đến một khối gỗ tùm trên tường nhà, Ma Cánh đem khối gỗ kéo xuống, một ám thất xuất hiện trong góc phòng, hắn xoay người lần thứ hai đem người lôi lên sau đó đi vào ám thất.

Một cỗ mùi hôi trong đường hầm tối bốc lên, hai người bị lôi không thoải mái khẽ nhíu mày mà Ma Cánh không hề phản ứng vẫn kéo hai người tiếp tục đi, đường hầm không chỉ tối om hơn nữa nơi nơi đều là chuột, cùng mùi tanh tươi, nếu không phải bị điểm trụ huyết hai người quả muốn nôn mửa.

Thật vất vả bọn họ mới đi vào địa phương không có mùi hôi, đó là một gian phòng nhỏ của mật thất, bên trong có dụng cụ đơn sơ, một cái chén trà và một cái bình , ngay cả giường cũng chỉ có một, có vẻ như nơi này dành cho một người để sống.

Mật thất nhỏ hẹp chứa ba người, nếu chỉ có một người thì mật thất không đến nỗi chật nhưng hôm nay có thêm hai người, mật thất nhất thời càng nhỏ, Ma Cánh đem hai người đến góc tường hoàn toàn không lo lắng trong lòng liền tiêu sái nằm xuống nghỉ ngơi.

Ở trong góc Niest Vân hai mắt sáng ngời, khởi động nội lực chạy quanh người ý đồ phá tan điểm bị huyết đạo, chính là bất luận hắn cố thể nào thì huyết không thể giải, hắn tức giận hé miệng cũng không biết nói cái gì dù sao nhất định không phải cái gì dễ nghe.

Mạnh Thường Tư không có chút ý niệm bỏ trốn, nếu bọn họ có thể đào tẩu người kia sẽ không như vậy an tâm để bọn họ ở nơi này, sau đó tự mình đi nghỉ ngơi.

Mạnh Thường Tư quay đầu lại nhìn người đang tức giận bị bắt đến đây, nhìn Niest Vân cau mày nhếch miệng tới lui cũng không biết hắn đang mắng cái gì bất quá đáng vẻ hắn giống như thực kích động,... Nói thật ra hay nhìn Tuyết mặt lạnh như băng, lại nhìn diện mạo quá giống Tuyết của Niest Vân, hắn cảm thấy thật không quen! Xem Niest Vân phần nở, há mồm động rồi động thoát nhìn thật ngu xuẩn! Thật là uống phí khuôn mặt giống Tuyết, Mạnh Thường Tư lắc đầu nghĩ.

Niếp Vân mất hứng quay đầu nhìn Mạnh Thường Tư, hắn lộ ra biểu tình và động tác mất hứng còn Mạnh Thường Tư là vẻ mặt vô tội nhìn về phía hắn nhưng lại mãnh liệt lắc đầu tỏ vẻ mình không phải cố ý cảm thấy hắn thật ngu xuẩn, chính là hắn thật ngu xuẩn mà!

Niếp Vân kích động há mồm động lại động, coi như hướng Mạnh Thường Tư nói đừng giả bộ, nếu hắn có

thể nói cam đoan hần muốn mắng người mắng cho một sọt

Hần thực sự xui xẻo tám đời mới có thể cùng tình địch nhốt ở một chỗ cùng nhau, hần muốn hôn nhẹ Tiểu Hiên Hiên như thế nào lại thành thế này. Mà Tiểu Hiên Hiên sao có thể yêu người này, người này là vợ của đại ca ác độc kia. Thật sự là không may mắn! Hần muốn đem tiểu ngu ngốc trao về dạy dỗ lại, còn đánh cho đại ca ngoan ngoãn một chút, hơn nữa sư phụ không lương tâm kia thể nhưng còn không cứu hần, hần thực sự đáng thương nha!

Hai người ở góc sáng sửa không nói gì trùng tới trùng đi, không chỉ có hứng thú không hợp, cá tính không hợp ngay cả nói chuyện phiếm cũng không hợp, không thể di chuyển không thể động đây lại còn không thể nói, bọn họ đành phải dùng ánh mắt để làm đối phương biết bọn họ có bao nhiêu không tình nguyện cùng đối phương nhốt trong này.

Mạnh Thường Tư cùng Niếp Vân hai người cứ như vậy giằng co đến đêm khuya, bị nhốt mấy ngày qua hai người đều dùng cách nhàm chán này qua một ngày.

Trong mật thất mấy ngày qua đều luôn yên tĩnh, ba người tự làm chuyện của mình, đã nhiều ngày Niếp Vân có ý đồ bỏ trốn nhưng lần nào cũng thất bại nhưng hần cũng không buông tha, hần quay đầu bĩu môi ý bảo Mạnh Thường Tư cần một bên dây thừng trên người.

Mạnh Thường Tư không chút suy nghĩ liền lắc đầu, hần mới không cần làm! Mấy ngày hôm trước thật vất vả Ma Cánh mới cởi bỏ huyết đạo cho họ, tên ngu ngốc này vẫn nghĩ đến chạy trốn kết quả hần cũng bị liên lụy! Không chỉ vài ngày không ăn cơm hơn nữa còn trời chặt bọn họ, như vậy còn tốt, nếu Ma Cánh tâm tình không tốt còn lấy bọn họ làm bao cát đánh, bất quá cũng may chính là Niếp Vân đều chịu, vì hần luôn ngoan ngoãn ở yên một chỗ hoàn toàn không có ý niệm chạy trốn, vì sao? Bởi vì hần tự mình biết mình thôi! Rõ ràng đánh không lại người ta, cũng biết tuyệt đối không thể trốn ra ngoài càng biết khi bị tóm trở về nhất định ném không ít đau khổ vậy mà còn dám trốn! Cũng không phải mình=hf chịu tội! Hần mới mặc kệ.

Niếp Vân tức giận giật giật miệng, tựa hồ đang mắng Mạnh Thường Tư là đồ nhát gan.

Mạnh Thường Tư cũng không chịu phục, nhắc chân đá Niếp Vân một chút, hai người nhất thời lại cãi nhau, người tới ta đi đá tới đá li, Ma Cánh một bên không chịu được bọn họ liền cầm hai hòn đá nhỏ hướng hai người bắn tới, hai người chỉ cảm thấy chân tê rần, động đây không được liền hiểu rõ, chỉ có thể duy trì tư thế quái dị đang đá đối phương.

Niếp Vân phần nộ trùng mắt liếc nhìn Mạnh Thường Tư một cái, trách hần hại mình bị điểm huyết đạo.

Mạnh Thường Tư ....., là ai không có việc gì liền nghĩ muốn chạy trốn,! Chạy trốn không tốt còn liên lụy đến hần, cho nên hần nhất thời tức giận đập cho tên kia một cước! Làm sao có thể trách hần.

Mật thất lại phục hồi im lặng, chỉ có âm thanh Ma Cánh đảo được, ở góc hai người trùng đến trùng đi đã không thể đếm được bao nhiêu lần

Đột nhiên, mật thất phía trên truyền ra từng trận nổ, tựa như có rất nhiều người đi đi lại lại, Ma Cánh đang đảo được liền dừng lại, dường như muốn ra ngoài hẳn liền trừng mắt nhìn hai người.

Ma Cánh vừa ly khai, âm thanh bên ngoài càng lúc càng lớn nhưng lại thêm chút tiếng kêu thảm thiết, Niếp Vân ánh mắt sáng ngời chắc là có người đến cứu bọn họ.

Quả nhiên không bao lâu sau có hai ba gã hắc y nhân chạy vào thay bọn họ cưỡi dây thừng sau đó kéo bọn họ tới một nơi khác.

“ Ngươi! Tên xú tiểu tử rốt cuộc cũng có ngày ta hảo hảo giáo huấn ngươi một trận! ” Niếp Vân tức giận kéo Mạnh Thường Tư, nghĩ muốn cùng hắn tính chuyện mấy ngày nay bị hắn cản trở.

“ Ngươi không có việc gì phát điên cái gì nha! Thật vất vả được cứu ra, ta mới không có sức cãi nhau với ngươi đâu!”

Mạnh Thường Tư cũng tức giận thở phì phò bỏ tay hắn ra,

“ Ta hỏi ngươi! Ngươi vì cái gì lúc bị nhốt không giúp ta chạy trốn! Ngược lại cản trở của ta không giúp gì!” Niếp Vân lần thứ hai đối Mạnh Thường Tư gào thét, tựa hồ không muốn buông tha hắn.

“ Rõ ràng không thể chạy! Làm gì mà phải lãng phí khí lực, lại còn bị đánh! Ngươi nghĩ xem vì cái gì người kia đánh ngươi mà không đánh ta? Huống chi sẽ có người đến cứu ta, vì sao nhất định phải chịu đánh để bị thương? Ngược lại khiến người khác lo lắng.

Mạnh Thường Tư nói đạo lý rõ ràng với Niếp Vân.

Niếp Vân mặc dù tức nhưng là đối với Mạnh Thường Tư cũng không có biện pháp dù sao tên kia nói đúng! Có chút nhụt chí buông tay ra, có chút mệt mỏi liền lên xe ngựa, nhiều ngày bị gây sức ép cũng khiến hắn mệt mỏi, hắn không làm phiền Mạnh Thường Tư liền nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bên trong xe ngựa một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng chuyển động bánh xe cùng tiếng vó ngựa.

Niếp Vân cũng không biết ngủ bao lâu, lúc hắn tỉnh lại trời đã tối rồi, hắn xốc mình xe ngựa nhìn ra bên ngoài, xem ra bọn họ trực tiếp đến kinh thành, ân... tiểu ngu ngốc có thể đã trở về kinh thành! Ngày ấy tìm được tiểu ngu ngốc hắn liền phát ra tín hiệu cấp Thượng Quan Vân, cho nên hắn là hắn phái người đi tìm tiểu ngu ngốc trở về!

Niếp Vân suy nghĩ xong, hắn không thể ăn mặc như thế này tiến vào hoàng cung, xem ra hắn nên trộm vào, nghĩ nghĩ Niếp Vân liền đẩy Mạnh Thường Tư đang ngủ nói: ‘ Uy! Ta đi trước, ngươi tiếp tục ngủ đi!’

Mạnh Thường Tư đánh cái ngáp nhu nhu mắt: ‘Ngươi phải đi sao? Kia không tiễn, tái kiến’. Nói xong,

Mạnh Thường Tư lại lùi về phía sau tiếp tục ngủ, xem ra mấy ngày nay hắn mệt muốn chết rồi.

Niếp Vân xốc lên vải màn bảo đánh xe dừng ngựa sau đó thi triển khinh công hướng kinh thành tiến đến.

Không đến một khắc Niest Vân thành công vào được hoàng cung, hắn không có trực tiếp trở lại hậu cung ngược lại hướng tẩm cung hoàng thái hậu đi đến.

“Hoàng hậu! Người nói xem hoàng thượng mộng nói mơ, hắn rốt cuộc nói cái gì?”

Niếp Vân vừa muốn đi về phía hoàng thái hậu hỏi một việc, vừa thấy hai người nói chuyện hắn liền lập tức trốn ở một nơi tối nghe lén nhìn xem các nàng định nói gì.

“Hoàng thượng hắn vẫn nhớ hai chữ Thường Tư này có phải do chỉnh sửa tấu chương nhiều quá cho nên trong mộng mơ đến những ngày cùng Thường Tư thương lượng chỉnh sửa thể nào mới tốt?” Hoàng hậu có chút nghi hoặc hỏi hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu lắc đầu: “Nếu như nói là Hiên Nhi thường suy nghĩ hắn cũng sẽ không đến mức người bên cạnh là nam hay nữ cũng không rõ nha!” trong giọng nói đầy thất vọng.

Bên ngoài Niest Vân hơi hơi nhướn mi, này tử lão bà, tuy rằng hắn thấy Tiểu Hiên thật ngốc nhưng nàng nói vậy cũng quá phận đi. Lại nói, hắn hóa trang để hành động tuyệt đối là nhất lưu, ngay cả các nàng cũng nhìn không ra thể nhưng còn dám mắng Tiểu Hiên ngốc, các nàng càng ngốc hơn!

“Chính là hoàng thượng còn nói cái gì khác ... hình như là ... Vân đi ...” Hoàng hậu chần chờ, chỉ mơ hồ nghe thấy nói mơ

“Vân? Này đại biểu cho cái gì vậy?” Hoàng thái hậu khó hiểu hỏi.

Hoàng hậu lắc đầu trả lời: “Thiếp không hiểu, Hoàng thượng gần đây rất lạ, mỗi lần mộng không là Thường Tư thì là Vân, bất quá số lần gọi Thường Tư tựa hồ ít hơn, gọi Vân số lần nhiều hơn chút!”

Niếp Vân vừa nghe, tâm tình nguyên bản phẫn nộ không khỏi vui vẻ lên, xem ra Tiểu Hiên cũng thích hắn.

“Nói cũng kỳ quái, như thế nào Niest Vân yêu mặc nữ trang còn chưa trở về? Nghe Vân Nhi (Đây là Thượng Quan Vân nha) nói đã phái người đi cứu bọn họ nha!” hoàng thái hậu cảm thấy kỳ quái hỏi

Nghe đến đây, Niest Vân liền phi thân vào tẩm cung hoàng thái hậu, hắn bỗng nhiên xuất hiện hại hoàng thái hậu cùng hoàng hậu thiếu chút nữa bị dọa thét ra tiếng.

“Hai vị, khi nào nói xấu người khác thì ngàn vạn lần đừng nói lớn tiếng như vậy, nếu không chết như thế

nào không biết “ Niếp Vân khoanh hai tay hung ác nhìn hai nữ nhân bị dọa trắng bệch mặt nói.

Hoàng thái hậu tức giận chỉ vào Niếp Vân nói: “ Người ... người ... người làm việc không hiệu quả, dọa người trái lại (                    ”)

Lão thái bà, người cứ mắng tiếp a! Nếp nhăn trên mặt tựa hồ nhiều lên nha!” Niếp Vân tà tứ cười, cố ý nói với hoàng thái hậu.

Nghe Niếp Vân nói, hoàng thái hậu nhanh chóng đưa tay sờ sờ mặt mình, kinh hoảng hỏi hoàng hậu ở một bên: “Hoàng hậu, mặt ta có sao không, có hay không biến dạng?”

Hoàng hậu vội vàng trấn an hoàng thái hậu nói: “ không có việc gì, hoàng thái hậu vẫn giống như trước đây, rất đẹp nha”

“Tầm tắc! Đáng thương lão vu bà ( bà mo, bà đồngg)!” Niếp Vân vui sướng khi người khác gặp họa.

Hoàng thái hậu tuy tức giận nhưng chỉ có thể nuốt giận vào lòng nói: “ Người còn trở về làm cái gì? Hiên Nhi đã trở lại, lại không phải người tìm về cho nên không có thưởng như đã nói, nghĩ muốn cũng đừng nghĩ”

;;Nga!” Niếp Vân nâng mi “ Tuy ta không phải là người tìm về nhưng ta là thông tri cho Nhị vương gia, nên cho ta cái gì đó hoàng thái hậu vẫn là phải cấp”

“Người đây là uy hiếp ta? Hoàng thái hậu tức giận đập bàn đứng lên, tức giận đối với Niếp Vân hô.

Niếp Vân che tay đánh cái ngáp nói: “ Không phải uy hiếp mà là ta nên nhận được cái nên nhận”

“Được, hoàng thái hậu người đừng tức giận, hần muốn cái gì liền cho hần đi!” Hoàng hậu đứng nên kéo tay áo hoàng thái hậu nói.

“Hoàng hậu quả nhiên phân minh không giống thái bà ở vị trí nào đó ’ Niếp Vân cười ha hả đối với hoàng hậu nói

“Người nói cái gì? ” Hoàng thái hậu nổi giận gào thét xông lên

Hoàng hậu có chút bất đắc dĩ đem hoàng thái hậu giữ lại: “Tốt lắm, tốt lắm! Người nói người muốn cái gì đi!”

“Ta không cần nhiều lắm, ta chỉ muốn Thượng Quan Hiên” Niếp Vân mỉm cười đối với hoàng thái hậu và hoàng hậu nói xong tuyệt không cảm thấy việc này có gì quan trọng.

“cái gì?!”

Hoàng thái hậu cùng hoàng hậu đồng thời đều sợ hãi kêu ra tiếng, hai người là vẻ mặt không dám tin nhìn hần.

“Người nghĩ muốn cũng đừng nghĩ! Ngôi vị hoàng đế cũng không phải người muốn làm là làm!” Hoàng thái hậu lập tức cự tuyệt, hoàng hậu ngồi một bên cùng nhận thức cũng gật đầu.

Niếp Vân chịu không nổi nhìn một cái khinh thường, khẩu khí không tốt lắm nói: “Ta cần ngôi vị hoàng đế làm gì, ta chỉ cần Tiểu Hiên Hiên mà thôi!”

Hai người vừa nghe, trong đó có một vị không chịu được đả kích đã ngắt đi chỉ còn lại hoàng thái hậu sắc mặt đã tái nhợt chỉ vào hần run rẩy hỏi:

“Người ... người là đoạn tay áo chi phích?! Người có hay không đem bảo bối Hiên Nhi của ta làm bấn?”

“Ta không phải đoạn tay áo chi phích, chỉ là ta vừa lúc ta thích thượng hần thôi, hướng chi hết thấy hần đều tự nguyện” Niest Vân nói chính là sự thật, Tiểu Hiên Hiên cũng không phản kháng hần nhưng lại ngoan ngoãn nằm ở trên giường cho hần ăn!

Hần vừa nói xong, hoàng thái hậu cũng theo đó ngắt đi, Niest Vân nở nụ cười xảo quyệt, tiếp theo ở trong ngực rút ra hai tờ giấy viết đầy chữ và một hộp mực lặn tay, lần lượt cầm lấy tay của hoàng thái hậu và hoàng hậu ấn lên mực lặn xong lại ấn lên 2 tờ giấy. Một tờ hần đặt bên cạnh các nàng, còn một tờ thì thu về cất đi sau đó thì cười lớn, rời khỏi tẩm cung Hoàng hậu.

## 11. Chương 11

Niếp Vân trở lại hoàng cung mấy ngày nay đều đợi ở tại hậu cung, nguyên bản vốn là muốn chờ Thượng Quan Hiên tới tìm hần, nhưng hần đợi đã vài ngày nhưng đều đợi không được người, hần đã từng len lén đi tìm nhiều lần, không nghĩ tới vậy mà y không ở đó.

Ngồi trên ghế quý phi Niest Vân bực bội thay đổi nhiều tư thế, đã nhiều ngày như vậy, từ ngày hần tính kể hai nữ nhân gốc kia, các nàng nhìn thấy hần liền không cho hần sắc mặt tốt, hỏi các nàng tiểu ngọc tử đi đâu, các nàng cũng không chịu nói, quên đi! Các nàng không nói, hần liền không tìm được sao? Dứt khoát xuất cung đi phủ Nhị vương gia chỗ đó có đám người tốt! Niest Vân liền hạ quyết tâm, quần áo cũng không đổi liền thi triển khinh công ly khai hoàng cung.

Trong tiền thính ở phủ Nhị vương gia bàn lớn bày rất nhiều rượu thịt, Thượng Quan Vân nghiêm mặt mà cười cười, khoe miệng có chút co rúm tựa hồ cười rất miễn cưỡng, đối với khách quý bỗng dưng xuất hiện cảm thấy bất đắc dĩ.

Mà tên khách quý này lại vấy lụi tất cả hạ nhân, cũng không quan tâm trên người mình mặc phục sức cao quý, thoải mái cầm lấy đồ ăn trên bàn hơn nữa còn gác chân, tướng ăn có thể nói là thô lỗ đến cực điểm, người kia chính là Niếp Vân đã chuẩn êm ra khỏi hoàng cung.

“Niếp Quý phi thật là có nhả hứng, lại có thời gian trông đến chỗ bản vương cùng một chỗ dùng cơm trưa”. Thượng Quan Vân gượng cười vài tiếng đối với Niếp Vân mặc nữ trang nói.

Mặc nữ trang nặng Niếp Vân tà ác tươi cười, nửa thân người hơi đứng lên chọc cằm của Thượng Quan Vân nói: “Tiểu Hiên Hiên cũng không biết thế nào, vậy mà đều không tìm đến ta, cho nên ta không thể làm gì khác hơn là tới nơi này chờ hần, thuận tiện tới nhìn người một chút nha!” Nói xong, hần còn thuận đường lau một cái trên mặt Thượng Quan Vân, ăn đậu hũ của hần rồi cười.

Thượng Quan Vân lúng túng cười vài tiếng, “Đa tạ Quý phi cất nhắc, bản vương... Không có đam mê nam sắc.” Trước mắt Niếp Vân đẹp thì đẹp, đẹp, thế nhưng là động tác của hần cùng thanh âm đều lại biểu hiện hần là nam, bị một nam nhân đùa giỡn cảm giác thật đúng là... Quái dị không nói ra được! Thượng Quan Vân xấu hổ nghĩ.

“Ta cũng đối với người không hứng thú nha! Nếu không phải xem ở người có mấy phần rất giống Tiểu Hiên Hiên, ta ngay cả đụng cũng không đụng người dù một chút.” Niếp Vân cảm giác thật không thú vị ngồi lại vị trí bên trên, vừa ăn đồ ăn vặt vừa nói.

“Ha ha ... Vậy đúng là vinh hạnh của bản vương nha!” Mới là lạ! Thật may tám đời không giống hoàng huynh như vậy ngốc, hoàng huynh ngốc như vậy làm sao có thể tuần tú lại vô cùng thông minh tuyệt đỉnh như hần, hần mới không muốn so sánh đâu! Thượng Quan Vân tự luyến đem mình cùng Thượng Quan Hiên từng điểm so sánh.

“Mà Tiểu Hiên Hiên so với người đáng yêu hơn nhiều, chỉ ít hần so với người không có tâm cơ, thành thật lại đơn thuần”. Niếp Vân đắc ý nói, tựa như rất tự hào vì Thượng Quan Hiên rất ngây thơ, trên thực tế hần coi trọng Thượng Quan Hiên cũng không hoàn toàn vì lý do này, mà là hần cảm thấy rất thú vị, mà rất dễ bắt nạt, sau khi bị khi dễ sẽ vẫn cảm kích hần, động vật đáng yêu như vậy không biết tìm ở đâu được nha! Toàn thế giới cứ như vậy chỉ còn một người!

Thượng Quan Vân không phản bác được, chỉ cảm thấy gió từ sau lưng thổi tới lạnh buốt, còn có vài con quạ đen trên đầu hần bay qua, hơn nữa còn ‘quắc quắc’ kêu vài tiếng.

Hiên trường hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại có thanh âm Niếp Vân đang ăn, đáng tiếc tràng diện yên tĩnh này duy trì không được bao lâu, chỉ nghe thấy một tiếng kêu thâm tình từ bên ngoài cửa truyền tới.

“Thường Tư! Ta tới thăm người!” Thượng Quan Hiên mang theo tâm tình đầy khoái trá bước vào tiền thính hô lên, hoàn toàn không thấy được hai người đang dõi theo hần.

Thượng Quan Hiên bỏ ra mấy ngày mới đưa tấu chương đã xếp thành một tòa núi nhỏ phê xong, nếu không phải hoàng đế không cho hần không phê xong thì không được đi tìm Thường Tư thì hần đã sớm đến tìm hôn hôn Tiểu Tư Tư rồi.

“Rốt cuộc ta cũng chờ được người.” Niếp Vân tùy ý dùng tay áo chùi miệng, cười tà đứng lên đối diện với Thượng Quan Hiên nói.

“Vân?” Thượng Quan Hiên lúc này mới phát hiện Niếp Vân, hần cà lăm chỉ Niếp Vân kinh hô.

Hần hốt hoảng nhìn xung quanh, không chút do dự hướng ngoài cửa chạy đi, cũng mặc kệ có gặp Mạnh Thường Tư hay không.

“Muốn chạy!” Niếp Vân võ công cao cường trong thời gian chớp mắt hần liền bắt lấy Thượng Quan Hiên đang chạy lấy người bắt trở về vị trí ngồi.

Khuôn mặt đau khổ của Thượng Quan Hiên sau khi bị bắt lại, rồi sợ hãi rụt rè ngồi trên đùi Niếp Vân, ngay cả tiếng cũng không dám thốt một tiếng giống như đã nhận mệnh.

Thượng Quan Vân thanh thoi cầm lấy trà ngon ngồi một bên từ từ nhấm nháp, ý niệm tựa hồ có chút không muốn nhúng tay vào, nếu hần nhúng tay thì khả năng gặp nạn chính là hần, hần cũng không có ngu như vậy!

“Nói! Làm sao vừa thấy ta liền chạy!” Niếp Vân nâng cầm thượng Quan Hiên lên bá đạo hỏi, bất mãn với hành động vừa nãy.

“Ta... Ta sợ...” Thượng Quan Hiên thân thể run rẩy, chính là không thể nói ra hoàn cảnh nhìn Niếp Vân bộ dáng hung ác, mặc kệ ai cũng sẽ sợ nha!

Niếp Vân không những giận mà còn cười, cực kỳ dịu dàng mà sờ gương mặt Thượng Quan Hiên nhẹ giọng nói ra: “Yên tâm, ta về sau sẽ đối với người rất dịu dàng.” Hần đặc biệt nhấn mạnh ở ba chữ cuối, Thượng Quan Vân thật hoài nghi độ chân thật trong lời nói của hần.

Thượng Quan Hiên ngơ ngác nhìn về phía Niếp Vân, vậy mà tin thật mà hỏi: “Thật sao?”

“Đó là đương nhiên, người đã nhìn qua ta đối với người khác ôn hòa nói chuyện nha!” Niếp Vân đương nhiên nói, nụ cười trên mặt thật tà ác hăng phát đang dẫn dụ một con cừu nhỏ ngây thơ cắn câu.

Đúng nha! Lần đầu tiên nhìn thấy thời điểm Niếp Vân hần nhưng là đang đùa giỡn hậu cung giai lệ đâu! Mặc dù hần rất có khí độ không tính toán với hần, chỉ là hần không thể lại làm như vậy mà thôi, vậy mà hần mở miệng mắng mình nha! Mà còn ăn nói thô lỗ, ngay cả tân trang dung nhan một chút cũng đều không có, tâm địa ác độc đến cực điểm, mắt nhỏ cái mũi nhỏ bên ngoài càng trông có vẻ keo kiệt, khi hần vui mừng đối với người đỡ hơn một tý, không vui liền mắng người, hỉ nộ vô thường, liền ngay cả người tính tình tốt như mình cũng phải nổi bão! Huống chi là người bình thường! Thượng Quan Hiên rất nghiêm túc mà gật đầu, hơn nữa còn lộ ra tươi cười không phòng bị, chỉ cần hần không đối với mình hung dữ, không ức hiếp vậy cũng tốt, thượng Quan Hiên ngồi trên đùi Niếp Vân ngốc hồ hồ vọng tưởng, tựa hồ không biết rằng bộ dáng này của mình sẽ chỉ làm người ta muốn ức hiếp hần hơn.

Niếp Vân gặp được Quan Hiên đơn thuần, vậy mà dễ dàng như vậy tin tưởng hẳn thật sự là tiêu chuẩn của kẻ ngốc, thật lâu không có hôn Tiểu Hiên Hiên, hôm nay không thể không nể cho đã nghiền được, nội tâm tà ác suy nghĩ, hẳn cười tà ôm Thượng Quan Hiên sát vào trong ngực, đem môi như lửa nóng dán lên cái môi nhỏ nhắn thừa dịp hẳn chưa có phản ứng liền đem hẳn hôn đến đầu óc choáng váng.

Thượng Quan Vân không quen có người khác to gan như vậy trước mặt hẳn hôn kịch liệt, nhất là hai người kia đều là nam nhân, hẳn càng không quen.

“Khụ khụ! Đừng... Hai vị, nếu như muốn hôn phiền đến phòng khách riêng đi, nơi đó có rất nhiều gian khách, thỉnh tùy ý chọn một chọn một gian ở giữa đi!” Thượng Quan Vân cắt ngang hai người đang hôn nồng nhiệt lúng túng nói.

Niếp Vân buông Thượng Quan Hiên bị hôn đỏ bừng hai gò má ra, đưa ánh mắt tán dương cho Thượng Quan Vân: “Vậy ta liền không khách khí!”

Niếp Vân không cảm thấy xấu hổ chút nào liền ôm lấy Thượng Quan Hiên chưa kịp phản ứng hướng phòng khách riêng đi tới.

Bị ôm chặt Thượng Quan Hiên lúc này mới phản ứng được: “Vân, ta còn chưa ăn cái gì, ta đói bụng...” Hẳn làm bộ đáng thương nhìn bàn đồ ăn cách hẳn càng ngày càng xa nói.

“Hoàng huynh, đồ ăn này tùy thời đều có thể ăn, thế nhưng đêm xuân không phải tùy thời đều hưởng thụ được, thỉnh chậm rãi hưởng dụng a!” Thượng Quan Vân quay đầu cười hì hì đối Thượng Quan Hiên nói câu tuyệt đối có thể tức chết hẳn.

Thượng Quan Hiên không hiểu ngẩng đầu nhìn Niest Vân, không hiểu vì sao chuyện đó với ăn cơm liên quan đến nhau, hoàng đệ không phải bởi vì ngủ nhiều quá mà kết quả đem đầu cũng ngủ hỏng luôn đi?

Thượng Quan Hiên ngơ ngác bị ôm vào phòng, hơn nữa còn bị Niest vân đè lên giường, không đến hai ba cái y phục của hai người tất cả đều hướng mặt đất chào hỏi.

“Vân... Người không thoải mái sao?” Thượng Quan Hiên ngốc hồ hồ gương mặt hỏi Niest Vân.

“Nói nhảm!” Niest vân cho hẳn câu này, bắt đầu hôn lồng ngực trắng nõn của Thượng Quan Hiên.

“Thế nhưng Vân là của Kiền tướng quân nha!” Thượng Quan Hiên có chút thương tâm đối với Niest Vân nói, hẳn một mực vẫn chưa quên tình cảnh Vân bị tướng quân ôm, cảnh tượng kia vẫn thật sâu khắc sâu trong đầu óc hẳn!

Niếp Vân ngẩng đầu tức giận nói: “Người đúng là đồ đàn! Người không nói thiếu chút nữa đã quên, ta cần thật nói cho người một lần, ta cùng tên kia không có bất kỳ quan hệ gì, là hẳn bắt người uy hiếp ta, hại ta không thể không nghe hẳn hôn hẳn có được hay không! Người cho rằng ta hi sinh chính mình vì ai! Còn

không phải vì đồ đàn người!”

Thượng Quan Hiên sững sốt một chút, lập tức cười ôm lấy khuôn mặt Niếp Vân thở phì phì nói: “Cái kia... Cái kia Vân là của ta đi? Ta thực sợ Vân vì Tướng quân mà rời khỏi ta a!”

Niếp Vân tức giận trả lời: “Ai kêu ta gặp xui xẻo, vận xui yêu phải người, chúng ta trước tiên nói trước, người về sau liền là người của ta, đừng nghĩ mãi đến Thường Tư, đừng liều mạng gọi Thường Tư người ta đã có người yêu người biết hay không!”

“Thế nhưng ta...” Thượng Quan Hiên nói được một nửa bị Niếp Vân hôn, bị hôn cái miệng nhỏ nhắn không ngừng phát ra tiếng ‘ưm ưm’, ý đồ không nói ra không xong.

Niếp Vân rời đi cái miệng nhỏ nhắn bá đạo nói: “Không thể nói nhưng! Dù sao người cũng phải nghe lời ta! Người biết không?”

“Thế nhưng...”

“Cũng không có thế nhưng! Ta nói được là được! Không cho phép phản kháng!” Niếp Vân lại bá đạo ra lệnh một mực chiếm lấy không cho Thượng Quan Hiên nói ra.

Thượng Quan Hiên bĩu môi, hai mắt ngưng tụ thành một tầng sương mù, âm ức khóc thành tiếng nói: “Ô ô... Ta không cần Vân! Vân thật hung... Vừa mới này Vân còn nói thương ta...”

Niếp Vân đối với nước mắt của Thượng Quan Hiên là không có cách, mặc dù nói bộ dáng một đại nam nhân khóc không có gì đẹp mắt thế nhưng Niếp Vân vẫn là để ý, hẳn thực sự không muốn Tiểu Hiên Hiên khóc.

“Đừng khóc, đừng khóc, là lỗi của ta, đừng khóc có được không?” Niếp Vân bất đắc dĩ ôm Thượng Quan Hiên an ủi.

Trải qua Niếp Vân an ủi một phen, Thượng Quan Hiên cuối cùng cũng ngừng khóc: “Ta ta đói bụng...” Hắn vùi trong lòng Niếp Vân nũng nịu nói ra.

Niếp Vân hôn hôn khuôn mặt tuần tú của Thượng Quan Hiên, cười tà đối với hắn nói: “Ta cũng đói bụng! Vậy chúng ta cùng một chỗ ăn đi!”

Thượng Quan Hiên lộ ra bộ dáng ngốc ngốc cười, vui mừng liền mạnh mẽ gật đầu nói: “Tốt lắm!”

Niếp Vân mỉm cười ôm chặt Thượng Quan Hiên chưa kịp phản ứng nói: “Vậy ta bắt đầu, cảm tạ Tiểu Hiên Hiên chiêu đãi!”

Sau đó, trong phòng phát ra tiếng rên rỉ mập mờ, thanh âm cực lớn, liền ngay cả tiền thính cũng nghe được, mà trong phòng ngủ Thượng Quan Vân đang liều mạng cầm chấn mền che đầu lại, làm thế nào cũng che không được tiếng vang truyền đến bên tai.

Beta: sắp xong rồi yeah =)))

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/than-than-ngo-hoang>*